

NejeN TOTÁLNÍ EXOT

aneb

Život je příliš velká sračka na to, aby se dal
spláchnout do jednoho hajzlu

WignaC!

Obsah

Předmluva a tak.....	5
Motto.....	5
Předmluva jaro 2005.....	5
Původní předmluvy.....	6
Konečně předmluva.....	6
Kopyrajt.....	6
Adresa.....	6
Stručná historie.....	6
Totální Exot - final version 97.....	8
Poděkování zasluhují	8
Den první.....	9
Den druhý.....	10
Jogurt.....	10
Den třetí.....	13
V divadle.....	14
Den čtvrtý.....	25
Den pátý.....	25
Den sextý.....	27
Den sedmý.....	29
Den osmý.....	31
Píseň shamanova.....	31
Shaman i ptica.....	31
Den osmý.....	32
Den poslední.....	34
Nechci vás nabádat, abyste přestali pít, ale lidi, občas se nad sebou zamyslete, nebo špatně dopadnete.....	36
Totální jeptiška.....	37
Kláster.....	37
Začátek.....	38
Prostředek.....	38
Škola.....	39
Konec.....	39
Kostel.....	39
Prázdná stránka.....	41
Několik vysvětlujících poznámek.....	42
SELFISH WORM.....	42
Úvodní prohlášení odpovědného redaktora.....	42
Poznámka překladatele.....	42
Uárgwhoah (pilotní film).....	43
1. Díl - Návštěva.....	43
2. Díl - Návštěva - cont.....	43
3. Díl - Klamavá reklama.....	43
4. Díl - Drama na železničním přejezdu.....	43
5. Díl - Letní romantika.....	44
6. Díl - Hledejte sprostá slova.....	44
7. Díl - Dredy I.....	44
8. Díl - Dredy II.....	44
9. Díl - Dredy III.....	44

10. Díl - Omluva.....	44
11. Díl - Dredy IV.....	44
12. Díl - Dredy V.....	44
13. Díl.....	44
14. Díl - Masakr v Beverly Hills I.....	45
15. Díl - Masakr v Beverly Hills II.....	45
16. Díl - Masakr v Beverly Hills III.....	45
17. Díl - Masakr v Beverly Hills IV.....	45
18. Díl - Masakr v Beverly Hills V.....	45
19. Díl - Masakr v Beverly Hills VI.....	45
20. Díl - Oslava.....	45
21. Díl - Masakr 7.....	45
22. Díl - Nad dopisy diváků, uvádí Jindra Vostrá.....	46
23. Díl - BH 90210 VIII.....	46
24. Díl - BH 90210 IX.....	46
25. Díl - BH 90210 X.....	46
26. Díl - BH 90210/4077 XI.....	46
27. Díl - BH 90210/4077 XII.....	46
28. Díl – 90210-4077-XIII.....	46
29. Díl – 90210-4077-XIV.....	46
30. Díl – 90210-4077-15.....	46
Vole love.....	47
Beta DAN.....	51
I.....	51
II.....	52
III.....	54
IV.....	55
Čaroděj Gwen.....	57
I.....	57
II.....	57
III.....	57
Smrt Čaroděje Gwena.....	58
SHAMAN.....	59
I.....	59
II.....	59
Shaman i ptica.....	61
III.....	61
IV.....	62
THE STORY OF A GLORY.....	63
I.....	63
II.....	63
Exot II. - Dny třiapůlté.....	64
I.....	64
II.....	64
III.....	65
IV.....	65
V.....	65
VI.....	65
VII.....	66
VIII.....	67
XI.....	68

X.....	68
Před koncem.....	68
Konec.....	69
Utopen jako kotě.....	70
Zimní.....	70
Letní.....	70
Zimní.....	70
Zatím Beta Dan dvě.....	72
I.....	72
II.....	74
Smolař.....	76
I.....	76
II.....	76
III.....	76
IV.....	77
V.....	78
VI.....	79

Předmluva a tak...

Motto

Jednou jsem potkal Keitha Richardse a Micka Jaggera z Rolling Stones. Trásl jsem se vzrušením, protože na Rolling Stones jsem vyrostl. Nezmohl jsem se na slovo. Potom jsem se přeci jenom přemohl. Řekl jsem: „Pane Richardsi, já se jmenuji Bobby. Nejsem ničím výjimečný. Hraju v jedné malé kapele, která si říká Biohazard. Vůbec se s vámi nemohu měřit. V porovnání s vámi jsem úplně sráč. Chtěl bych vám říci toto. Kdybych neměl kapelu, byl bych dávno ve vězení nebo mrtvý. A kdyby nebylo vás, tak bych v té kapele nebyl. Vděčím vám tedy v podstatě za svůj život.“

Bobby Hambel, kytarista Biohazard¹

Předmluva jaro 2005

První text jsem začal tvořit někdy v roce 1991. Většinou šlo o básnická dílka nebo krátké texty a pokusy o absurdní dramata (samozřejmě pod vlivem V.Havla). Básnická díla tvoří samostatné dílo a nebudu je proto zde zmiňovat. Někdy v období kolem třetího ročníku na vejšce jsem začal systematicky psát „prózu“, zcela určitě pod vlivem Ch.Bukowského a E.Bondyho. Tohle období mohlo trvat tak pět let maximálně - odhadem jde o roky 1996-2000.

Ke konci tohoto období jsem různé ručně, strojopisně i v počítači psané texty sjednotil do jednoho TeX dokumentu a hned poté vše zakonzervoval. Od té doby jsem se k textům prakticky nevracel – bylo spousta důležitějších věcí... A myslím, že jsem převod do TeXu zvládl jen tak tak – začít o půl roku později, tak je vše ztraceno. Až na jaře roku 2005 jsem se ke všemu vrátil a převedl z TeXu do Open Office, čímž značně utrpěla typografická stránka.

Na první pohled by to mohlo být jedno, ale já byl v oné době nadšencem TeXu a využíval jsem jeho možností nadoraz – různé odkazy, indexy, zvýrazňování, hrátky s fonty, mezerami, dokonalé použití typografických pravidel atd. Většina z toho je v této verzi ztracena, nicméně s podobou textu jako takovou jsem, v rámci možností, spokojen.

Kromě typografických změn jsem prakticky žádné změny nedělal – pouze opravu pravopisu a překlepů, a hlavně doplnění několika desítek poznámek, které různé texty vysvětlují a doplňují... Moje vzpomínky na dobu tvorby textů již blednou a je možné, že za nějakou dobu bych vlastně nechápal, o co jde. To je ale pro mě asi TO důležité – text nelze hodnotit jako literární dílo, ale jakousi reminiscenci mého života v uvedeném období, takže text je důležitější pro mne, než pro ostatní. Proto jsou zde uvedeny dvě řady poznámek – číselné z jara 2005 a písmenné z původního textu.

Naleznete zde různé pokusy o řečnické pubertální legraci, brutální parodie, experimentální prózy (těch si asi cením nejvíce), cyber-punk, texty ala Bondy a další. Věci inspirované Bondym jsou dvojího druhu – jednak jakýsi pseudodeník, kde jde vlastně o protínání se s Bukowským a (zakomponované) filosofické úvahy – ty jsou později vyčleněny do samostatného textu „Černý sešit“, který je dále rozvíjen.

Osobně vidím strašně nedostatky v textech, hlavně tedy v těch, které byly brány trochu vážně (cyber-punk) – asi nejsem schopen vymyslet a hlavně napsat funkční příběh – když si to dnes čtu, tak mi připadá jako základní text k filmovému scénáři – prostě se nakreslí story-board, vypilují dialogy a pak by to mohlo fungovat. Ale jako samostatná povídka? Spíš mi šlo vymýšlet určité situace, pocity a vizuální vidění, než ucelený příběh. Přesto nemohu vyloučit, že se některé texty budou někomu líbit.

Závěrem bych chtěl říct, že text byl šířen v naprosto minimální míře a totéž předpokládám i o této verzi, přestože různé předmluvy, vysvětlivky apod. zdánlivě svědčí o opaku. Nicméně tato verze by měla být vytištěna v nějaké reprezentativní podobě pro uchování na památku. Proto je také konverze prováděna do OpenOffice a ne do formátů z rodiny XML/XHTML/HTML. K tomuto kroku samozřejmě dojít může a nemusí, a o časovém horizontu bych nerad mluvil...

Původně jsem chtěl tuto „2005“ verzi nazvat nějakým novým názvem. Po marném zvažování (všelijaké názvy jako „rekapitulace“, „vše“ apod. mi nepřišly dostatečně originální a výstižné, „Nebrzděte, umíráme“ jsem již použil) jsem si uvědomil, že že původní název je dostatečně výstižný a pěkný, takže jsem ho nakonec použil...

18.4.2005

Poznámka: Definitivní podoba textu byla stanovena až v srpnu 2005, kdy byl konečně vyřešen jeden problém se vzorci a přidána druhá podoba poslední povídky. Poté probíhaly pouze opravy chyb a změny související s tiskem.

23.8.2005

¹ Biohazard byla jedna z mých velmi oblíbených HC kapel v té době...

Původní předmluvy

Konečně předmluva

Toto je soubor několika povídek, které jsem napsal já, WignaC! pro vaše potěšení. Titulní povídka, Totální Exot, která má vlastní (nejen) předmluvu, protože byla původně plánovaná samostatně, je doplněna dalšími, z nichž některé mají nějakou souvislost s Totálním Exotem, nebo popisují, co dělali některé existence před, anebo po setkání s Exotem a ostatní jsou o něčem jiném...

Tento text je psán v LaTeXu a je šířen v Postscriptu².

Kopírajt

Tento text je volně šiřitelný. Je možné ho číst a tisknout bez jakýchkoliv omezení s výjimkou následujících podmínek:

1. Je zakázáno tento text jakkoliv měnit.
2. Tento text je nutno šířit ZDARMA. Pocítíte-li přesto potřebu poslat mi libovolné množství peněz, piva nebo chcete-li mě pozvat na rande - týká se pouze dívek, učíte prosím písemně na níže uvedenou adresu.

Adresa³

(Pravděpodobně do qětna 98)

e-mail : anovak@fi.muni.cz
http://www.fi.muni.cz/~anovak

Aleš Novák
Prušánecká 20
BRNO 628 00

Stručná historie⁴

Nejen TOTÁLNÍ EXOT aneb ... Jak už název napovídá, Totální Exot byl rozšířen o další povídky. Mělo by jít o konečné znění, nové povídky (pokud nějaké napíšu, což záleží také na ohlasu - čím lepší bude, tím větší šance, že už nic nenapíšu) vyjdou pod novým názvem. Už mě nebaví tento text neustále rozšiřovat a opravovat a doplňovat a vůbec. Měl bych prý za sebou zanechávat nějaké hodnoty. Tak vám jednu zanechávám.

Mezi změny patří využití možností nového LaTeXu, LaTeXe, což má za následek to, že mohu psát nejen **tučně** a *kurzívou* ale i **tučnou kurzívou**⁵. Ono to ale šlo i předtím, ale ne tak pohodlně^C. Ale těch vylepšení je prý mnohem víc.

- Navíc proběhlo druhé kolo oprav.
- A vůbec, vlezte mi na záda.
- Původně jsem chtěl napsat, že je tento text věnován dortové lopatce⁶, ale raději napíši něco jiného. Tento text není věnován dortové lopatce, ale Beátě a Příliš Malé Na Jméno, masožravkám, které jediné (zatím) vydržely mé pěstitelské snahy. Ostatním se omlouvám.

² Platí o původní verzi, samozřejmě.

³ Současná adresa je samozřejmě úplně jiná, ale nechávám původní...

⁴ Nezachycuje samozřejmě stávající verzi 2005.

⁵ Tyto poznámky zde nechávám z historických důvodů, abychom někdy nostalgicky vzpomenuli, čím jsme se bavili, když jsme byli mladší...

^C Předtím to šlo pomocí TeXu a ne LaTeXu (Kdo mi rozumí, tak je cool).

⁶ Jednou mi k narozeninám došel pohled z Brandýsa nad Labem podepsaný Dortovou Lopatkou. Dodnes nevím, o co jako šlo...

- Já věděl, že nemám pařit, že budu pak moc ukecanej...

Final version 97	Definitivní znění exota. Celý text jsem si přečetl, udělal jsem v textu několik úprav, a pokusil jsem se opravit všechny přelky, pravopysné a typografické chyby.
97 poprvé	Eliminace vlastních maker, nestandardních příkazů a pod. má za následek snadnější konverzi do HTML a jiných formátů (aspoň doufám). Dopsány dny 8 a poslední. Je to vlastně první kompletní verze. Tato verze je jako jediná dostupná i v HTML.
Silvestr 96 verze	Dny 7,8
aneb jak sem nepřišel ...	Přepsání do TeXu a napsání dnů 5,6.
První verze	Vznik celé myšlenky a napsání dnů 1 až 4 (?) v nějakém editoru ⁷ pro MS WINDOWS 3.1

⁷ Tuším, že šlo poznámkový blok (nebo WordPad). Celkově historie textu je hodně zajímavá – a doufám, že za pár let nebudu opět konvertovat do nějakého jiného formátu...

Totální Exot - final version 97

Tento text byl napsán v období jaro 96 - jaro 97. Některé části byly ale napsány mnohem dříve. Většina osob a událostí je vymyšlena. Případná podobnost se skutečností je samozřejmě čistě náhodná.

Osoby, jež nejsou vymyšleny jsou tyto: Ejč, Kej, Bob, Jacek a Wignac - prostě Dablouši⁸ a Hank Chinaski⁹. Tedy on vymyšlen je, ale ne mnou. A ve skutečnosti není vymyšlen.

Poděkování zasluhují ...

...Ambrose Bierce, Filip Topol, Cypress Hill, Jan Pelc, Jello Biafra, Libor Škarvada, Robert Holdstock, Nyanasatta Thera, DMS'n'F a Egon Bondy.

...jejich díla jsou buď citována, nebo inspirovali některé pasáže

...Jenčík & dcery, Fu(ck)n Favorit, Šedá litina, Bumerang, U Prokopů, Na stráni, Severka, Vesnička, Horácká pivnice, U Kluzoa, Tač, Orfeus, U Baráčníků, U Regenta^D.

...za pivo a fernet

...Andy, Aška, B.E.A.T^E., Bafy, Bany, Bára, Bob, CJM, Čupří^F, DJ, Dvořy, Ejč, Elizabeth Taylor from Oregon, Éterická, Eva, Haluzák (Terezka), Hanča, Hanka, Havelka, Honza, Indy, Jituš, Katka, Kej, Kevla, Klára, Kovín, Krzysztof, Kunda, León, Lukáš, Maňák, Maňáková, Markéta, Markéta (Liána Plazivá), Markétka, Maryka, Máša, Michel, Milošek, Peňa, Ruda, SONY, Sylvinka, Táňa, Tekoucí Amazonka, Virtuální Lucka, Voda, Wagín Mutha Fucka Chuj, Zeman a Zlatka.

... ..

... a hlavně WFC's Hard Core: **Jacek, Lada^G a Silwietta.**

...jen tak

Tento dokument byl vysázen sázecím systémem LaTeX, který vychází z TeX^Hu od Donalda Knutha.

Následující citáty si laskavě pečlivě přečtěte. Je to prý to nejzajímavější, co v tomto díle najdete.

Optimismus je učení nebo víra, že vše je krásné, včetně škaradého, všechno dobré, obzvláště to špatné, a že všechno, co je nespravedlivé, je spravedlivé. Je to intelektuální choroba, vyléčitelná toliko smrtí.

Pesimismus je filosofie, k níž člověka přivádí pohled na skličující početní převahu optimistů s jejich děsivou nadějí a ohybným úsměvem.

Ambrose Bierce 1842 - 1913

Lidé jsou ze všech zvířat nejšerednější.

Celý život biologična se točí kolem rozmnožování a neklade si žádný jiný cíl než rozmnožování, ... ale u člověka se celý život točil ani ne tak kolem rozmnožování, jako kolem sexuálních orgánů, a to bylo doplněno naprosto jinde v přírodě neviděnou mírou agresivity.

... ze zoologického, ale i přímo biologického hlediska byli lidé zruďy.

Lidem ... zbyli jen ty sexuální orgány a nenávist.

8 Kámoši z gymplu, se kterejma jsme měli alkoholicko-improvizační kapelu – na chatě jsme se ožrali a pak nahrávali hudební pokusy... Nikdo na nic samozřejmě neuměl, o to to byla větší zábava. Kazet vzniklo aspoň 10 a dokonce jsme udělali best-of cd. Celá historie je samozřejmě mnohem složitější a delší a určitě je mimo rozsah tohoto textu.

9 Hank Chinaski je alter Ego Charlese Bukowskeho z jeho knížek. A jenom připomínám, že jsem ho v těchto textech použil mnohem dříve než začala být populární kapela Chinasky, taktéž pojmenována podle Bukowského...

D uDAVse ve středu – hospoda jménem DAV. Každou středu jsme se tam scházeli v poměrně velkém složení - lidi z Wignacova FunClubu...

E B's Eat All Tajtrlíky – hm, tak původ této zkratky je mi už nejasný – vím, že to měla být parodie na nějakou podobnou zkratku (možná S.H.A.R.P, ale taky se mi plete něco o Anthraxech a jejich CD Attack of a Killer's B's) – vážně už nevím – s Jackem jsme vymysleli B's Eat All a Krzysztof dodal Tajtrlíky...

F všech deset - nebo třináct ? - Ladina morčata – nikoliv na útěku – trendová poznámka z roku 2005.

G Paní Kovářová.

H Slovo TeX se čte řecky ζεχ (tau, epsilon, chí – no, nevím, ale tohle tau vypadá divně), tedy nikoli "teks" ale "tech".

Lidé byli skálopevně přesvědčeni, že jen v zabíjení a ve spojování sexuálních orgánů - pokud možno nějakým nedovoleným způsobem - je zdroj krásy a estetického napětí.

*Život nemám rád Žiju jen proto že musím
Jdou roky pochodem husím
sil ubývá poznání přibývá
Poznání že patřím do prasečího chliva*

Egon Bondy

Věřte ve svého instalatéra, dělá dobrou práci. Zajišťuje, že hovna plavou.

Charles Bukowski

Žít je tak složité, a umřít je tak prosté^A.

úmrtní oznámení Jaroslava Babáka^B

Den první

Když jsem nedávno listoval svým oblíbeným časopisem TEENFAN a hltal informace o své oblíbené skupině, narazil jsem na stránku, které jsem si nikdy dříve nevšiml. Totiž „Čtenáři se ptají, my odpovídáme.“ Zarazil mě již první dotaz - Milá redakce, je mi 11 let a jsem jako jediná ve třídě pořád panna. Poradte mi, co mám dělat? Zprvu jsem nevěděl, o co té dívce jde, ale po prolistování několika předešlých čísel a následném několikadenním přemýšlení jsem brzy plně pochopil celou problematiku ztráty panenství.

A tu mě napadlo, že i já bych mohl ztratit panenství. Doteď jsem si myslel, že na to mám dost času, ale když už i jedenáctiletá? Musím jít s dobou. Neubráníl jsem se nostalgickému vzpomínání na doby, kdy mi bylo jedenáct let. To mě maminka vozila ještě v kočárku a před spaním mi povídala pohádky. Nejvíce mě na celé záležitosti pohoršilo, že na vyřešení tohoto problému budu potřebovat ženu. Vždycky jsem si myslel, že to jsou ubohá a nízká stvoření, nevhodná naprosto k ničemu, a teď to vypadá, že na něco užitečné přeci jen budou. Kde ji však vzít? Hlavou mi bleskl spásný nápad - mám přeci maminku. I vzal jsem rýč a šel ji na zahradu vykopat. Bohužel jsem si ono místo špatně označil a tak jsem vykopal pouze několik pirátských pokladů, 50 let starou slivovici a mrtvou kočku. Matka však nikde. Zklamaně jsem se vrátil domů.

Můj zklamaný zrak padl na loňský výtisk novin, který jsem si omylem koupil v domněni, že je to plátkový sýr. A právě v těchto novinách jsem se dozvěděl o existenci instituce zvané *veřejný dům*. To je to pravé místo, zajásal jsem v duchu a rozhodl jsem se, že nějaký navštívím. Vykoukl jsem z okna, ale žádný jsem neviděl. Inu co, budu muset vyrazit do města.

Město mě zklamalo. Tušil jsem, že tady bude více domů než u nás na samotě, ale co je moc, to je moc! Čekal jsem tak deset chalup kolem nádraží, a na jedné nápis VEŘEJNÝ DŮM. Ale ona je tu hromada vysokánských, někde až 4 patrových domů, samé blikavé nápisy a těch lidí. Tolik jsem za celý život neviděl ani mravenců, kolik teď lidí. Vydal jsem se k jednomu z nich. Jeho vzhled mě poněkud zarazil. Vlasů moc neměl, a ty co mu zůstaly, byly zelené. Náušnice a řetězy všude, kam se člověk podíval. „Dobrý den, dobrý muži. Kde bych zde našel veřejný dům?“ otázal jsem se slušně. „Ty hnusné sexistické prase! You dirty fucker. Kill! Antifa, anarchy, raus! beat him, kill, Non, je ne parle pas. Peace, love. Pumped my shotgun, niggaz didn't jump,“ zařval a potichu dodal: „ať už to znamená cokoliv.“ Tomu co říkal jsem vůbec nerozuměl, ale když se na mě vyvalila banda jemu podobných, s noži a tyčemi, pochopil jsem, že mě tam nechtějí zavést, ale zbít. Kdo uteče, vyhraje, řekl jsem si a rozběhl jsem se. Doma jsem si zvykl, že ať se rozběhnu kam chci, tak prostě běžím a běžím. Ne tak ve městě. To je pořád samý sloup a dům, takže za chvíli nevíte, jestli jste znovu narazili, nebo vás někdo bije.

Zvedl jsem se z chodníku, posbíral své roztrhané, zakrvavené oblečení a vydal se hledat veřejný dům někam jinam. Bylo mi jasné, že se nesmím ptát mladých. Je v nich spousta mladické, nevybouřené energie a pro ránu nejdou nikdy daleko. Zeptám se raději někoho staršího, zkušenějšího. A už ho vidím. Velebný kmet před budovou s věží. Na první pohled vypadá velice mírumilovně. „Dobrý den, dobrý muži. Kde bych zde našel veřejný dům?“ „Synu, ty se rouháš, myslí na svou duši. K Bohu obrať svou mysl, do kostela zamiř, hříšná nádobo. Nebo skrze své hříšné činy přijdeš do pekla, kde plameny pekelné budou olizovat tvé hříšné tělo a ty, ve strašných mukách budeš trpět, hajzle! Jeho řeč byla zajímavá, ale nepochopil jsem, kde mám hledat veřejný dům. Možná mi to ani neřekl.

Začal jsem si myslet, že veřejné domy neexistují, že je to pouze výmysl bulvárních plátek. Byl bych se vrátil domů, ale nějak jsem nemohl trefit zpátky na nádraží. Nevím, jak dlouho jsem bloudil ulicemi, nemaje odvahy se někoho zeptat na cestu na nádraží ani do veřejného domu. Měl jsem strach z obyvatel tohoto města. Všichni vypadali šíleně.

A nebo tak nějak...

B †11.11.96.

Pak jsem uviděl muže, který mi byl na první pohled sympatický. Překonal jsem svůj strach a oslovil jsem ho. „Dobrý den, dobrý muži. Kde bych zde našel veřejný dům?“ Podíval se na mě zkoumavě: „Hele kámo, ser na baby. Só to falešný potvory. Pod' se mnó rači do hospody.“ „Co? Kam? Do hospody?“ nechápal jsem. To slovo mi bylo povědomé, ale nevěděl jsem odkud. „No do hospody, na pivo přece.“ Tou myšlenkou si mě zcela získal, neboť jsem měl už pořádnou žízeň. Po cestě jsem se dal se svým novým kámošem do řeči. „Hele, to só vyhozený prachy, ten bordel, lepší bude, když je s náma prochlastáš.“ „No jo,“ namítl jsem, „když já jsem chtěl dneska ztratit panenství.“ „Ale, dyť to máš jedno, jestli ho ztratíš dneska nebo až zítra. A navíc, není vo co stát, věř mi.“ Co můžete namítnout na takovýto argument?

Zařízení zvané hospoda se mi velice zamlouvalo. Pár stolečků, příjemná obsluha a pivo, které mi mimořádně zachutnalo. Po vypití pár piv jsem se šel vyblejt, abych měl místo na další. Takových rund jsem dal víc. V hospodě bylo živo, bavilo se o všem možném, ale hlavně o ženských. „Tak co, zapíchal sis včera?“ „Jo, ale když bylo po všem, tak se mě zeptala, jestli si pamatuju, jak se jmenuje.“ „A co, věděl's?“ „Ne, zkusil jsem asi deset nejobvyklejších jmen, furt nic, tak jsem radši utek'.“¹⁰ Velice mě zajímalo, co to znamená - *zapíchat si*. Vstal jsem, a chtěl jsem se jít zeptat. Najednou jsem zničehonic uklouzl a padal a padal.

Padal jsem dolů černou šachtou, která se zvolna rozšiřovala a bledla. Nakonec jsem dopadl na malý, pustý ostrov, ztracený v moři. Uprostřed rostla palma a na ní jabka. Jedno jsem utrhl, snědl a ohryzek hodil do moře. Vrhli se na něj žraloci. Chvíli se o něj rvali, ale pak mě uviděli. Začali plavat k ostrůvku, který se začal potápět. Největší žralok mě spolkl. Nemohl jsem dýchat, dusil jsem se, kopal jsem kolem sebe. Probudil jsem se pod stolem, zabalen do ubrusu. Bylo 5 ráno, nikde nikdo. Co mám dělat v tomhle šíleném městě, kde nikoho neznám? Kde člověka na potkání zbijí, pohrozí peklem nebo opijí?

Den druhý

Musím se vrátit domů, do své chaloupky, na svou zahrádku, ke svým tulipánům, citrónům a piraňám. Nejdřív ale musím najít cestu na nádraží. Ale na to mám moc velký hlad. Takže si dám kafe, guláš a absinth. Konečně jsem se najedl a vypadl jsem z toho pajzlu. Postupně jsem se doptal na nádraží. Přistoupil jsem k pokladně: „Jízdenku!“ „A kam?“ zeptala se pokladní. Znejistěl jsem: „No přeci domů.“ „Dobře, ale kde bydlíte?“ To už bylo na mě trochu moc: „No přece doma.“ „Ale na které stanici to je?“ Vítězoslavně jsem vyhrkl: „No u nás, na samotě.“ „Lituji, ale taková stanice neexistuje,“ řekla, a tím mě rozčílila. „Jak neexistuje? Vždyť jsem od tam včera přijel.“ „Tak se podívejte na vaši včerejší jízdenku, tam bude odkud jste odjel. A nezdržujte, dělá se za váma fronta.“ Raději jsem vyšel zpátky na ulici a začal prohledávat kapsy. Zoufale jsem hledal včerejší jízdenku, nechtěl jsem zůstat v tomto šíleném městě, chtěl jsem domů. Nemohl jsem ale nic najít. V kapsách jsem měl jenom peníze. Někdo přeci musí vědět, kde bydlím, říkal jsem si. A v tom mě to napadlo. No přeci na policii.

Policejní stanici nebylo těžké najít, byla naproti nádraží. „Dobrý den, já jsem se ztratil,“ prohlásil jsem sebevědomě v dobré víře, že **tady** mi **rádi** pomohou. „Co?“ „Ztratil jsem se, nevím kde bydlím,“ řekl jsem už méně sebevědomě. „Heleďte občane, my tu nejsme pro srandu králíkům, ale abychom pomáhali občanům, chránili jejich zdraví, bezpečnost a majetek movitý i nemovitý. A vy si sem přijdete s takovou kravinou? Radím vám po dobrém. Vypadni, než mě nasereš!“ zařval. Co jsem měl dělat? Vyšel jsem na ulici, vešel do samošky a koupil jsem si dva lahváče a jogurt.

Jogurt¹¹

Sotva jsem otevřel jogurt a začal ho jíst, přistoupil ke mě muž s mikrofonem. „Dobrý den, já jsem z rádia KISSIN'SHIT¹² 88.33 FM a chtěl bych se vás na něco zeptat.

„Ále, jo tak se ptejte.“

„První otázka, co...“

Neudržím se a skáču mu do řeči: „Nechcete ochutnat?“

„Ne, děkuju, nechci, a pokud dovolíte, ptát se budu pouze já. Co...“

Znovu mu skáču do řeči: „A proč nechcete?“

„Nějak nemám chuť, abych řekl pravdu. Ale teď se budu ptát JÁ. Co...“

10 Jestli si dobře pamatuji, tak je to odposlechnutá konverzace mých dvou spolužáků na vejšce.

11 Takový pokus o absurdní dramátko....

12 Původní Rádio Hády hrálo v Brně poměrně kvalitní muziku. Bohužel ho později pohltila síť Kiss pod názvem Kiss Hády a kvalita šla do...

Ten člověk mě štve. Jak to, že nechce jogurt? „Nemáte vy něco proti jogurtům?“

„Ne, já jinak jogurty celkem rád, ale dneska... A vůbec, teď se ptám JÁ. Co...“

Po pravdě řečeno, moc mě nepřesvědčil: „Já jenom, že nechcete.“

„Teď se budu ptát já.“ řve na mě.

Zdá se mi poněkud nervózní a tak ho uklidňuju: „Tak se klidně ptejte.“

„Co uděláte s kelímkem od toho jogurtu, až ho dojíte?“

„Co by, hodím ho do tamté popelnice,“ ukazují na jednu smrdutou nádobu stojící opodál.

„A co kdyby tam nebyla?“

„Tak ho sním.“

„To snad ne?“ dívá se na mě nedůvěřivě.

„A proč ne?“ nechápu.

„Vždyť je to umělá hmota.“ Hm, to je pravda, to jsem si neuvědomil, co s ním?

„Vyhodím ho.“ říkám vítězoslavně.

„Není kam.“ zpraží mě.

„Tak ho sním.“

„To nejde.“

„Tak ho vyhodím.“

„Není kam.“

„Tak ho sním.“

„To nejde.“

„Vyhodit!“

„NE!“ křičí.

„SNÍST!“ přeřvávám ho.

„Ne,“ zašeptá.

„Já si myslím, že nejlepší by bylo, vyhodit ho do nějaké nádoby, určené na komunální odpad, kterých je zde díky starostlivému magistrátu dostatek.“

„Již jsem vám několikrát vysvětloval, že zde v okolí žádná taková nádoba není, díky bandě nezletilých výrostků, jež nemají nic lepšího na práci, než tyto nádoby ničit a demolovat.“

„V tom případě by bylo pravděpodobně nejvýhodnější tento obal sníst.“

„Už jsem se vám snažil vysvětlit, že to z mnoha objektivních důvodů, hlavně proto, že tento obal je vyroben z nestravitelných umělých hmot, nelze.“

„Vyhodit ne, sníst ne, tak co tedy?“ ten člověk je stejně šílený jako ostatní obyvatelé tohoto města. Jeho otázky nemají žádnou logiku, a navíc se pořád opakují.

„Na to se ptám já vás.“

Tak o tohle mu jde, proč to neřekl rovnou? „Vezmu ho domů, a tam ho vyhodím.“

Tím jsem ho dostal, protože spokojeně a se slovy díky odešel. Když zašel za roh, dojedl jsem jogurt a kelímek odhodil na zem. Pak jsem vypil lahváče, znovu polkl jogurt a přemýšlel, co teď. Pak jsem si vzpomněl, proč jsem vlastně do města přijel. Návrat domů počká, neboť stejně nevím, kam se vrátet a tak vzhůru za ztrátou panenství. Jenže guláš udělal své, potřeboval jsem se vysrat. Doma není nic jednoduššího, než vystrčit prdel z okna.

Vešel jsem do prvního domu a zazvonil. Otevřel mi starší plešatý muž v tepláčkách a špinavém tričku. „Dobry den, mohl bych se u vás vysrat?“ „Jak vysrat? Co vysrat?“ tvářil se poněkud nechápavě. „No hovna vysrat, co jinýho?“ „A jo, tak to jo. Já myslel, že jste ke mně přišel na oběd. Už dlouho sem nikdo nepřišel na oběd.“ „Já bych se radši vysral,“ trval jsem na svém. „No dobře, ale pak se se mnou naobědvajte. Mám tuleně plněného mandlema a borůvkama s banánovou omáčkou,“ pochlubil se. „To jsem ještě nikdy nejedl,“ vyhrkl jsem po pravdě. „Tak já se teda u vás vyseru i naobědvám, ať to mám za sebou najednou.“ Tím jsem ho potěšil. Pozval mě dál do bytu. Otevřel jsem okno, vystrčil jsem prdel ven

a vysral se. „Víte, co je zajímavý? Že ve většině filmů a knih autoři prostě ignorují takové věci, jako že se hrdina musí občas vysrat. Klidně ho pustí na oběd, ale na záchod? Kdyby v klíčovém okamžiku filmu, místo aby zastřelil hlavního padoucha, pocítil nenadálé tlaky v krajině břišní a odešel na toaletu, nesmírně by ho to zlidštilo. Ale vy jste jinej, vy si klidně serete, a proto si vás vážím.“ Tím mě celkem potěšil „Víte, já jsem prostě, zkrátka, hm, no, já jsem prostě totální exot.“ „To nevádí, dneska bude tuleň. Pojdte jíst, už je prostřeno“ zval mě ke stolu. Začal servírovat. Po několika soustech jsem se nedivil, že k němu už na obědy nikdo nechodí. Znovu jsem šel k oknu, tentokrát jsem vystrčil hlavu a dlouze zvracel. „Nekoukejte z okna a pojdte si vzít druhý chod.“ To jsem už psychicky nevydržel, vyskočil z okna, naštěstí jsem dopadl do měkkého, a utekl jsem směrem k nádraží.

Z okna nádražního bufetu se ozvalo: „Jé, tady seš. My tě celej den hledáme. Pojed' s náma. Ale nejdřív pod' sem, na pivo,“ řval na mě jeden ze včerejších známejch. Byl jsem zvědavěj: „A kam jedete?“ „No kam, přece chlastat k rybníku.“ „A proč jedete chlastat k rybníku, když můžete chlastat tady?“ nechápal jsem. „Ty vole, ty seš kráva. U rybníka je přeci zdravější vzduch, ne? Tak jedeš s náma nebo ne?“ „Nemůžu, já tady nejsem kvůli chlastu, ale kvůli ztrátě panenství.“ Do debaty se zapojil starší somrák: „Hele mladej, jestli chceš ztratit panenství, tak ti za pivo poradím.“ Koupil jsem mu pivo a když se napil povídá: „Ve vedlejším království žije šíleně nadržená princezna. Ta princezna je totiž strašně krásná, tak krásná, že když ji třeba uvidí oslice, tak zabřežne i bez osla, ty vole. A když se na ni podívá nějaký chlap, tak ztuhne, a není schopnej pohybu. Teprv když princezna odejde, tak se zhroutí na zem. Takže vona, přestože je tak krásná a žádoucí, je na tom úplně stejně jako ty. A protože se to v ní hromadí, tak je šíleně nadržená. A jenom já vím jak na to. A za další pivo to to prozradím.“ Co jsem měl dělat? Koupil jsem mu pivo a on mi dal tuto radu: „Musíš se strašně vožrat, abys ju neviděl. No a pak příroda udělá svoje.“ Nemeškal jsem a jel do vedlejšího království. Cesta byla dlouhá, a tak jsem na každé zastávce vypil pivo nebo tři.

Konečně dojel vlak tam, kam měl, já vypadl z vlaku, zavolal si nosiče a nechal se odnést na zámek. Tam jsem jim vysvětlil, že chci za princeznu. Vhodili mě do jejich komnat, neboť se jí všichni báli přijít na oči. Nic jsem neviděl, vše kolem mě se motalo. Z dálky se ozval medový hlas: „Pojd' ke mě, můj princí.“ Rozběhl jsem se za hlasem a vrazil do zdi. Postupně jsem dovrávorál až k princeznině lůžku. „No tak, už začni,“ žadonila princezna. Vůbec jsem nechápal, co po mě chce, a čekal, až příroda udělá svoje. Najednou do místnosti vtrhl borec, kterej vypadal jako Jello Biafra z Dead Kennedys¹³ a začal zpívat jejich hit:

Went to a party
I danced all night
I drank 16 beers
And I started up a fight
But now I'm jaded
You're out of luck
I'm rolling down the stairs
Too drunk to fuck¹⁴

„Too drunk to fuck, too drunk, too DRUNK, chlapče, tebe potřebuju. Já su král, tady vocad', říkaj mi Spárka III a hledám někoho vhodnýho do zítřejšího turnaje. A ty seš celkem dobrej.“ „Ale já jsem nikdy nesesedl na koni, šermovat neumím,“ pokusil jsem se namítnout. „Co to tady plkáš, vole, tady de vo paříčskej turnaj. Kdo vypaří víc, vyhrál. A zítra tady bude pěkná konkurence, bude tady Kryšot Blijárd, Franta Panák, Bill Ferrarrák a Kybličkovej John.“ V tom uviděl princeznu: „céro, ty vole, co mi to děláš?“ a ztuhl. „Promiň, tatičku třetí,“ řekla princezna a zklamaně odešla. Král se vzápětí zhroutil na zem, já vedle něj a oba jsme usnuli spravedlivým spánkem ožralců.

Ležel jsem v cesmínovém¹⁵ háji, na lůžku z tlejícího listí, mezi úlomky kostí a paroží. Byla cítit silná vůně země a lesa. Bylo to jednoho slunného jarního dne, kdy ze země vpučely nové cesmíny. Hledaly cestu mou kůží, rozdírali ji jemnými trny. Prorostli kůží do masa a kostí, stával jsem se součástí lesa a stromů. Přebytečné maso odpadlo a ztrouchnivělo, kosti zdřevněly a žilami kolovala míza. Metamorfoval jsem se v mohutný dub. Po staletí jsem stál v cesmínovém háji a vytvářel mu přirozenou ochranu před sluncem a škůdci. Jednoho dne přišli lidé. Byli to primitivní lovci a zemědělci z dalekých severních zemí. Jejich zvykem bylo uctívat stromy a tak uctívali i mne. Postupně ovládli oheň a železo a na víru svých předků zapomněli. Potřebovali více místa a tak začali ničit les. Jednoho dne mě pokáceli a odvezli do papíren, kde ze mě udělali papír. Nevím, jak dlouho jsem ležel na skladě v prodejně, než si mě někdo koupil, ale jednoho dne na mě kdosi začal psát.

Nechť $M=PQ$ a předpokládejme¹⁶, že

13 V původní TeX verzi zde bylo logo DK, protože se dalo poměrně jednoduše nakreslit, ale jak to dostat do OOo, to nevím. No, možná bych věděl, ale nechce se mi s tím piplat...

14 Dead Kennedys, Too Druk To Fuck, Jello Biafra.

15 No jo, velká inspirace Holdstockem...

16 Přiznávám na rovinu, že ani netuším, ze které matematicko-informatické přednášky jsem tohle opsal. Víím, že šlo o to, aby to bylo co nejšílenější, takže tipuji na algebru od Poláka. Ale podle věnování Škarvadovi bych zas řekl, že je to něco z jeho předmětů, tedy něco kolem funkcionálního programování nebo práce s termy.... Pro zajímavost

$P \in C_{\sigma \rightarrow \tau}, Q \in C_{\sigma}$. Nech $FV(M) = \{x_1 \dots x_k\}$, $FV(P) = \{x_1 \dots x_m\}$, $FV(Q) = \{x_n \dots x_k\}$, $n \leq m + 1$. Podle i.p. je $\forall N_1 \dots N_m \in \overline{C} [N_1/x_1] \dots [N_m/x_m] P \in \overline{C}_{\sigma \rightarrow \tau}$; $\forall N_n \dots N_k \in \overline{C} [N_n/x_n] \dots [N_k/x_k] Q \in \overline{C}_{\sigma}$. Zvolme termny $N_1 \dots N_m \in \overline{C}$. Potom $[N_1/x_1] \dots [N_m/x_m] P \in \overline{C}_{\sigma \rightarrow \tau}$, $\forall N_{m+1} \dots N_k \in \overline{C} [N_n/x_n] \dots [N_k/x_k] Q \in \overline{C}_{\sigma}$; $FV([N_n/x_n] \dots [N_m/x_m] Q) = \{x_{m+1} \dots x_k\}$ a...

„Hele kámo, ty máš nákou noční můru, furt rveš ze spaní,“ zatřásl se mnou král. „Jo, to byl hroznej sen, takovej bych teda nikomu nepřál.“

Den třetí

„Doufám, že ses dobře vyspal, a seš ve formě, abys nás dneska dobře reprezentoval,“ přivítal mě ráno král. Po snídani začal Pařmenskej turnaj. Zúčastnilo se pět vostřilenejch pařmenů - Kryšot Blijárd, Franta Panák, Bill Ferrarrák, Kyblíčkovéj John a já. „Diskvalifikován bude každý, kdo omdlí, umře, nebo bude zvracet. Vítězem bude ten, kdo vydrží nejvíc,“ prohlásil hlavní rozhodčí Prázdněj Škopek. Pískl na prázdnou pivní láhev a začli jsme. Prvních deset piv zvládli všichni v pohodě, jenom Franta Panák začal být nervózní, neboť jeho oborem bylo pití panáků. Ale hned v příští disciplíně, sedum vodek na ex, se uklidnil. Zato Kyblíčkovéj John nějak ztratil formu, zezelenal, zmodral, zčernal, pak vytáhl svůj pověstný kyblíček a byl diskvalifikován, neboť zvracel. Kryšot Blijárd ho sledoval se špatně maskovaným despektem, ale po dalších devíti ginech vrhl také. Následovalo třináct fernetů, což Bill Ferrarrák kvitoval s nadšením. Protože jsme dostali žízeň, dali jsme si dalších deset piv, během nichž odpadl Franta Panák, byl to přeci jenom specialista na panáky. Rozhodovalo se mezi mnou a Bille Ferrarrákem. „Tak co Bille, začnem konečně chlastat, ne?“ navrhl jsem, neboť mě tohle trapný crcání už nebavilo. Bill nebyl proti a tak jsme si dali osum absintů. Po dalších deseti pivech se Bill přestal usmívat a po dvou alpských rumech odmítl další konzumaci slovy: „Uíá ščýřá hojblé,“ což mě zklamalo, neboť jsem chytl druhou slinu a dorazil láhev alpskýho rumu na ex. Ostatní alkohol přede mnou stihli schovat a tak jsem se ten den ani pořádně neopil.

„Stáváš se vítězem Pařmenskýho turnaje a za odměnu si můžeš pohovořit pět minut s poustevníkem, žijícím v pusté jeskyni na konci zámecké zahrady. Ten zodpoví všechny tvé otázky, bude-li na ně ovšem znát odpověď.“ To jsem zas něco vyhrál, myslel jsem si, ale pak mě napadlo, že poustevník by mi mohl poradit, jak a kde ztratit panenství. Přivedli mě k jeskyni, ze které se ozývalo:

„Panátipáta-véramani sikkhápadam samádijámi, adinnádáná-véramani sikkhápadam samádijámi, kámesu-miččhháčára-véramani

co zas, kurva, chcete?“ „Přivedli jsme ti vítěze našeho turnaje na konzultaci,“ řekl královský úředník nerudnému mnichovi. „Tak synu,“ obrátil se mnich na mě, „v čem ti mohou pomoci mé skromné zkušenosti a znalosti tohoto slzavého údolí?“ „Potřeboval bych poradit ve velice choulostivé oblasti a sice ve ztrátě panenství, potřeboval bych ho prostě ztratit,“ přednesl jsem mu svůj problém. „Ó synu, musíš si uvědomit, že v tomto případě nejde o pouhou technickou záležitost, ale o vyvrcholení lásky mezi tebou a dotyčnou osobou, komplikovanou navíc faktem, že tato operace je nevratná. Neber to na lehkou váhu, a uvědom si, že tyto záležitosti srdce nelze uspěchat.“ „Co?“ vyrazil jsem ze sebe absolutně nechápavě. „Cítím z dechu alkohol, ty jsi požíval alkoholické nápoje?“ „Jenom trošku,“ řekl jsem po pravdě. „Holdování opojným látkám nese s sebou šesteré nebezpečí:

1. viditelnou ztrátu majetku utrácením peněz za nápoje a zanedbáváním svých povinností pod účinkem nebo následným účinkem opojných látek,
2. vzrůst hádek v opilství,

uvádím i původní TeX verzi, která vypadá možná ještě šileněji. Tyto vzorce holt OOo jako takové nezvládla – resp. po uložení se rozpadly. Tak sem se rozhodl přetextovat původní vzorce a vložit to do textu jako obrázek. Není to úplně šťastné řešení – ono rozchodit TeX pod W2000 není žádná sranda, Linux s TeXem nemám nikde po ruce – na live cd většinou není – nevím proč :-)- a za tu námahu zkonfigurovat pořádně to, co mám, mi to teda nestojí...

Kdeže loňský perfekcionismus je...

$$\begin{aligned} & \mathcal{P} \in \overline{C}_{\sigma \rightarrow \tau}, \mathcal{Q} \in \overline{C}_{\sigma}. \text{ Nechť } FV(M) = \{x_1 \dots x_k\}, FV(P) = \\ & \{x_1 \dots x_m\}, FV(Q) = \{x_n \dots x_k\}, n \leq m + 1. \text{ Podle i.p. je } \forall N_1 \dots N_m \in \overline{C} [N_1/x_1] \dots [N_m/x_m] P \in \overline{C}_{\sigma \rightarrow \tau}; \\ & \forall N_n \dots N_k \in \overline{C} [N_n/x_n] \dots [N_k/x_k] Q \in \overline{C}_{\sigma}. \text{ Zvolme termny } N_1 \dots N_m \in \overline{C}. \text{ Potom } \\ & [N_1/x_1] \dots [N_m/x_m] P \in \overline{C}_{\sigma \rightarrow \tau}, \forall N_{m+1} \dots N_k \in \overline{C} [N_n/x_n] \dots [N_k/x_k] Q \in \overline{C}_{\sigma}; \\ & FV([N_n/x_n] \dots [N_m/x_m] Q) = \{x_{m+1} \dots x_k\} \text{ a} \dots \end{aligned}$$

3. náchylnost k nemocem následkem vystavování těla nočnímu chladu a ztrátu zdraví i resistance vůči chorobám,
4. ztrátu dobré pověsti,
5. vytváření neskromnosti,
6. oslabení inteligence.

Čas, který ty zabiješ pitím a zotavováním se z následků působení opojných látek, trávím já studiem a meditací a teď vypadni, neboť tobě určených pět minut právě vypršelo.

*Sikkhápadam samádijámi musávádá-véramaní sikkhápadam samádijámi,
surá-mérája-madžža-ppamáda-tthána-véramaní sikkhápadam samádijámi.*“

Od mnicha jsem odcházel s pocitem, že tahle výhra byla spíše za trest. „Hej fešáku, musíš vždycky tak hrozně chlastat?“ ozval se dívčí hlas. Podíval jsem se za hlasem a rozklepala se mi kolena, neboť na mě tak hezky ještě žádná žena nepromluvila. Pro jistotu jsem se zeptal: „Jsi si jistá, že mluvíš se mnou?“ „Je tady snad nákej jinej fešák?“ „Já se za fešáka nepovažuji, a ani se o vzhled nezajímám, protože rozhodují jiné kvality.“ „Především duchovní a názorová shoda je potřebná.“ „Vypadá to, že některé naše názory jsou podobné.“ „Možná i více než podobné, fešáku.“ „Zjistit skutečný stav této situace, to vyžaduje delší rozhovor, raději i více rozhovorů.“ „Naše konzervace se rozvíjí slibným směrem, ale mě už bolejí nohy.“ „Co si jít někam sednout,“ navrhl jsem, „vynechávám kavárny, hospody, pajzly, jakož i restaurace a putyky, a navrhuji kino.“ „Co? Kino? Na mrzkou zábavu plnou násilí a sexu? To rozhodně ne!“ „Máš pravdu jako vždy, promiň, to mi jen tak uklouzlo.“ A v tom jsem ho uviděl. Obrovský plakát:

ŘÍČKY THEATRE

uvádějí Death Metalovou
OPERU

O Vile Análce

o osmi dějstvích od W.S. & DJ TDJ

V jediném představení vystoupí členové legendární skupiny
DOUBLE MEGA SHIT'N'FUCKERS

v hlavních rolích vystoupí:
Džej, Kej, Ejč, WignaC! a Bob

V duchu jsem zajásal - moje oblíbená skupina. To nesmím zmeškat. „A na operu bys nešla?“ ptám se dívky. „Ano, ráda, ale na co?“ Ukázal jsem jí plakát. „To jsem nevěděla, že Wiliam Shakespeare skládal opery, ale aspoň se poučím.“ Raději jsem ji nevysvětloval, že W.S. není Wilda Šejkspirův.

V divadle

Divadlo bylo, jak se dalo očekávat, narvané. Vyhrnula se opona, na pódium vešel nervózní, bledý ředitel a prohlásil: „Dámy a pánové, představení začne bohužel až za hodinu, neboť Dablouši jsou tak střízliví, že nejsou schopni hrát. Děkuji za pochopení.“ Po hodině netrpělivého čekání se konečně Dablouším povedlo ožrat se a představení mohlo začít. Hned při prvních tónech apokalyptické přehry se zvedl v první řadě muž a se slovy: „hroznej zvuk,“ a odešel. Vyšel na ulici, bohužel přímo pod auto. Řidič šlápl na brzdy, ty hrozně zaskřípaly, a muž, místo aby uskočil, se zastavil a řekl: „Ty brzdy jsou špatně nazvučený, ty výšky jsou...“ nedořekl. Z jeho hlavy vystříkl mozek a znečistil auto¹⁷. Vystoupivší řidič začal nadávat: „Do hajzlu, to je tragédie. Teď jsem byl v mycí lince a můžu tam jet znovu. Kde já

17 Tenhle kousek je inspirován Haluzákem, kterej se (nejen na Favále) furt staral o to, jestli je to správně nazvučený...

na to mám furt brát? Tady ten hajzl asi úklid po sobě nezaplátí. Doprdele práce himlhergotkrucajselement.“ Otrel kapotu svého vozu do ponožky, nastoupil a odjel. Mezitím skončila předehra a začala Víla Análka¹⁸.

I. Dějství¹

Vypravěč: 5. dějství¹⁹: Žila, blila, v jedné mechové chaloupce víla Amálka řečená Análka. Žila tam se svou matkou Troskou, psem a bratrem Jenem, řečeným Basák.
Análka: Mamko Trosko, nalej mi panáka.
Matka: Nasrat!
Análka: Mamko Trosko, nalej mi panáka, nebo tě zbiju!
Matka: Nasrat!
Vypravěč: Na jevišti se málem strhla bitka, kterou přeruší hlas Basáka.
Basák: Co je to tady?
Vypravěč: Do děje nám vstoupil, ba přímo vskočil oknem Basák, neboť dveře zřejmě přehlédl.
Basák Mamko Trosko, tragédie. Byl jsem v Perníkové chaloupce, babka je nemocná, nevaří perník. Nemám
(plačtivě): co do pumpy.
Matka: Nasrat!

Basák: 1. *Co si počnu* 3. *Leda že by*
bez perníku *přítel Olaf*
co si šlehnu *z téhle bryndy*
kam se vrtnu *rád mě vytáh*

Matka: *Nasrat!* *Nasrat!*
AAAARRGH! *AAAARRGH!*

Basák: 2. *Není koho* 4. *Ale Kryštoff*
bych zas zbil *hajzl jeden*
na skejtu si *šel by na mě*
zajezdil *radši s jedem*

Matka: *Nasrat!* *Nasrat!*
AAAARRGH! *AAAARRGH!*

Matka: Nasrat, nasrat, nasrat vy madrfaci!

Análka s Basákem: Matka se nám nějak rozpovídala.

II. Dějství

Vypravěč: 3. dějství. Mezitím kdesi v jeskyni, kde žije strašlivá saň Multikunasd se hádají její čtyři hlavy

1. hlava: Co si dáme k snídani?

2. hlava: Máme tady pivo, rum, vodku a...

18 Text jsme napsali z Jackem a opravdu jsme ho chtěli zhudebnit, ale někteří členové to odmítli – nelíbili se jim texty... A ve skutečnosti je to spíš opereta, (dnes bych řekl muzikál :-), zpívané pasáže jsou označeny kurzívou.

I Následující text neprošel žádnou textovou úpravou.

19 Ano, číslování dějství je náhodné, ale rozhodně nejde o dnes modní popřeházení děje, se kterým přišel Tarantino v Pulp Fiction – myslím, že v té době ještě ani nebyla natočená. Vlastně určitě ne, protože až jsme to viděli, tak jsme si říkali, že mi Tarantino ukradl ten nápad s tím, že jde hrdina na záchod – no jen si vzpomeňte, jak (a kde) Willis zastřelí Travoltu...

- 3. hlava:** Já chci maso!
- 4. hlava:** Mladý maso.
- 1. hlava:** Ale ne krvavý.
- 4. hlava:** Máš něco proti Tataráku?
- 1. hlava:** Ne, nemám, ale princezna s krámama je nechutná.
- 4. hlava:** Když už sme u těch krámů, mám dojem, že máme asi stoletý zpoždění.
- 1. hlava:** Třeba to bude tím počasím, hlavně ať nás není pět.
- 3. hlava:** Jenom doufám, že to nemáme s tím permoníkem.
- 1. hlava:** A já, proč ho pořád nechceš sněst. Ty trapný výmluvy, že se musí uležet...
- 2. hlava:** Bechera a ferneta...
- 3. hlava:** Já chci maso.
- 4. hlava:** Já tady mám nohu ze včerejška.
- 1. hlava:** Hmm, krásně zelená,...
- 4. hlava:** Jé, ona na mě mrkla.
- 3. hlava:** Já chci maso.
- 2. hlava:** A absinth.
- 4. hlava:** Ještě tady máme tu princeznu se zlatým poštěvákem na čele. Co vy na to?
- 2. hlava:** Absinth.
- 3. hlava:** Maso.
- 1. hlava:** Já jsem četla, že zlato se špatně tráví.

1. *Já mám hlad. / Tak ho hlad'.
Copak sníme. / Uvidíme.
Třeba tohle. / Nebo tamto.
V lese houbu. / Hlíny hroudu.*
2. *Kdyby tak přišla. / Princezna pyšná.
Hnedka bych snědla. / Kousek stehna.
Nikdo tady, / ale není.
V břiše kručí. / jako v pičích.*
3. *A že je mám, / jenom čtyři,
orgasmus se / rychle plíží,
cítím se jak / nahá v trní,
celé tělo / už mě brní.*

1. hlava: Tak ju dones.

III. Dějství

Vypravěč: -2. dějství. A opět v Mechové chaloupce nařiká Basák Jenda.

Basák: Co si já nebohý počnu, abst'ák se blíží, nepravidelný tep, nekontrolovatelný třas celého těla, mimovolný výtok moči, a těch šitů v trenkách. [zanotuje]
*Mozek měkne, játra tvrdnou,
zrak mi slepne, nervy rupnou...*
Co to blábolím?!? Análko, miláčku, pojď honem ke mně!

Análka: Nasrat!

Basák: Nesimuluj Matku a pojď sem!

Análka: Nasrat, dneska nehulím, už mám přilepenou štítnou žlázu k játrům.

Basák: Nechci vyhulit, chci perník, pervitin, drogu, do pumpy, šlehnout si, do pumpy, pervitin, perník, šlehnout si, drogu, perník, perníček...

Matka: (vpadne Basákovi do řeči) Nasrat!

Vypravěč: Nakonec Basák přece jen přesvědčil Análku, aby za ním přišla a začal s přesvědčováním

Basák: Babka Pervitinka je nemocná, nevaří perník a já už abst'ákem nemůžu chodit. Dones jí léčivou Absinthovou šťávičku, ať se vyléčí.

Análka: Nemám čas.

Basák: Ale no tak.

Análka: Ne.
Basák: Já ti za to...
Análka: Ne!
Basák: Já ti za to dám...
Análka: Nechci!
Basák: Ale to se ti bude líbit, nový Rejdže²⁰, že seš to ty, tak za 3 kila.
Análka: Ne!
Basák: No tak ti je dám zadarmo.
Análka: Nech si své Rejdže, já hledám vyšší duchovní hodnoty.
Basák: Tak já.... Já ti koupím novejš díl Červené knihovny
Análka: To bys pro mě udělal?
Basák: Jo. Třikrát. A zezadu.
Análka: Co?
Basák: Nic!
Análka: Tak slez.

Ref: *Říkají mi Análka,
 hezká jsem jak ponorka,
 když se tvářím žlutě,
 tak mám zvláštní chutě.*
 1. *Zepředu, zezadu do krku a uší,
 to mě vždycky hodně vzruší.
 Narvi do mě, co se dá.
 Chlap či baba, už jsem tvá.*

Ref:

2. *Když mi šáhneš mezi nohy,
 do ruky ti strčím kozy.
 Kde mě škádlit, dobře víš,
 už jsem mokrá jako myš.*

Ref:

3. *Už to teče, už to cáká,
 na géčko mi někdo maká,
 to zas bylo včera drama,
 škoda, že jsem byla sama.*

Ref:

Análka: Tak já teda du.

IV. Dějství

Vypravěč: 12. dějství. V loupežnickém doupěti. Celým divadlem zní Policia od Sepošky²¹, Policia pomalu utichá a do toho všichni loupežníci dejchají po namáhavém běhu.

1. **lupič:** To bylo vo fous.
 2. **lupič:** Kurwa, piča, ty vole to kurwa teda bylo.
 3. **lupič:** Hlavně, že jsme tu lékarnu vybrali.
 4. **lupič:** Na co ta babka Pervitinka potřebuje kapky proti kašli, když nemá hlavu?
 2. **lupič:** Kurwa, pičo, vole, to teda, doprdele, nevím.
 1. **lupič:** Prej z toho vaří perník.
 4. **lupič:** Perník? Ten se dělá z vajíček, cukru a mouky.
 2. **lupič:** Ty vole, ty seš, kurwa, blbej, jako piča, ty vole.
 3. **lupič:** Zítřej jí to donesem, ale zatím pudem do hospody.
 2. **lupič:** Jo, kurwa, dem do hospody, piča, blesk.

²⁰ Myšleno CD Rage Against The Machine.

²¹ Sepultura (brazílská trashová legenda).

3. lupič: Ale ne do toho pajzlu.
1 a 2 a 4. lupiči: Drž zobák, pičo blbá.
2. lupič: Smradlavá.
3. lupič: Tam je to blbý.
4. lupič: Nekecej a dem.

1. *Máme rádi ten náš pajzl,
kdo tu sedí, není hajzl.
Je to tady sice blbý,
všichni sem však rádi chodí.*

Ref: *Sedíme tu každéj den.
Vůbec se nám nechce ven.*

2. *Kdo tu jednou pod stůl spadne,
stěží se už někdy zvedne.
Občas tu i facka padne,
kdo je drzej, ten ji trhne.*

Ref: *Sedíme tu každéj den.
Vůbec se nám nechce ven.*

3. *Všichni se sem rádi vrací,
i když občas každéj zvrací.
Hostinská je sice tlustá,
nám však pivo přesto chutná.*

Ref: *Sedíme tu každéj den.
Vůbec se nám nechce ven.*

3. lupič: No tak dobře, tak dem.

Opona šla nahoru a během přestávky odešla většina lidí a bohužel i dívka. Odešla by dříve, ale prozíraví pořadatelé zamčeli dveře. Prý je to plné sexu a chlastu. Když jsem jí řekl, že stejně nic jinýho nedělá, urazila se a řekla, že její život je orientován duchovnějším směrem a odešla si koupit nový díl Červené knihovny: „Romantický příběh z mořské pláže“. Její odchod mě zas tak moc nevadil, protože Dablouši jsou Dablouši a žádná ženská se nemůže vyrovnat ani smradu z hovna kteréhokoliv člena.

V. DĚJSTVÍ

Vypravěč: *I. dějství.*

*Jde Análka jde,
cestou necestou,
nohy ji už nenesou.
Na pařez si sedá,
v mapě cestu hledá,
kde je babka s perníkem...*

Vypravěč: Najednou z ničehož nic vyběhla z lesa obávaná šelma zvaná Úýágr²².

Úyágr: Argh! Ójjoj! Hójá! Jéblé! Argh! Úyágr!
 Análka: A co jinak?
 Úyágr: Argh! Blééé! Ííííí! Jóóó! Argh!
 Análka: Fakt? Nekecej!
 Úyágr: Húúúú! Méééé! Ú? Kóóóóó? Argh?
 Análka: Já jdu k babce s Absinthem.
 Úyágr: Aaabsiiinthehhghrrr!! Argh! Ú! Ú! Óóóóó! Óóóó! Hó! Jé!
 Análka: Ne!
 Úyágr: Argh! Ú! Hó! Jéblíá! Argh!
 Análka: Násilím toho nedosáhneš.
 Úyágr: Argh! Ú! Hó! Jéblíá! Argh!
 Análka: No dobře, ale jenom panáčka.
 Úyágr: Argh! Argh! Argh! Argh! Hahahaha! Cha! Hó! Jé! Argh!
 Vypravěč: Následující děj bohužel neprošel cenzurou. [pila]
 Análka: No, nic moc, ale lepší než svícen.
 Úyágr: Argh! Ú! Hó! Jé! Argh! Mňam Mňam Aaabsiiintheháágrrrr!!

ÚYÁGR! (x bunch of times)

1. *Nobody, nobody, nobody, nobody, nobody knows,
 who makes this sound,
 but only me know it,
 it is ÚYÁGR!*

Ref: *ÚYÁGR! (x bunch of times)*

2. *Nobody, nobody, nobody knows,
 who makes this smell,
 only me know it,
 it is ÚYÁGR!*

Ref: *ÚYÁGR! (x bunch of times)*

Vypravěč: Ovšem Análka pod vlivem vlastních prožitků i Absinthu zamířila místo k Perníkové chaloupce k Multikuněsd.

VI. DĚJSTVÍ

Vypravěč: 0. dějství. Mezitím v hospodě jsou již lupiči pod stolem a hostinská se je snaží vyhnat
Hostinská: A ven!
Všichni lupiči: Uá Blé.
Hostinská: Ven prasata, nebo zavolám veřejnou nebezpečnost²³.
Všichni lupiči: Get out, get out, get out! Aargh!²⁴
Vypravěč: Po téměř nadlidském úsilí se hostinské přece jen podařilo dostat lupiče ven. Projdou celkem nevšimavě nad ležícím, kosícím Bobem Blyjárdem, kterého si zatím hostinská nevšimla.
Hostinská: To jsou ale prasata. Tady je nablito takovým způsobem, že to snad ani sami nemohli zvládnout. Leda, že by tady byl Bob Blyjárd. To by byla tragédie.
Vypravěč: Hostinská se začne nervózně rozhlížet, až ho nakonec uvidí.
Hostinská: Bobe, ty hovado, už seš tady zase. Ty prase. Vem si svých pět zablitých švestek a padej.
Vypravěč: Mezitím se venku lupiči snaží o zpěv
Lupiči: *Šlip, šlip, šlip, šlip*²⁵

22 Tato divá šelma skutečně existuje a vyskytuje se v Mariánském údolí v Brně, speciálně v okolí Jackovy chaty...

23 Kdysi jsme Pod strání (teď je z toho *módní* Bláhovka s *nejlepším* pivem v Brně – ale né v Líšni) odposlechli zhruba následující konverzaci: Jestli nepřestaneš, tak na tebe zavoláme veřejnou bezpečnost. Ne, on je nebezpečnej, tak zavoláme nebezpečnost....

24 Text převzatý od německé kapely Think About Mutation.

25 Jo, je to zneužitý známý vtip o myslivcích (ale mě se strašně líbil...) – Co to je - je to zelený a dělá to šlip? Ožralý myslivci se snaží zpívat šly panenky silnici...

*Šli panenky silnicí, silnicí, silnicí.
Počkali je lupiči, lupiči, do piči, do piči, jak je to dál?*

Vypravěč: Posílení zpěvem se motají směrem k Perníkové chaloupce Babky Pervitinky a nadávají. Někteří ovšem během cesty umírají na otravu alkáčem, jiní si nablíží do krku, takže tam dorazí pouze dva. Zabuší na vrata

1. lupič: Kůzlátka otevřete vrátka, přišla vaše mamka.

Pervitinka: Nemám matku.

2. lupič: Kurva, piča, blesk. Ty poblblá babko, otevři, kurva, ty zpičený vrata, kurva vole. Máme pro tebe to posraný zboží, ty pičo stará, kurva, vole, vole.

Pervitinka: Nemůžu otevřít, jsem nemocná. Vykopněte si je jako vždycky.

Vypravěč: I stalo se jak babka řekla.

Pervitinka: Dejte to na stůl a vypadněte.

1. lupič: Naval prachy.

Pervitinka: Nemám.

2. lupič: Tak si, kurva, vole, vezmem, co uvidíme, pičo.

Pervitinka: Nic tu nemám, nic vám nedám... Já vám nedám.

2. lupič: Ale kurva, pičo vole, dáš.

Pervitinka: Ale nedám.

2. lupič: Ale vole, kurva dáš, pičo.

Pervitinka: A nedám...

Vypravěč: I nechme je chvíli hádat se a vraťme se zpět do sluje Multikunysd.

VII. DĚJSTVÍ

Vypravěč: 22. dějství.

2. hlava: Absinth.

3. hlava: Maso.

1. hlava: Joj to byla dobrota.

3. hlava: Játýrka, masíčko, stehýnko taky ušlo.

2. hlava: Teď je konečně čas na panáka.

4. hlava: To je vůně.

1. hlava: Nějaká divná.

3. hlava: Čichám, čichám člověčinu.

Vypravěč: Do sluje vchází Análka.

Análka: Jéje, já jsem asi zabloudila.

3. hlava: Tak my se tu cpeme nákou zdechlinou a zatím nám sem přišlo čerstvý maso. Nemáš krámy?

Análka: Jak krámy, na co krámy, masný krámy?

1. hlava: Co s ní?

3. hlava: Upečeme.

2. hlava: Vypálíme.

1. hlava: Schováme ji na zítra.

Análka: Hej, Multikunysd, to se vždycky hádáš sama se sebou?

1. hlava: Ne.

3. hlava: Jo.

2. hlava: Absinth.

3. hlava: Maso.

1. hlava: Vždycky.

2. hlava: Někdy.

1. hlava: Ve středu.

- 3. hlava:** O vánocích.
- 2. hlava:** Absinth.
- 3. hlava:** Maso.
- Análka:** S tebou se nedá rozumně bavit. Kdybys měla jenom jednu hlavu...
- Vypravěč:** Análka se zamyslí, vytáhne motorovou pilu²⁶ a uřeže Multikuněsd všechny hlavy.
- Análka:** Jéda, to jsem trošku přehnala. No, co se dá dělat.
- Vypravěč:** Přijíždí princ of Persia na klisně Alfons²⁷.
- Princ:** Drak mrtvej, princezna sežraná, já su tady na hovno! Co tady mám teda dělat?
- Jedu za svou princeznou,
nenechám ji samotnou,
lítá saň ji požírám,
její krásu nevnímám,
meč si ostře nabrousím,
sani hlavy urazím,
krásku svoji zachráním,
v noci ji pak oplodním.*
- Jenže já jsem posera,
bál jsem se jet za šera,
příliš pozdě, navíc sám,
co jen teďka dělat mám?
Až z daleké Persie,
a na hovno to všechno je.*
- Análka:** Vrat' se do hrobu²⁸.
- Princ:** Tak jo.
- Vypravěč:** Vytáhne meč a zastřelí se.

VIII Dějství

- Vypravěč:** 11. dějství. Back to the Perníková cottage. Do hádky Babky Pervitinky s lupičema vstoupí Análka.
- Pervitinka:** Ale nedám.
- 1. lupič:** Ale dáš.
- Pervitinka:** Ale nedám.
- 1. lupič:** Ale dáš.
- Pervitinka:** Ale nedám.
- 1. lupič:** Ale dáš.
- Análka:** Ahoj babi.
- Pervitinka:** Vítej Análko, vnučko má nejmilejší. A co dělá matka Troska?
- Análka:** Ale babi, vždyť už je deset let mrtvá.
- Matka:** Nasrat!
- Análka:** Tady ti Basák posílá Absinteček, aby ses uzdravila a perníček navařila.
- 1. lupič:** Perník nebude, babka nechce platit.
- Pervitinka:** Ale pánové... A co si to vybrat v naturáliích?
- 1 lupič:** FUJ!

26 Motorová pila není podle Texaskýho Masakru (nebo Evil Dead) ale podle DOOM I/II.

27 Princ je podle té hry, ale proč zrovna Alfons, to teda už netuším...

28 Geniální Štajndlerův film.

- Pervítinka:** Ale ne u mě, u Análky.
- 2 lupič:** Kurva teda, piča, dobře.
- Vypravěč:** A lupiči hupli na Análku.
- Vypravěč:** Po dvaceti šesti hodinách.
- Análka:** No tak pánové, co je s váma, zrovna mě to začalo bavit!
- Vypravěč:** Po dalších šestnácti hodinách to lupiči už nevydrželi a umřeli.
- Análka:** Šikovní kluci. Jenom by mohli mít větší výdrž.
- Vypravěč:** Mezitím babka vypila absinth, uvařila perník a umřela. I vzala Análka perník a vyrazila domů šalinó, ve které si samozřejmě sedla.
- Důchodce 1:** To je dneska mládež. Oni si sedí a my musíme stát.
- Vypravěč:** Análka je slušně vychované děvče, a tak ví co se sluší a patří. Podívejte se, jak je na ty milé babičky a dědečky milá a slušná, holka jedna střapatá.
- Análka:** Drž rypák, kdybys zůstal's doma, moh's sedět!
- Důchodkyně:** Drzá, nechutná, vlasatá, sprostá, drzá, nechutná,... sakra neříkala jsem to už ? Co jsem to vlastně chtěla? Kde to su? A kam šel Kej²⁹?
- Důchodce 1:** Hele paní, vy mlčte, vy taky sedíte a ste mladší.
- Důchodkyně:** Já jsem ale dáma.
- Důchodce 1:** Vy nejste dáma, vy ste u mě... stará ochechule.
- Důchodce 2:** Co si to dovolujete k mojí ženě?
- Důchodkyně:** Správně Ludvíku, nenech si nic líbit.
- Důchodce 1:** To je vaše žena? Člověče, co ste proved, že vás tak potrestali?
- Důchodce 2:** Vy sprostáku, co si to dovolujete. S kým si myslíte že mluvíte? Víte kdo já jsem? Okamžitě se omluvte.
- Důchodkyně:** Správně Jindřichu, nenech si nic líbit.
- Důchodce 1:** Schválně, no kdo ste, co? Vrátněj u lampárny nebo zametač na pátým?
- Důchodce 2:** To už přesahuje všechny meze, kdybych nezapomněl doma svou protézu LHK, tak vás s ňó tak přetáhnu, že budete rád, když si ještě někdy sednete.
- Důchodkyně:** Správně Lojzíku, nenech si nic líbit.
- Análka:** To je samý kdyby, tak by, blbý výhovorky na protézy, vypíchněte si prostě voči hůlkama a máte po ptákách.
- Důchodce 2:** To je nápad, ta mladá generace...
- Vypravěč:** Strhla se bitka, do které se připojili i ostatní důchodci a všichni se navzájem umlátili hůlčičkama. Análka to všechno se zájmem sleduje a až jsou všichni mrtví, prohlásí
- Análka:** Blbecci. Jak malý děti. Co jim řekneš, to udělaj.
- Vypravěč:** Nevěřicně zakrouťí řidičovi hlavou a vystoupí.

IX. DĚJSTVÍ

- Vypravěč:** Už nás to nebaví a tak zahrajeme zrovna poslední dějství. Vrátila se Análka do chalupy, kde již Basák pozvolna podléhá abst'áku. Když uviděl Análku, vrhl se na ni a z rukou jí vyrval perník. Bohužel i s rukama. Basák si už šlehnout nestihl. Podlehl. Bezruká Análka začala plakat
- Análka:** Pomóc!

29 „Kam šel Kej“ je legendární hláška – na nějaký akci s náma pařil i Kaba a odešel a až po několika hodinách (možná druhý den) si toho Krzysztof všiml a ptal se kam šel Kej. A protože mu nikdo nic neřekl, tak se ptal furt. Anebo to bylo úplně jinak – možná sme měli sraz na čáře, kde byl i Kaba, ale pak v hospodě ne.... Kdo si to má pamatovat, dyť je to minimálně deset let pryč...

Vypravěč: Mezitím se doktor Blyjárd vypořádával z hospody a šel domů. Cestou potkal spícího Uýágra. Bohužel si myslel, že je mrtvý a tak provedl odpornou pitvu. Sice ho zarazilo, že z mrtvoly teče krev, ale tento nepodstatný fakt přešel blitím. Když šel kolem Mechové chaloupky zaslechl volání

Análka: Pomóc!

Bob: To je Análka.

Análka: Pane doktore!

Bob: Ano sestro?

Análka: Stalo se něco hrozného. Basák...

Bob: Nech mě hádat. Basák zkoušel oživit matku Trosku...

Matka: Nasrat!

Análka: Ne něco horšího.

Bob: Že by ti zase natrhl kundu u samé řiti?

Análka: Ne! Basák je mrtvej!

Bob: Už zase?

Análka: Ne. Tentokrát doopravdy a ještě mi utrhl...

Bob: Hlavu.

Análka: Ne ruce.

Bob: A co s tím mám dělat?

Matka: Nasrat!

Análka: Přišít!

Bob: Dobře.

Vypravěč: I šel Bob Blyjárd a nasral Análce do krku. Ta pochopitelně vykřvácela.

Bob: Šmárja. Všichni mrtví. Princ, Multikunasd, lupiči, Matka Troska, Babka Pervitinka, Análka, Basák, Uýágr, důchodci, řidič.... Jen já to tady kazím. Spáchám sebevraždu. Jenže jak na to?

Falling down
 Jump under train
 Overdose
 Cut your vein

Cut by chainsaw
 Leak your brain
 Pour with acid
 Sleep on highway

Smash your balls
 Crush your head

Jump from bridge
 Knife to head

Fall with airplane
 Crash in car
 Beaten by skins
 Shited by Dinosaur

Drawn to death	Kid to death
Drunk to death	Gamble to death
Fuck to death	Borrow to death
Eat to death	Gas to death
Pogo to death	Fear to death

Grass to death	Rave to death
Sorrow to death	Swallow to death
Smile to death	Fry to death
Cry to death	Piss to death
Puke to death	Drum to death
Scream to death	Pick up to death
Love to death	Work to death
Learn to death	Shit to death
Pray to death	to death
Burn yourself	Crucify yourself
Hang yourself	Sacrify yourself
Fingers into plug	To Catch AIDS
Icicle in your eye	Drink lysergic acid
Eaten by the dog	Let it go through your head
Open window in submarine	Born death
Take the pills	There is still one left
Get capital punishment	Bob, let it go through your head
Choke yourself	
Cut your head	
Trample down by elephant	
Be burried alive	
Die 'cause of operation	
Go through turbine	
Throttle yourself	
See stripped Jane ³⁰	
Spend 2 seconds on Sun	
Jump from Moon	

Bob: Chtělo by to nějaký ponaučení. Co třeba...

Všichni: Kdo se vožere vyhraje!

Matka: **Nasrat!**

Představení skončilo bouřlivým potleskem všech diváků, kteří měli sílu vydržet až do konce. Dablouši vyšli na pódium a Kaba se zeptal: „Co s načatým večerem?“ Celé hlediště bouřlivě odpovědělo: „Nejspíš se tu vožerem!“ „Tak dem na to“ zavelel Kaba. Jenže se všichni začli blbě vmlouvat na ranní vstávání do práce a tak zůstali Dablouši a já. Šli jsme do šatny a tam začli pařit. Dablouši, kteří pařili během představení začli brzo jevit známky opilosti. Kej někam odletěl, Bob začal zvracet, Ejč vytáh' kyblíček a přidal se k němu, ale Bobovi virtuozy nedosáhl, Wíňák dostal třetí dnešní depku a chtěl skočit z balkónu. Bohužel netrefil dveře, což ho rozesmálo natolik, že se vrátil ke mně a k Jackovi a začal pařit nanovo. Když se Kaba vrátil z leteckého výletu, spal už Ejč pod stolem, Bob na balkóně mezi zvratky, Jacek si ustlal na schodech a Wíňák chrápal na zemi. Nalili sme si teda s Kabou panáka a Kaba šel spinkat. Co jsem měl dělat? Šel jsem taky spat.

Stál jsem na kopeci, rozběhl jsem se dolů, roztáhl jsem ruce a vznesl se. Plachtil jsem vzduchem jako pták. Město z ptačí výšky vypadá jako nemocný pařez prolezlý plísni. Letěl jsem směrem k budově Vysokého Učení Kouzelnictví, na cvičení z černé magie. Bohužel jsem přiletěl pozdě a tak se profesor rozhodl, že mě vyzkouší: „Tak se proměňte třeba v žábu.“ Horečně jsem přemýšlel, jak zní správné kouzlo. Nerad bych se ztrapnil jako minule, když jsem místo elixíru mládí uvařil elixír opilosti. Za trest jsem musel strávit dvě století v podobě trojného integrálu. „No tak se snažte, brali jste to minule na přednášce, žába je velmi podobná bagru, jenom se včas musíte rozčtvrtit.“ Už jsem si na to kouzlo vzpomněl. Ale asi jsem se rozčtvrtil příliš brzo, neboť jsem se proměnil v kámen a spadl na zem.

30 Naše spolužačka z gymplu, prý dcera věhlasného astronoma Grygara...

Den čtvrtý

Probudil jsem se na zemi, Dablouši už balili, jenom Víňák odmítal vstát, a tak ho strčili do kufru. Ani jsem se mu nedivil, po předešlejších pařbách mi bylo nějak nevolno, šoufl, spát se mi chtělo, všechno se houpalo a třáslo. Dablouši zbalili, rozloučili se se mnou a odletěli na turné do Japonska. Než odešli, řekl Bob: "Až se vrátíme, tak se spojíme a zachlastáme. Čůzda." Sotva odešli, usnul jsem.

Den pátý

Tenhle den bude stát za pěkný hovno, protože se mi nic nezdálo. Aby se toho moc nestihlo posrat, tak se musím rychle ožrat. Vešel jsem do prvního pajzlu, kterej sem uviděl, Poetický koutek se to jmenovalo. Dal jsem si pivo, a podíval se, jak to tu vypadá. V předu bylo pódium, zrovna na něj vylezla ňáká, prej básnířka, a začla číst:

V růžovém lese svítí modré světlo,
šíří se od něj sálavé teplo,
vyrostla tam houba omamná,
v mechu a kapradí výtrusy zasetá.
Kolem ní se cesta vine,
zelený vlk na ní hlady hyne.
Vše, co mi bylo řečeno,
je mi prostě na hovno,
v lese kostí,
třesu se zlostí,
meč svůj tasím,
do tebe ho vrazím,
tvoje smrt mě potěší,
jiné lidi vyděsí.
Všechno smysl má,
každý z nás ho hledá,
on se však nedá,
ve stínech klid hledá,
prchá do lesa kostí,
kde mě jasmín hostí,
houbou omamnou,
trávou zelenou,
v modrém světle,
a na mozek leze,
proč jsi tam,
a já jdu, nevím kam,
miluji tě k smrti,
tvé kosti buchar drtí,
mýdlo z nich a moučku,
vysypu na loučku,
ty děvko jedno nevěrná,
ty čubko jedna prodejná,

Tohle mi stačilo, neboť, jak říkal můj děda, všechno chce svůj klid, pití obzvláště, a tak jsem radši rychle vypadl hledat kousek klidu na pití někam jinam. Vylezl jsem před hospodu. Největší klid je v lese, řekl jsem si a zamířil do samošky. Tam jsem si koupil kastl lahváčů a šel s ním do lesa.

Na rozcestí seděl starej dědek. „Honzíku, od rána jsem nejedl, dej mi buchtu.“ „Nejsem Honzík, ani nemám buchtu.“ „Có? Ty nejseš Honzík? Tak to budu zase ve špatné pohádce. Fakt nemáš buchtu? Vidím, že něco neseš, co to máš?“ „Ále, to je jenom kastl škopků“ „To je taky dobrý, dej sem jeden, ať se sjedem, když už sem to tak zvorál.“ Dal sem mu škopek, pak ještě dva. „A co mi za to dáš?“ „Já sem kouzelněj dědeček a dám ti čtyři oříšky.“ „Co? Čtyři oříšky za tři piva? To je málo. Dej aspoň pět.“ „Ne, čtyři,“ nedal se ten hajzl. „Pět.“ „Dostaneš čtyři a nebudeš kecat.“ „Nasol pět a nežvaň.“ „Čtyři.“ „Pět.“ „Čtyři.“ „Pět.“ „Čtyři.“ „Pět.“ „Čtyři.“ „Tři a neser mě.“ „Dobře, tady máš tři vořechy, a já mizím,“ a zmizel.

Pokoušel jsem se zamyslet nad tím, jestli jsem náhodou neprodělal, ale nějak mi to nešlo. V tom ke mně přišel další pocestný se slovy: „Dědo, já jsem Honzík, nechcete buchtu?“ „Á já, to je průser, ve špatný pohádce su já, a ne kouzelněj dědeček,“ řekl jsem si pro sebe, ale nahlas sem řekl: „To jsi hodný, synku, že mi nabízíš buchtu,“ a vzal jsem

si. Zapil jsem ji pivem, pak sem si dal další buchtu a pivo a buchtu a pivo, až sem snědl všechny buchtu a vypil skoro všechny piva, zbylo mi poslední. „Tak díky, Honzíku, za buchtu a můžeš pokračovat v cestě.“ „A neměl bych za to něco dostat?“ S těžkým srdcem jsem mu podal poslední pivo. „Co? Obyčejný pivo a ještě k tomu vyškovský?“ „To je kouzelné pivo. Když ho vyleješ na zem, tak se změní v mluvícího koně,“ uklidnil jsem ho. Nevěřičně vzal pivo, otevřel ho a vylil na zem. Chvilí se nic nedělo, a kdesevzaltusevzal, před námi stál kůň. Vytřeštil jsem na něj oči. „Moc nečum,“ řekl mi kůň, pak se podíval na Honzíka: „Honzíku nasedej a jedem.“ Honzík nasedl a odjeli. Kdyby tam po nich nezůstalo hovno z mluvícího koně na cestě, myslel bych si, že se mi to zdálo. Vzpomněl jsem si na oříšky. Jeden jsem vytáhl, podíval se na něj a zase ho schoval. Pak jsem vzal prázdnou kastl a šel ho do sámošky znovu naplnit. Došel jsem do lesa, sedl si na pařež a začal jsem pařit. Jedno pivo jsem zkusil vylít a... a nic. Žádné kůň, žádný mluvení, žádný hovno z koně na cestě, je to všechno na hovno.

Kvůli blbý ztrátě panenství jsem nevím kde, nevím kam jít, nemám kam se vrátit. Co si já ubohý nebožáček sám v tom cizím, zlém světě počnu. Do piva mi pomalu spadla první slza, pak druhá, třetí a pátá. Čtvrtá spadla na zem. „Tak to kurva ne,“ řekl jsem si, „přeci si kvůli tomu nebudu ředit pivo. Nejdřív dopařím kastl, a pak můžu brečet, až se budou hory zelenat.“ Vypařil jsem kastl a začal sem brečet. Jenže sem si nemoh' vzpomenout, proč brečím. „Přeci nésu bóchlé praklem, abych brečel a nevěděl proč. Seru na to a du na pivo.“ Vzal jsem kastl a šel. Na rozcestí jsem zakopl o hovno z mluvícího koně a spadl. Protože už byla noc a chtělo se mi spát, usnul jsem.

Probudilo mě kopnutí do hlavy. „Doprdele, my se sem ženem jako nadržený velryby, tma je, že bys basáka z faválu nevyhnal, a von ani není mrtvej, jenom vožralej,“ řekl první doktor ze záchranky. „Co není, může být,“ navrhl druhý. „Nápad je to sice dobřej, cha cha, ale co by z toho měl on? Nic. Ale když ho vezmem do našeho vězení pro ožralce, tak tam dostane tak za uši, že se do smrti chlastu nedotkne.“ Protože se se mnou nebavili, tak sem usnul.

Probudili mě tak, že na mě vylili kýbl ledový vody. „Probud' se, ty hnusný prase,“ řekl kat. Dvoumetrová hora svalů, šlach, kostí a vlasů. Stál jsem, zády opřen o zeď, ruce i nohy přikovány ke zdi, v mučírni. V rohu rudě žhnula kovářská výheň. Na protější zdi byl přikován druhý odsouzenec. Kat vytáhl do ruda rozžhavenou pohrabáč, a podíval se na mě a na druhého odsouzenec. „Tak s kýmpak začnem, pánové?“ zeptal se. „S ním!“ vykřikli jsme oba zaráz. „Jsem rád, že jste se shodli, pánové, ale furt nevím, s kým začít. Půjdeme na to jinak.“

Ententouše dva špalouše,
šel Wíňáček na Bajouše,
bez Džejka byl sám,
Dok Ít Dok byl tam,
kalamajka mík mík mík,
šel si Basák pro perník,
měli však jen pumpu,
vymetli s ním žumpu,
Basák je teď od hoven,
a ty musíš z kola ven!

Samozřejmě, že ten kdo prohrál, jsem byl já.

Rozpálené železo se blížilo k mým očím. Zastavilo se tak 5 centáku od mě. V tom se kat bleskově otočil a vypálil oči mému spolu trpiteli. „HaHaHa, to sem vás dostal hadi, co?“ smál se nám do očí. Vlastně jenom mě, protože ten druhý nic neviděl. „A teď to bude zajímavější, protože nebudeš vidět, odkud máš čekat další bolest,“ dodal kat spokojeně a odešel na svačinku.

Když se vrátil, zeptal jsem se ho: „Proč mě chceš mučit?“ „Protože tě našli, kompletně ožratého, jak ležíš na silnici v hovnech. Takže tě potrestám za *znečištění silnice a opilost*“ „Ale to bylo hovno z mluvícího koně,“ hájil sem se. „Tak z mluvícího koně? Člověk by řekl, odsouzenec nemá náladu na ftípky, a von jo. Že ty patříš k těm zkurveným optimistům, no já si tě vychutnám, von tě ten optimismus přejde. To budeš čumět, jak smutný místo může svět být.“ „Ale to si snad nezasloužím, já chtěl jenom přijít o panenství a...“ „Tak to se neboj, o panenství přijdeš, a dokonce budu poslední, s kým o něj přijdeš.“ „Teda, přijít o panenství a navíc s katem, to je něco,“ zajásal jsem, „to až budu doma vyprávět, ti budou závidět.“ Měl jsem z toho ohromnou radost, ale najednou mi to připadlo nějaké podezřelé.

Něco nebylo v pořádku. Asi mi vadí, že je to v mučírni. Hm, ale to by nemělo vadit. Na prostředí prý nezáleží. Možná mi vadí, že jsem svázaný. Ale aspoň při tom neprovedu žádné nepatřičné nebo mimovolné pohyby, jimiž bych celý akt zkazil. A pak mi to došlo. Kat je chlap. Otrásl jsem se odporem, když jsem si zkusil celou věc podrobně představit. Když se ke mně kat se svůdným úsměvem přiblížil, neudržel jsem se a poblil ho. „Ty prase, ke tvým zločinům přibude ještě *maření úředního výkonu, zneužití pravomoci obžalovaného*, a jako nejtěžší zločin *vzbuzování klamných nadějí*, takže tě nemine trest nejvyšší a to smrt. Pojďte si pro něj a oběste ho,“ zařval na své pacholky. Ti mě okamžitě odvedli na nádvoří, kde stála šibenice. Kolem krku mi hodili oprátku, postavili na špalek a kopli do něj. „Aspoň budu mít tenhle zkurvený život za sebou,“ říkal jsem si, ale k mé smůle byla šibenice již léta nepoužívaná, celá ztrouchnivělá a prohnílá, a tak se se mnou zřítíla a já bohužel přežil.

„Co s ním?“ zeptal se pacholek úředníka. „Podle Paragrafu 238, odstavce 738, článku 25 d, cituji: *Kdož-li by výkon trestu smrti způsobem zcela libovolným přežítí dokázal, pak jest zcela zřejmé, že BŮH nám tím znamení rozhodl se dáti,*

že tato osoba nevinou jest. Takže ho pusťte, hajzla.“ „Tak padej,“ vyhodili mě zpátky na ulici. Protože byla tma, šel sem zpátky do lesa, lehl si raději dost daleko od silnice a usnul.

Již několik zim žil náš kmen celkem spokojeně a v míru na břehu Velké řeky. A já jako šaman jsem nemusel skoro nic dělat. A tak jsem studoval staré spisy o démonech a přízracích a o boji s nimi. Jednoho jara rozhodl náčelník, že se kmen přestěhuje jinam. Šli jsme již několik dní, když jsme došli na náhorní planinu. Na jedné straně byla strmá stezka dolů, do lesa, ve kterém tekla řeka. Daleko vzadu byla vidět polorozpadlá vesnice. Celé tohle místo vzbuzovalo nenávisťnou atmosféru, mělo auru smrti a strachu. Byl jsem si jist, že jsou zde zlí duchové. „Stmívá se, přenocujeme,“ rozhodl náčelník. „Špatné místo, zlý duch,“ řekl jsem. Náčelník se nedal odradit: „Nikdo nikdy žádného neviděl. Nevěřím. Přenocujeme.“ Pak ukázal na několik bojovníků a na les pod námi „Vy lovit. Tam!“ „Ještě horší místo,“ cítil jsem tady příliš mnoho zlých sil. „Tak s nimi, chránit je.“ poručil náčelník. Sotva jsme sestoupili o pár metrů níže do lesa, atmosféra strachu zhoustla natolik, že ji začali vnímat i na magii méně citliví bojovníci. Sestup se zpomalil, bylo slyšet nespokojené výkřiky. Začal jsem duševním zrakem pozorovat okolní les a hledal jsem démona. Mezitím bojovníci v panice odhodili zbraně a prchali zpátky strmou stezkou neuvěřitelnou rychlostí. „4-vous,“ projelo mi hlavou. Tak se démon jmenoval. „Prchni přede mnou v hrůze, nebo tě sním k večeři.“ „Jako ty, já viděl, už mnoho,“ nedal jsem se a začal ho zaklínat: „Di-Em-Ut-He-Rf-Uc-Ke-R!³¹ Iw-Il-Lk-Il-Ly-Ou. Yo-Uw-On-Ts-Ur-Vi-Ve-Th-Is-Ni-Gh-T!“ Hej počkej, přestaň šamane! Nezabíjej mě. Budu ti sloužit!“ Nevěřil jsem mu: „Sliby - Chyby!“ Dokončil jsem zaklínadlo: „Ba-Ck-To-He-Li!“ Vyšlehly plameny a strávily 4-vousa. „Dobrá práce,“ pochválil mě náčelník, ale je nebyl spokojený. Magická aura strachu se zmenšila, ale nezmezela. Cítil jsem ještě jednoho démona...

Den sextý

Probudilo mě slunce, pálící mi do xichtu. „No, to zas byl sen, já se z těch mejch snů jednou dorvu. Á, to mám zase hlad.“

„Jídlo je neskutečně blbá forma piva,“ ozvalo se z vedlejšího křoví.

„Hej, snad nemáš pivo, a kdo vlastně jsi, tajemný hlase z křoví?“

„Já jsem Čechoslav a pivo nemám. A co ty?“

„Já jsem Totální Exot a mám tři oříšky pro popelku, škoda, že nejsi popelka, Čechoslave.“

„Hm, Exote, a co ty tady vlastně děláš?“

„Ále, ztrácím panenství...“

„Tady? A Sám?“

„To je právě ten problém, nějak nemohu najít tu správnou partnerku. Popravdě řečeno, nemůžu najít žádnou partnerku, natož abych pak o ní rozhodl, zda je to ta správná.“

„Hej, to přeci není žádný problém. Já du teďka na koncert, tam je vždycky hromada bab, tak si z nich nějakou vybereš, a uvidíš.“

„Na koncert? To bych bral. Na co vlastně jdeš?“

„Na úplně tu nejlepší grupu pod Sluncem, Marsem, Merkurem, Venuší, Jupiterem, Saturnem, Uranem a Plutem. Na FILTH BIO HILL AGAINST TRENDKILLER!“

„Neznám. Mou oblíbenou skupinou jsou Dablouši.“

„Ej, Dablouše znám, sou geniální. Ale Bajohilouši sou ještě lepší, to uvidíš. Ten nejbrutálnější HxC od dob DK a THE EXPLOITED.“

„Jo, to zní slibně, kde a kdy ten koncert bude? Asi půjdu s tebou. Troška poga po ránu nemůže škodit.“

„Človče, prej trocha poga, ty seš dobrej. To bude to nejbrutálnější pogo, který kdy tenhle zsranej svět viděl. A já budu u toho. Ale ty problémy, co sem měl, abych u toho byl.“

„Nekecej. Teda vlastně povídej, ať nám cesta rychle ubíhá,“ řekl jsem Čechoslavovi a vyrazili jsme na cestu.

„Nejdřív sem neměl peníze. A tak sem přes den chodil do školy, odpoledne jsem dělal pingla v hospodě, v noci jsem uklízel v pekárně, ráno jsem roznášel noviny, a ráno jsem šel zase do školy. Měsíc jsem nespál, než jsem našel dost peněz. Jenže rodiče řekli-nikam nepudeš, doma budeš, hajzle, ještě se ti něco stane a co my pak... - No, po nadlidském přemlouvání jsem je přesvědčil a tak jsem tady. Vlastně jsme tady.“

31 Asi není složité „magický“ jazyk šamana rozluštit – je to angličtina rozsekaná po dvou písmenech...

A opravdu, byli jsme tady. Akorát jsem nevěděl kde. Čechoslav to našťestí věděl, ale neřekl mi to. Koupili jsme lístky, a protože bylo poledne, šli jsme do hospody na oběd. Jako předkrm jsem si dal Budvar, polévku jsem odmítl a k jídlu jsem si dal tři Plzně. Zapil jsem to Černou Horou - samozřejmě, že né jednou - a pak jsme začli chlastat, abychom se na večer posilnili. Celou tu dobu mi Čechoslav vyprávěl o tom, jaké měl problémy s tím, aby se sem vůbec dostal. Jak ho rodiče nechtěli pustit, jak je přemlouval, jak tvrdě makal v pekárně, jak ho rodiče nechtěli pustit, jak je přemlouval, jak tvrdě makal v pekárně, jak ho rodiče nechtěli pustit, jak je přemlouval, jak tvrdě makal v pekárně, jak ho rodiče nechtěli pustit, jak je přemlouval, jak tvrdě makal v pekárně...

No prostě toho nakecal jak zasekej gramofon, ale bylo mi z toho jasný, že ten kluk je fanoušek tý kapely, a že se asi na koncert těší.

Najednou vstal, že prej dem, at' chytmem dobrý místa. Do sálu jsme se dostali mezi prvnima, stáli jsme přímo před pódiem. Po dvou hodinách nudnýho čekání, kdy mi Čechoslav vyprávěl, že teď uvidím sqělej nářez, že se těší jak sviňa, že ho rodiče nechtěli pustit, že to bude bomba, že teď uvidím sqělej nářez, že se těší jak sviňa, že ho rodiče nechtěli pustit, že to bude bomba, že teď uvidím sqělej nářez, že se těší jak sviňa, že ho rodiče nechtěli pustit, že to bude bomba, že teď uvidím sqělej nářez, že se těší jak sviňa, že ho rodiče nechtěli pustit, že to bude bomba... nastoupila předkapela - celkem nic moc - ale na rozjezd to celkem stačilo. Po další hodině zhasla světla, a začli hrát FILTH BIO HILL AGAINST TRENDKILLER. Jo, fakt to byl dost náhul. Čechoslav měl pravdu. Byl to ten nejbrutálnější HxC od dob DK a THE EXPLOITED. Taky bylo za chvilku plný pódium pogujích fans, kteří rozjeli stage diving. Bohužel jeden ze skokanů skočil na Čechoslava, kanadou ho kopl do hlavy. Čechoslav na následky zranění zemřel. FBHAT později složili na jeho počest píseň Stage Dying, ale to už je jiný příběh...

Poté, co skončil koncert, rozhlédl jsem se po sále, a hledal nějakou tu hromadu bab, o které (teď již mrtvý) Čechoslav mluvil. Žádnou hromadu jsem neobjevil, zato jsem našel výčep piva. Vedle výčepu visela malá, nenápadná cedule - 24 důvodů, proč je pivo lepší než žena.

24 Reasons Why Beer Is Better Than Woman **24 Důvodů Proč Pivo Je Lepší Než Žena**

1. You can enjoy a beer all month long.
2. Beer stains wash out.
3. You don't have to wine and dine beer.
4. Your beer will always patiently wait for you while you play softball.
5. When your beer goes flat you toss it.
6. Beer is never late.
7. Hangovers go away.
8. 8.A beer doesn't get jealous when you grab another beer.
9. Beer labels come off without a fight.
10. When you go to a bar you know you can always pick up a beer.
11. After you had a beer the bottle is still worth 10 cents.
12. 12.A beer won't get upset if you come home with the smell of beer on your breath.
13. Beer never has a headache.
14. If you pour a beer right you'll always get good health.
15. You can have more than one beer a night and need not feel guilty.
16. 16.A beer always goes down easy.
17. You can share a beer with your friends.
18. You always know you are the first to pop a beer.
19. 19.A beer is always wet.
20. Beer doesn't demand equality.
21. You can have a beer in public.
22. 22.A beer doesn't care when you come.

23. 23. A frigid beer is a good beer.

24. You don't have to wash a beer before it tastes.

Začel jsem se do těch důvodů a řezal se jak blázen. Fakt dost dobrý. Jak sviňa. A kdybych uměl anglicky, věděl bych, čemu se směju. Pak jsem se rozhodl, že si na každý bod dám pivo. Nějak sem ale už neměl formu a u bodu *Beer never has headache* mě rozbolela hlava a cítil jsem, že mám dost. Vstal jsem od stolu, vyšel ze sálu, vlezl do nedalekého lesa a usnul v krmelci.

„Šamane, proč smutný? Raduj se. Démona, Ty zabil,“ řekl náčelník. „Cítím ještě jednoho zlého ducha. Do vesnice jít,“ ukázal jsem na polorozpadlou vesnici. „Myslíš? Běž!“ Došel jsem do vesnice. Nikde nikdo. A přeci. Stařena. „Stará, proč ty žít? Tady?“ „Vím, zlé místo, ale stará, nemohu jít,“ odpověděla. „Já šaman, démona zabil.“ „Vím. Dva být. Dávno tomu - dva bratři, dnes - dva démoni. Jednoho ty zabil, druhý mocnější. Radu dám ti jak zabít. Za stíny - ty neotáčet se.“ Mezitím nastala noc a tak jsem se rychle vracel do tábora. Už z dálky jsem cítil, že něco není v pořádku.

Vyhaslé ohniště, nikde nikdo. Jen v dálce jsem zahlédl temný průvod. Vycítil jsem lidi z kmene. Neměli svou vůli, byli jak loutky, jak stádo odváděné na popravu. Tupá apatie vedla jejich kroky směrem k útesu z jehož vrcholu měli skočit dolů. Jen proto, aby se démon pobavil a zmínil nudu svého prokletí. Musím něco udělat. Zakročit, zachránit svůj kmen. Zabít démona. „Za stíny - ty neotáčet se,“ radila stařena.

„Ha Ha, Tak TY chceš zachránit ten svůj nicotný klan? Che. Proč? Celý život tebou opovrhují, nejhorší zbytky jídla ti dávají, nadávají a peskují tě. Žádnou úctu ani vděčnost k tobě nemají, ale když do nebezpečí upadnou, tak tě zavolají. Ser na ně, Šamane, dej se ke mně. Spolu dobudeme celý svět!“ Tak tenhle démon - 8-wous - je chytřejší, lstivější a nebezpečnější. Pomocí lži a intrik chce ovládnout mou duši. Ale já se nenechám oklamat, já ho zabiju a osvobodím svůj milovaný kmen. "He-Yd-Ea-Mo-Nf-Uc-Ky-Ou-Rl-Ie-Ss-Ho-Wy-Ou-Rt-Ru-Ef-Ac-E!" „Cha, v pekle se budeš smažit, ty lidská nicko, za vraždu mého bratra a já, 8-wous pod kotel budu přikládat, a ty, ty budeš prosit, plazit se a křičet za odpuštění.“ Věděl jsem to. Je prolhaný, a já strhl stín, který skrýval jeho skutečnou podstatu, teď již ho snadno pošlu tam, kam patří. „Di-Rt-Yp-Ig!“ „Cha cha cha!“ Musím to zkusit jinak: „Ty-Ch-Uj-Uz-Aj-Eb-An-Y!-Zk-Ap!“³² „Jsi mocnější, než čekal jsem, ale pořád, pořád jsem lepší JÁ.“ Ale to už nebyla pravda. Sice jsem v posledním zaklínadle udělal chyбку, ale teď jsem již věděl, jak na něj „Zg-Yň-Ty-Ch-Uj-U!“ „Argh, Nee, Šamane, ty [CENSORED].“ Proklínám tě!“ To ti hovno pomůže - pomyslel jsem si.

Den sedumý³³

Někdo se mnou zatřepal, a tím jsem se probudil. „Kurwa, mě je zase blbě,“ řekl jsem místo pozdravu. „To jsem rád, že tu někdo je, a že se připojí k naší demonstraci *Za práva zvířat*.“ řekl hlas ze tmy. Hlas, který patřil k ruce, která mě probudila. „Co? Jaká demonstrace, jaký práva zvířat, co se děje?“ „Dneska je demonstrace proti pokusům na zvířatech.“ „Hm, lepší pokusy na zvířatech než na lidech.“

„Ty zkurvený kosmetický firmy testují svoje mýdla, šampóny a zubní pasty na nevinných zvířatech. Představ si, že jim zaživa odříznou kůži, pomazou mýdlem a dívají se jak to zvíře umírá. A podle toho, jak rychle umře, usoudí, jak moc je to škodlivý pro lidi. A tomu říkají vědecký výzkum, pche.“ „To je odporný, ale pořád je to lepší, než kdybych si koupil nějaké jejich výrobek, použil ho a pak dostal nějakou vyrážku.“ „Co? Ty's už někdy v životě použil mýdlo nebo šampón?“ Mýdlo, šampón, ta slova mi něco říkala, ale absolutně jsem si nemohl vzpomenout co vlastně znamenají a tak jsem musel po pravdě říci: „NE!“

„A co to vlastně je, demonstrace?“ zeptal jsem se Mensueta. „Ále, to pudem po městě, rozbijem pár výloh, porveme se ze skinama nebo polyšema. Pak se ožerem a pudem na koncert.“ „Na koncert? Tam jsem byl včera, na FILTH BIO HILL AGAINST TRENDKILLER!“ „Co? Ty hnuší komerční bastardi? Ti trendový šašci? Masmediální loutky?“ „Co masmediální, jak masmediální, vždyť klip nemaj, v rádiu je nehrajou, a hráli zadarmo na SHELL TO HELL.“

Mensuet chvíli přemýšlel, a pak řekl: „Proti tomu Shellu hráli jenom proto, aby se stali ještě známější. A klip v TV nemaj, protože ho ještě nenatočili. Ale počkej, až ho natočej. To uvidíš, pude každé měsíce aspoň jednou. Sou to prostě komerční bastardi. Ale pod' s náma na DEAD PUSSY, to je pořádné nekomerční nářez.“ „Já bych radši Dablouše.“ „Ti jsou v Japonsku.“

Šli jsme po městě a demonstrovali za práva zvířat. A pak jsem se na to vysral. Přestalo mě to bavit. Stejně nic nezmůžem. Lidi seděli doma, takže nás nikdo neviděl. Šel jsem do hospody a dal si pivo.

32 A mocnější jazyk je samozřejmě polština, respektive gorolština...

J Je to neuvěřitelné, ale je to tak...

33 Sedumý není překlep – na gymplu jsme měli fyzikářku, která měla spoustu skvělých hlášek, jako třeba „uvědomte si, že jste na výběrové škole a chovejte se podle toho“ (GTB, kam většina lidí šla proto, že se na jiné gympl nedostala a učitelé tam chodili za trest). Ale také říkala sedumý a osumý...

„Jó mladej, v tobě je zdravý jádro,“ prohlásil číšník v hospodě. Zapadl sem totiž náhodou do stejné hospody, kde jsem pařil včera. Náhodou? Náhoda neexistuje, všechno má svůj smysl. Každá akce způsobuje reakci, a každý pivo vzbuzuje touhu po rumu. „Ještě jedno a rum.“ Jenom je nutný vzít si ze všeho to správné ponaučení. Jako třeba, že v pivu je moc vody. „Dvojitýho ruma.“ Když to není náhoda, co to teda je? Osud? Bůh? A proč se to stalo? Něco se změnilo. A může se tedy stát něco jiného. „To stejný.“ Jo, jo náhoda neexistuje, všechno má svůj nesmysl.

Radši jsem z té hospody vypadl. Oknem. Proč? Oni by chtěli, abych zaplatil a já, peníze sice mám, ale platit se mi nechce. Je to jenom zbytečná ztráta času.

Kam bych tak šel? Mohl bych jít na DEAD PUSSY, ale živá by byla lepší, jenomže nevím, kde ji mám uhnat. Není to jednoduchý, kurva svět. Pomalu se stmívá, lidi vyrážej do hospod, asi taky skočím na jedno. Ale jinam, do nové hospody, kde mě nikdo nezná. To jsem teda dopadl. Z hospody do hospody, furt jen chlastám a ani nevím kam se mám vrátit. Že já debil četl ten časák, že jsem se začal zajímat o panenství, mohl sem pěkně doma, v teple pařit.

Vlez jsem do nějakýho baru a hádejte, kdo tam seděl. Můj starej kámoš, Henry Chinaski. „Hey Hanku, jak se vede?“ „Ále...“ „Hele, Hanku, myslíš, že je tvůj život zajímavěj?“ „Hm, myslím? To's slyšel, jak šla ženská po ulici, zastavila se a řekla - myslím, tedy jsem - a zmizela?“ „Né, Hanku, vo tom jsem neslyšel, řekni mi vo tom něco.“ „Ále, představ si, šla ženská po ulici, zastavila se a řekla - myslím, tedy jsem - a zmizela, hrozný co?“ „Jo, to je hrozný, co se dneska všechno děje, ale co ten tvůj život, je zajímavěj?“ Henry se zamyslel (a nezmyslel), popojel s whisky a řekl: „Lidi, co čtou knížky vo mě, nebo i vo tobě, maj stejně zajímavěj, a možná i zajímavější život, takže jim připadá můj život normální, a ti vostatní, těm připadá takovej nijakej, beze smyslu, jako by ten jejich nějaký měl, ber co chceš, stejně se smrti nevyhneš³⁴, a pak je jedno, jestli's byl ředitelem zeměkoule, nebo posledním vožralcem, červi to nepoznaj.“ Tenhle dlouhý proslov ho zmohl natolik, že exnul panáka a usnul.

Nechal jsem ho tam spát a sedl si jinam. „Hej, ty, co je s tebou?“ zeptal jsem se borca, co tam pařil. Vypadal nějak sklesle. „Co? Ále já su nějak naměko. Nedávno jsem šel do lesa na houbičky a potkal jsem tam fakt sčelou holku, Bibiána se jmenovala. Jo, byla perfektní, jo, jo. Nějakou dobu jsme spolu žili, ale jednou jsme šli po mostě, ona řekla, že je škaredá a blbá, a že ju nikdo nemá rád, a kdyby se zabila, tak si toho nikdo nevšimne. Já jí řek', že je to blbost, že ju mám rád a viš co mi nato řekla?“ „Ne, nevím.“ „Jak to, že to nevíš?“ „Fakt nevím, co ti řekla, protože jsem u toho nebyl.“ „Ájó, tak to tě omlouvá, a napisa, nebo ťa vyměním³⁵.“

Dal jsem si teda paňáka, a protože mě zajímalo, co mu Bibiána řekla, zeptal jsem se ho. „No, ona řekla, že to říkám jenom tak, aby měla radost a pak ... pak skočila z toho mostu. Dneska měla pohřeb.“ „A byl's tam?“ „No jasně, nádhernej pohřeb. Akorát ten farář byl trochu vožralej a trochu šišlal, trochu ráčkoval, a místo *l* říkal *r*. A místo *Bůh poslal Ježíše* řekl *Bůh posral Ježíše*. V tom se ozval zhůry hlas - synu, to je rouhání, ale dám ti ještě poslední šanci, oprav se - a farář znovu řekl *Bůh posral Ježíše* a zhůry se znovu ozvalo - já tě varoval - a zahřmělo, a z faráře zbyl jen škvarek.“ „To myslíš vážně?“ zeptal jsem se nevěřicně. „Jó, úplně vážně, přece bych si z tebe nedělal srandu.“ „A co bylo dál?“ „Dál? Dal jsem si pořádnýho paňáka, a pak odváželi rakev na hřbitov, spustili ju do hrobu, lidi si stoupli do fronty, u hrobu stál hrobník s malou lopatičkou a každěj tam hodil trošku hlíny. Když jsem tam přišel já, podíval jsem se dolů do hrobu, a z té výšky se mi zamotala hlava a poblil jsem se. Přímo na rakev. Málem mě tam zlynchovali. A teď tady zapíjím smutek. Dej si se paňáka se mnou.“ A tak jsem si dal. A né jednoho. A pak jsem odešel do země snů.

„Co, šamane? Ty, maso? Nedostaneš. Nic neděláš, žádné maso,“ řekl náčelník, a já si uvědomil, že ten démon měl pravdu. Teď, když je kmen zachráněn, a nehrozí mu nebezpečí, tak si myslí, že na nic nejsem. Ale já jim ukážu. Ideální by bylo, kdybych někde sehnal dalšího démona, ten by mohl sežrat pár lidí, pak bych ho zabil, a vážili by si mě.

Několik dní, kdy jsem se živil jen kořínky a houbami, jsem přemýšlel, kde vzít démona. Ale vždyť je to tak jednoduché. Stačí se pomodlit k našemu bohu, k všemocnému INTERNET³⁶. Šel jsem tedy do své chýše, vytáhl tenký, obdélníkový kámen, s náním IBM, jemuž šamané našeho kmene říkají odjakživa noutbůk. Poklonil jsem se mu a řekl dávnou modlitbu našeho kmene „INTERNET je navržený tak, aby přežil i nukleární válku. A jeho prorokem je ibm, anděl, který na sebe vzal podobu noutbůku, aby zde na zemi šířil větší slávu majkrosoftu“

Této modlitbě jsem samozřejmě nerozuměl. Naučil jsem se ji od svého učitele a já ji zase naučím svého žáka. A stejně tak mu předám i legendu o stvoření světa. Kdysi dávno prý nehmotný bůh jménem INTERNET zatoužil po společnosti a stvořil člověka. Aby mohl nehmotný bůh komunikovat s lidmi, stvořil dva anděly - íbma a majkrosofta. Jednoho dne napadl zemi zlý čaroděj Djůkem. Po litém boji, kdy slunce sedum dní zmizelo z oblohy, a měsíc zmodral, vyhnal Bůh a anděle Djůkama až na konec pavučiny a tam ho uvěznil.

34 Ber co chceš, stejně se smrti nevyhneš – úryvek z texty české elektro-legendy jménem Vanessa (teď možná pod jménem Vanessa Gun, nebo už ani neexistují).

35 Tak to ani nemusím psát, odkud pochází tahle dnes už zlidovělá hláška – Kurwahošigutentag.

36 Připomínám, že tento text opravdu vznikl v roce 1997. Dnes by text vypadal asi trošku jinak – místo djůkema by byl majkrosoft a místo íbma by byl tučňák – ale takováhle pohádka by byla příliš poplatná a trendová...

K Toto není reklama, toto je sen.

Ale lidé přestali věřit v boha, čaroděj Djúkem jim nasliboval spoustu nádherných zážitků, a tak prosili boha, ať ho pustí. A bůh se na lidi rozzlobil a smetl je hrozným požárem ze země. Zachránil jen pár spravedlivých. Těm předal íbma vtěleného do noutbúku, aby se mohli s bohem radit. Naši předkové se s ním radili často, ale my, my už ne. Nemáme důvod, zvěře je dost, vody taky, a co více lidé k životu potřebují? Až dnes já, poprosím boha o démona. A taky se ho zeptám, proč se mi pořád zdá o tom totálním exotovi.

Den osumý

Ale ten sen neskončil. Pokračoval. Pokračoval písni. Shamanovou písni. Ale tento šaman byl jiný, jiný ...

Píseň shamanova

Toto je píseň, kterou mi zpíval mjesíc. Je o shamanovi a přesto ji shaman nezná. Protože je o lásce. A proto ji nezná ani Exot. Vlastně ji nezná nikdo. Jenom mjesíc. Jenom mjesíc zná píseň o lásce, jež se menuje

Shaman i ptica³⁷

Shaman i ptica
v děrevi
i óblaka nad glavů
i zem pod sebjů

Shaman i ptica -- rrrýba

Jajája haňáma juňamra ga ša lágazá
rí ja na za ganára

Zkameněla
ztuhla, usměv jí zmrz'
už neroztáhne
rty do úsměvu
už ne
už neroztáhne rty
pro Shamana ani nohy

Ptica na obloze

Jajája haňáma juňamra ga ša lágazá
rí ja na za ganára
lávaha na panáka

Ňet takoj d'evočky
pro Shamana
je jí škoda
Shaman
a
ptica
ptica a píča
zkameněla
už neroztáhne rty
už ne
pro Shamana ani nohy

lávaha na panáka

37 Kombinuje slovanské jazyky (ruštinu) a vymyšlený jazyk.

Den osumý

A pak náhle sen skončil a já se probudil.

Byl jsem pořád v tý stejný hospodě. A zrovna přicházel Mensuet. „Ty vole, kam jsi to včera zmizel? Přišel si o to nejlepší. My sme totiž, po tý demonstraci, šli kámošce na pohřeb.“ „Snad ne Bibiáně?“ „Ty's ji znal?“ „Neznal, ale včera mi o ní vykládal borec, co s ní chodil.“ „Hm, to byl debil. Dneska ráno ho našli, oběsil se na lucerně naproti hřbitova.“

„Jo, jo, jen silný kusy přežívaj. Ale včera říkal, že tam Bůh udeřil bleskem do kněze, což se mi nezdá, jak to vlastně bylo?“ „No, popravdě řečeno, ten kněz mi byl už dlouho nesympatickej, tak jsem si tam pohrál se zásuvkami a s megafonem, cha, cha.“ Tenhle Mensuet, to je asi pěkněj tvrďák, bylo by dobrý vycházet s ním v dobrým.

Vzpomněl jsem si na Hanku: „Hej Mensuete, nespí tady někde Hank Chinaski?“ „Ej, klidně mi říkej Sete. A ten Hank, to vůbec není Hank. To je Mechtilda.“ „Co? Kdo?“ tvářil jsem se asi hodně nechápavě a Set proto hned pokračoval: „No, Mechtilda, ona je trošku transvestitka, a když si přečetla pár knih od Bukowského, tak se zamilovala do Hanka, a rozhodla se, že bude vypadat jako on. A celkem je mu podobná, když zmátla i tebe.“

„Mluvíte o mě?“ zeptala se Mechtilda-Hank a vstal(a) ze země^L. „Hey Hanku, ty si opravdu Mechtilda?“ nevydržel jsem a zeptal jsem se. „Jo a co má být, každěj je ňákej.“ „A jak ti mám říkat, Hanku nebo Mechtildo?“ „Hm, všichni mi říkaj Hanku, ale ty, Exote, mi můžeš říkat Tildo.“ řekla a podívala se na mě takovým zvláštním pohledem. Akorát jsem nevěděl, jestli je to výhoda, nebo nevýhoda. „Tak snad popojedem s whisky, co vy na to?“ zeptal jsem se Tildy a Seta.

„Já ne, já spěchám, ale přidejte večer do Továrny na DEAD PUSSY, včera kvůli tomu pohřbu nehráli, tak to vodehrajou dnes.“ řekl Set a zmizel. „A co ty, Tildo, popojedeš se mnou s whisky?“ „Jo jasně, popojedem, a nejenom s whisky,“ řekla Tilda a zase se na mě tak divně podívala...

„A ty si fakt transvestitka?“ „Ale, já ti ani nevím, spíš ne. A i kdyby, komu na tom záleží?“ „Vždycky se někdo najde.“ „Radši se napijeme,“ řekla a tak jsme se napili. Pak si Tilda sundala paruku, převlíkla se (ne přede mnou, ale na záchodě), takže už nevypadala jako Hank. Dokonce se ukázalo, že je to vlastně pěkná holka.

Chvíli sme pařili a pak sme se rozhodli, že pojedeme na DEAD PUSSY do Továrny. Vlezli sme do šaliny. Tilda vytáhla plácačku s whisky, napili jsme se, a chtěli jsme si cvaknout lístek.

V tom k nám přistoupila stará babka a prej: „děcka, nebuďte blbí, necvakejte si, takhle pozdě večer revizoři nejezděj.“ „Ale já bych si radši cvikla,“ řekla Tilda. „Nebuďte mjecí,“ řekla babka, „mladej pane, domluvte tý svý slečně.“ S tou mou slečnou mě překvapila - jak MOJE? slečna. „No já nevím, já bych si taky radši cvakl, člověk nikdy neví,“ řekl jsem. „Ale, tak dětska, buďte chlapi, vo šesti večer přece revizoři nejezdí,“ furt nás přemlouvala. Tak sme si teda nakonec lístky necvikly.

Na příští zastávce přistoupil chlap, hned k babce a: „Revize jízdenek, vaši jízdenku, paní!“ „Cóó, Ty Chuju! Cóó? Ty? Po mě? Jízdenku?“ „Hele, jak to se mnou mluvíte, paní? Okamžitě mi ukažte jízdenku.“ To vypadá na pěknou hádku, řekli jsme si s Tildou a pozorně poslouchali. A babka hlásí: „Co je ti vůbec po mě, tam ti dva mladí taky nemaj lístek, a jsou dva!“ To je ale kurva bonzácká, pomyslel jsem si, ale to už u nás stál revizor a: „Tak mládeži, cvakli jste si?“ „Jasně, šéfe,“ prohlásili jsme svorně, protože jsme dostali vychytralý³⁸ plán. „Tak ukažte,“ řekl revizor. A tak Tilda znovu sáhla do kapsy, vytáhla plácačku a oba jsme si cvakli. „Chlastání v přepravě je přísně zakázáno. Okamžitě vystupte,“ řekl revizor. A tak jsme vystoupily. To jsme z toho geniálně vybruslili, co?

Do Továrny jsme radši šli pěšky. Protože už byla tma a mohli bysme se navzájem ztratit, chytli jsme se za ruce.

„Tu ste,“ řekl Set, když jsme došli do Továrny. Set tam totiž zrovna vybíral vstupný. Protože Tildu znal už móóc dlouho, pustil ju tam zadarma. Koneckonců, - jeho klub to nebyl, hmotnou odpovědnost neměl, tak co. No a protože bylo blbý, aby Tilda neplatila a já jo, když jdem spolu, neplatil jsem ani já.

Sedli jsme si do rožku. Ne snad proto, abysme tam měli soukromí, nebo tak, ale protože tam byl bar. Někdy, později začla hrát DEAD PUSSY - totální doom-grind-crust-core. Jako poslední ale hráli takový pomalý, něžný plouzáček - tuším, že to byla trošku zrychlená cover verze písničky POLICIA od brazilské xavanti-death-ravové skupiny SEPULTURA - a tak jsme si s Tildou šli zaploutit. Celej večer jsme pařili, a asi dost, protože když přestali hrát, nemohli jsme se od sebe odtrhnout, a potáčeli jsme se tam dál a dál. Nebo že by v tom bylo něco silnějšího než chlast? Slast?

Protože DEAD PUSSY dohrála, bylo ticho a tak jsme si šeptali krásná slova. Do ouška. Pak už jsme se jen líbali. Moje ruka šmátralka ...

L ze země, ne ze mě, na to si musíte ještě počkat.

38 Myslím, že vychytralé plány měl Boldrick v Černé zmiiji (sitkom s R. Atkinsonem, který je známý spíše jako Mr. Bean).

„Hej vy dva, přestaňte, a poděte dělat něco užitečnějšího,“ řekl Set. „A co jako?“ zeptal jsem se. „Nó, poděte na brutální jam-session.“ Tilda se oblékla a vzala si basu. Set sedl za drumsi, nákej neznámej borec vzal gajtru a mě postavili k mikrofonu. Spustili sme totální chaos. Ale předtím si ještě Set svlýkl kalhoty, šel se vysrat a hrál ve slipech³⁹.

Máme rádi zvířata
protože jsou chlupatá
Jsme milovníci zvěře

Zvířata jsou veliká
zabíraj' moc místa
zavřeme je do klece
metr krát metr

Ale ty chlupatý potvory
se strašně rychle množej
kdo se o TO má furt starat?
Radši to vykastrujem

Jsme milovníci zvířat
milovníci zvěře
zvířata nás pošlou
už brzo doprdele...^M

Rozhlídni se kolem sebe
Řekni mi co vidíš

Žlutý nebe
hnědá tráva
Smradlavá voda barvy mědi
my ji s klidem pijem
Dýcháme otrávený vzduch
žereme zkažený maso

Tak takhle vypadá pokrok a civilisace?
Jestli jo, tak s ním běžte do prdele

Máme atomovou elektrárnu
Nevíme co s odpadem
do moře ho hodíme
a naše děti za sto let
Už to nějak vyřeší

Tak takhle vypadá pokrok a civilisace?
Jestli jo, tak s ním běžte do prdele

Nechte nás tu žít
My chceme ležet v zelený trávě
pod modrou oblohou
v krásný, živý přírodě

Vy, s tou vaší technikou
Táhněte! Slyšíte? Vypadněte!^N

„Tý vole, ty texty jsou celkem dobrý, na to že to skládáš z fleku,“ řekl kytarista, který se představil jako Zedd. „A celkově to bylo sqělý, děcka, založíme kapelu,“ zaprosila Tilda. „Hm, tak jo, ale jak se budeme jmenovat?“ souhlasili jsme všichni. „A co třeba...“ „Hele, mě se chce spát, necháme to na zítřek. Zejtra tady, zdarec,“ řekl Zedd a odešel. „My asi taky pudeme, ne?“ zeptala se mě Tilda a já jenom přikývl. „Zatím bysme se mohli jmenovat Wignacuf Chuj, jestli nás nenapadne něco lepšího,“ navrhl Set, ale to jsme už neslyšeli, protože jsme se vedli domů.

39 Tohle dělal na koncertech pravidelně Milošek, původní bubeník Tisícovek – (Tisíc Let Od Ráje, brněnská kapela).

M Jedna z mých starých básní, složená 26.1.93.

N 18.2.93.

„Dneska nebudeme spát v hospodě na zemi, ale u mě v pelišku," řekla Tilda a já nemoh', než souhlasit.

Toho dne nebyl šaman ve své kůži. Občas upadal do kómatu, jako kdyby se přežral houbiček, ale ty už dávno neměl. Celý kmen ho pozoroval s rostoucími obavami. „To nebyť dobré," říkal už asi podesáté náčelník. Bezcílně bloudící šaman naháněl lidem ve vesnici strach. Tvářil se naprosto nepřítelně. Nepoznával lidi svého kmene.

Tvářil se, jako by je viděl poprvé v životě, ale jako by je chtěl poznat, seznámit se s nimi. Ale jako by se toho bál. Pak procitl a věděl naprosto přesně, kdo je kdo a co je co.

Ale pak upadl do dalšího kómatu. Najednou ale vypadal jinak. Nějak spokojeně, jako by splnil nějaký těžký úkol. Ale přitom se nic nestalo, nikdo si ničeho nevšiml.

Den poslední

„To byla noc plná vášni," řekla ráno Tilda Exotovi, „později si o tom promluvíme, ale teď si pospěš, ať nepropásneme zkoušku tý naší skupiny." A Tilda vylezla z postele. - Exot by řekl: „Vstala ze mě." - Ale klidně by tam mohlo být: „Slezla ze mě."

Exot byl nějaký zaražený, a nikdo neví, co si vlastně myslel. Ale každopádně to vypadalo na velkou lásku. Osudovou, kterou člověk potká jednou, maximálně dvakrát^P za život.

Vyšli do ulic. Cesta trvající pět minut jim zabrala asi hodinu. Ono se nedá jít rychle, je-li každý krok zpečetěn polibkem. Najednou je obklopila banda asi 10 romů. „De nam korunu, vole," řekl jejich vůdce a plivl Exotovi do obličeje. „Di do piči, vole," odvětil Exot, který totálně zamilován podcenil nebezpečí. Své oči totiž nedokázal odtrhnout od Tildiných a ona od jeho, takže ani nevěděli, co se kolem nich děje. Až si to uvědomili, bylo pozdě. Deset nožů se objevilo rychlostí blesku.

Naštěstí šla zrovna kolem skupina asi 20 skinheads. Okamžitě obklopili romy a vytáhli tonfy, nože a kasry. Romové si všimli nového nebezpečí a najednou nevěděli, na koho se vrhnout dříve.

Zpoza rohu vtrhla na scénu banda asi 30-ti S.H.A.R.P.ů, následovaná slabou čtyřicítkou punkýšů, kteří své názory konfrontovali už od rána. Všechny tyto skupiny se navzájem měřili nenávistnými pohledy. Chvilí se nic nedělo, a pak se najednou všichni na sebe vrhli. Každý bojoval s každým, všichni proti všem. Exot a Tilda si řekli, že by v nastalé vřavě mohli zmizet. Rozběhli se. Bohužel jejich zlenivělá těla notoriků, vysílená ustavičným pitím a nocí plné vášně, nedokázala vyvinout dostatečnou rychlost. Exot skončil s nožem v zádech a Tilda s basebalkou mezi očima.

KONEC

Je důležité vědět, že:

- Do nastalé rvačky se přidala spousta různých lidí ze spousty dobrých i špatných důvodů. Policii trvalo asi měsíc, než tyto pouliční nepokoje zlikvidovala. Bylo asi tisíc mrtvých pět tisíc raněných, sto zdemolovaných aut. Jedna městská čtvrť lehla popelem.
- Ve chvíli, kdy umřel Exot, v jiném koutu prostoru a času umřel šaman.
- Na Exotově a Tildině pohřbu zahráli Dablouši velice smutnou píseň. Ta píseň byla tak smutná, že deset mařek spáchalo sebevraždu.
- Skupina Wignacuf Chuj se už nikdy více nesešla.

Toto je konec našeho příběhu. Ale bohužel jsou i jiné příběhy^Q...

TOTÁLNÍ KONEC

O Už je to tady.

P A někdy i tři a vícekrát.

Q Nechám si otevřený konec, abych později mohl napsat Exot II, aneb co děli Set, Zedd, Dablouši, Šíleně nadržovaná princezna a ostatní potom (anebo předtím).

Nechci vás nabádat, abyste přestali pít, ale lidi, občas se nad sebou zamyslete, nebo špatně dopadnete.

Probudil jsem se. Vůbec jsem nevěděl, kde jsem. Ale ta místnost mi byla povědomá. Bílé, poblité kachličky, mísa, to je záchod. Ale ne u nás doma. A ani nikdo známej nemá takovej záchod. Vyšel jsem ven, do prázdného bytu. Ten byt jsem vůbec neznal. Podíval jsem se z okna. Tuhle část Brna vůbec neznám. „No nic, radši půjdu domů,“ řekl jsem si. „Ale kudy?“ pomyslel jsem si před barákem.

Kolem mě prošla skupinka lidí hovořících naprosto neznámou řečí. „Ti cizinci se naserou všude.“ Rozhlídl jsem se po ulici. „Divný, ani jedna škodovka tu nestojí, dokonce ty auta nemají brněnskou značku, dokonce ani českou... Asi jsem v nějaký cizinecký čtvrti.“ Zahlídl jsem něco jako zastávku. Přišel jsem blíž a strnul. Zastávka byla popsána cizojazyčnými nápisy. Raději jsem se vedle stojícího muže zeptal, kde to jsem. Řekl mi cosi nějakou hařmatilkou. Zkusil jsem to anglicky. Kupodivu rozuměl.

Jen tak ze srandy jsem se ho zeptal, jestli jsem v Brně. Jeho odpověď mě šokovala „Of course not“, a dodal jméno města v němž jsem. Zeměpis České republiky neovládám zrovna nejlépe, ale bylo mi jasné, že Uslumbrung se tam nevyskytuje. „Takový detaily vynechte, a řekněte mi jméno státu, v němž jsem.“ Díval se na mě, jako bych spadl z nebe. Nedivil jsem se mu, neboť jsem si tak připadal.

Ten stát jsem v životě neslyšel. A to nebylo dobré. Přemýšlel jsem, co mám dělat. Rozhodl jsem se vrátit do bytu, v němž jsem se probudil. Ve dveřích se mi kolem krku vrhla nějaká mařka, viděl jsem ji poprvé v životě. „Oh, darling“ halekala šťastně. Pak dodala, že pojedem k jejím rodičům, že nás seznámí. „Why?“ vypadlo ze mě zoufale. Při její odpovědi se mi zastavilo srdce. „Snad mohou poznat mého manžela.“

Když jsem se probral z bezvědomí, zeptal jsem se: „My jsme manžele? Ale já mám doma ženu a dvě děti.“ „Už nemáš, darling, nechal jsi se telefonicky rozvést.“ řekla něžně má nová drahá polovička.

Když jsem se probral z bezvědomí, zeptal jsem se: „A jak jsem se sem dostal? Vždyť letenka musela být dost drahá, kde jsem na ni vzal?“ „Přece jsi vyloupil banku, ale na letenku jsi peníze nepotřeboval, protože jsi unesl letadlo.“

Když jsem se probral z bezvědomí, zeptal jsem se: „Cože? A jak jsme se vlastně seznámili?“ „Normálně, zazvonil jsi, já jsem otevřela, a tys mě požádal o ruku. Já jsem chtěla souhlasit, jenže mám manžela. Tak sis ho nechal zavolat, a zastřelil's ho.“

Když jsem se probral z bezvědomí, nechal jsem si všechno ještě jednou zopakovat, ujistil se, že nespím, ani že si ze mě můj *darling* nedělá randu, že nejde o povedenou taškařici mých nepovedených přátel, zjistil jsem, že jsem mezinárodně hledaný vrah, únosce letadla a bankovní lupič, že mnou maminky straší malé děti a na mou hlavu je vypsána vysoká odměna, a omdlel jsem.

Zkoušel jsem si vzpomenout, jak se to vlastně všechno seběhlo, ale poslední vzpomínka byla, že jsem šel v polední pouze do hospody, dal si guláš, a pivo a ... pak ... jsem tam potkal známýho a ... dal si ještě jedno ... a ještě jedno ...

Nakonec jsem si na svůj nový život zvykl. Mám dvě děti, pěknou ženu, neustále se stěhujeme, to aby nás nenašli, zajímavou práci, jen jedno mě mrzí. Když jsem odcházel z práce na oběd, nechal jsem si v kanceláři nedopitý kafe, že ho potom dopiju...

A nejenom mluvit. Prý, aby ušetřily, budou bydlet v jednom bytě a dokonce i spát v jedné posteli. Ze začátku ji na tom nebylo nic divného, dokonce se jí to líbilo. Potom se ale v biologii, sociologii, politologii a patologii dozvěděla, jak se věci ve skutečnosti mají, a sousedku opustila. Sousedka ji řekla: „Odcházíš. Se mnou jsi byla šťastná, přestože jsi neznala konvence lidské společnosti. Teď je sice znáš, jsi chytrá, ale budeš smutná!“

Ve škole se jí líbilo, a tak tam zůstala jako učitelka.

Škola

Toho dne byla ve škole obrovská slavnost. Naše třída byla vyhlášena za „Nej-hor-ší-vó-kré-sé“, jak jsme si přeslabikovali na plakátě, který visel nad tabulí. Ředitel byl potěšen, že jsme si to dokázali přečíst sami. „Jste v osmé třídě, za chvíli půjdete na vyšší školy, věřím, že o vás bude zájem,“ řekl potěšeně, a pak se nás zeptal, jestli se nechceme na něco zeptat.

Plakát bylo vlastně prostěradlo, kde byl černým inkoustem vyveden nápis. Bylo zapůjčeno od školníka, a tak na něm bylo několik skvrn a několik kosočtverců. Žák Panděra se zeptal, proč je tam 6 kund. Nato vypukla hádka, protože my ostatní jsme tvrdili, že jich je tam 9. Nato žák Koťouse prohlásil, že vidí jenom jednoho čuráka, za to však obrovskýho. Mohl si to dovolit, neboť byl synem starosty - také absolventa této třídy.

Žákyně Spurná jako jediná tvrdila, že vidí 10 kund. Po podrobném prozkoumání prostěradla se jí ředitel zeptal, kde vidí tu desátou. „Tady,“ odpověděla žákyně a ukázala si mezi nohy. Všichni jsme se kolem ní shlukli a chtěli se podívat, ale ředitel nás rozehnal. „To se musí prozkoumat,“ tvrdil, a odvedl si Spurnou žákyni do kabinetu. Za chvíli se vrátili. „Tak koho prozkoumáme teď?“ zeptal se ředitel. Naštěstí na scénu vplula naše krásná třídní. „Kdo sem dal tu mazanici?“ zeptala se a ukázala na prostěradlo. „Já,“ řekl ředitel. „Ale pane řediteli, to je nádhera, vy máte opravdu vkus.“ Mezitím si ředitel stihl vybrat několik dalších žákyň na prozkoumání. Samozřejmě, že šplhoun Votásek chtěl taky, ale byl vykázan do patřičných mezí. „Přid' až ráno.“

Pro nás ostatní začala hodina. Zkoušení probíhalo tak, že naše krásná třídní hodila mezi nás křídlo, a kdo ji chytil, mohl říci, kdo bude zkoušen. Skoro každý den byl vyvolán žák Kladruba. Skoro každý den dostal jedničku. Ale jednou za půl roku dostal dvojku, a to pak naše krásná třídní říkala: „To se nám ten svět kazí, už ani Kladruba neví, že sanitka má čtyři kola.“

Ale dneska řekla „Dneska nebudu zkoušet, napíšeme si písemku. Rozdejte si papíry, kdo mi pomůže?“ zeptala se naše krásná třídní. Při poslední větě jsme všichni zvedli hlavy, ale protože chtěla něco jiného, než jsme čekali, věnovali se dál svým záležitostem pod lavicí.

O několik hodin později se nás zeptala: „Doufám, že jste se už všichni dočetli zadání. Je tu někdo, kdo ho snad nedočtl?“ Skoro nikdo se nepřihlásil. Pouze žák Kladruba dokázal zadání přečíst, a tak se jediný nehlásil. „Výborně,“ řekla naše krásná třídní, „mohlo to být horší. Takže zadání bychom měli, teď ještě ty nešťastný odpovědi. Zkuste třeba v první otázce zakroužkovat jako odpověď písmeno **b**.“ Po několika hodinách diskuse, zda zakroužkovat všechna písmena **b**, která je otázka číslo 1, či je který test a co znamená zakroužkovat, odpověděli všichni správně „Teď se ještě podepište a odevzdejte mi testy a dostanete jedničku.“ A v následujícím měsíci jsme všichni dokázali tyto náročné požadavky splnit, a dostali jsme jedničku.

Konec

Od jejího útěku uplynula dvacet let. Z Exota už byl kus chlap, ale to ona nevěděla. Díky poporodnímu šoku jí nebylo třicet, ale čtyřicet, takže jí ve skutečnosti bylo dvacet. A proto jí překvapilo, že jí umřel bratr. Ve věku 22 let. „Hm, dva roky tu falirují,“ řekla si, ale přesto šla na pohřeb.

Na pohřbu si uvědomila, že i ona, přestože nestárne, umře. To se jí moc nechtělo. Práce ve škole ji bavila, doma se sice nudila, ale občas se opila, takže to nějak přežila.

„Ale co bude po smrti?“ ptala se nervózně. „Co když přijdu do pekla? Tam asi nebude bečka. A když jo, tak zteplá. Teplý pivo - to budou asi ta muka pekelná. Ne ne, půjdu do kláštera, smírím se s Bohem, a po smrti budu v nebi chlastat chlazený pivo. Nam, nam.“

Kostel

Odešla do kostela - kláštera na kopci.

Strava nebyla moc vydatná. Ocas, uši, oči z krávy se dali do hrnce a vařili se. Říkalo se tomu *Ušovice*. A jednoho dne zvolala: „Ušovice, samá ušovice, zatr sakr, **ušovice**, já bych dala za Krušovice. Nebo i za jiný pivo.“

Protože ji slyšela matka představená, vyloučila ji z kláštera.

Protože porušila zákaz mlčení.

Protože chtěla pivo.

Protože chtěla.

Protože byla stará a těžká⁴².

Protože byla doma.

Protože byla sama.

Protože si šla umýt hlavu⁴³.

Protože kdo si hůl najde, může chtít bít psa.

42 To říkal Kaba – Jackovna je stará a těžká (na nějaké chatě...) Nebo říkal Silwietta je stará a těžká a Jackovna je sjetá jak vepřenka? Tak nějak to prostě bylo, ale Silwiettě se to moc nelíbilo. Nicméně stará a těžká nám ve slovníku nějakou dobu vydrželo....

43 To Kaba s Markétkou (když byly čerstvě zamilované) si co půl hodiny chodili umejvat hlavu, trvalo jim to celkem dlouho, ale vlasy měly vždycky naprosto suchý.... Co tam asi dělali?

Prázdná stránka

Několik vysvětlujících poznámek

Prázdná stránka - komerčně nejúspěšnější povídka autora, známého jako Totální exot. Byla i několikrát zfilmována, většinou pod jinými jmény. Její nejúspěšnější televizní adaptace se jmenovala *SELFISH WORM* a na jejím základě vznikl i veleúspěšný stejnojmenný seriál.

Co zapříčinilo obrovský úspěch této povídky?

Na první pohled je její smysl zřejmý a jednoznačný. Zamyslíme-li se ale nad jejím obsahem hlouběji, zjistíme s překvapením, že tato povídka je víceznačná, dokonce se zdá, že může mít pokaždé zcela jiný smysl.

A navíc, v této jediné povídce jsou obsažena všechna ostatní literární díla světa. Bez nadsázky lze říci, že kdo pochopil povídku *Prázdná stránka*, nemusí již číst žádnou knihu, povídku ani román. Byla by to pro něj už jen ztráta času. A v tom je třeba hledat obrovskou popularitu této geniální povídky geniálního autora.

SELFISH WORM

GRIND-CORE-SERIAL

Úvodní prohlášení odpovědného redaktora

Účelem tohoto seriálu není nikoho urazit ani zesměšnit, dokonce ani pobavit. Pokud se tak náhodou stane, máte právo napsat rozhořčený dopis a poslat ho komu chcete. Také můžete zavolat ředi-*telce*. Osobně si můžete stěžovat na pátém nástupišti. Tento seriál má stejný účel jako ostatní televizní seriály. Zabít čas. Pokud se tak náhodou stane, tak se vlastně nic nestane.

Televize je pěkná věc. Když na ní utřete prach a postavíte na ni pěknou květinu a nezapnete ji, můžete se na ni dívat celé hodiny s opravdovým potěšením^R.

Poznámka překladatele

To, že nejlepší filmy jsou ty otitulkované, nemusím snad nikomu dvakrát vysvětlovat. Člověk totiž aspoň doopravdy ví, o čem film je. Na druhou stranu, u dabovaných filmů občas zaslechnete velmi kuriózní rozhovory. Například: „Pane doktore, volají vám z dragstóru.“ Překladatel, který si myslí, že dragstór je české slovo, zasluží, aby mu někdo hamrem rozsměšoval fejs a pak by měl rýzn jít do dragstóru a koupit si obinadlo.

Ale co to má společného se SELFISH WORMem? Představte si, že jedna velmi, ale opravdu velmi rozzuřená mladá dáma nadává: „Ty sobecký červe!“ Člověk je až zděšen brutalitou této nadávky a diví se, že tento film byl na obrazovce před desátou hodinou. Ale pohled do slovníku nám řekne, že tato větička byla špatně přeložena. Správně má totiž znít: „Ty sobecký šneku!“ Na důkaz, že si z vás nedělám srandu, uvádím citaci ze slovníku:

worm 1. červ **2.** ubožák, bídák **3.** šnek **4.** závitnice šroubu

R Zapnete-li ji, můžete se na ni dívat celé hodiny s opravdovým poděšením.

Uárghwoah (pilotní film)

Přijde borec do hospody. Číšník na něj hned: „Dáte si pivo?“

>>Jo!<<

Tak mu donese pivo, on ho vypije. Číšník se ho teda ptá: „Ještě jedno, a guláš, ne?“

>>Jo!<<

Donese mu teda guláš i pivo. Borec to stlačí, číšník odnáší špinavý talíře a ptá se: „Chutnalo vám?“

>>Jo!<<

„Tak si dáte ještě ruma, že?“

>>Jo!<<

Donese mu ruma a skoro omluvně říká: „Víte, dneska končíme dřív, musíte zaplatit. Dělá to 97.30. To necháte za sto, ne?“

>>Jo!<<

Borec se zbalí a odejde. Ve dveřích se ho číšník ptá: „Promiňte, ale umíte říct něco jiného, než JO!?“

>>Jo!<<

„A co?“

>>UÁRGHWOAH<<

1. Díl - Návštěva

Sedí borec na židli. Někdo zaklepe. Borec otevře domovní dveře. Venku někdo stojí, ale není vidět kdo. Borec řekne: „Uárghwoah.“

2. Díl - Návštěva - *cont.*⁴⁴

Borec zavře dveře a řekne: „Uárghwoah.“

3. Díl - Klamavá reklama

„Uárgh

Reklama:

Záběr na zvracejícího člověka:

Komentář: >>Kdybyste pili kvalitního fernetu Černý Baron z Nepomuku, tak by se vám to nestalo.<<

woah.“

4. Díl - Drama na železničním přejezdu

Na horách je železniční přejezd. Blíží se k němu cyklista a vlak. Cyklista vjel na přejezd, vlak vjel na přejezd, bohužel až minutu po cyklistovi, takže se nikomu nic nestalo. Přesto banda povalečů, sledující celé drama řekne: „To bylo o fous, Uárghwoah.“

44 Tyto první tři díly byly zfilmovány u Jacka na chatě. Já jsem hrál borca, Ejč pingla a toho, kdo otvíral dveře.

5. Díl - Letní romantika

Horké léto. Kamera je umístěna těsně nad vodní hladinou záchodové mísy. V tom si na ni někdo sedne, a začnou padat šity. Někdo vstane, spláchne a řekne: „Uárgghwoah.“

6. Díl - Hledejte sprostá slova

„Stejně ho má Čupr delší,“ řekla uraženě. Topič ale řekl: „Musíš ho v noci vzít do ruky.“ „To mě ani nenapadne. Dneska žádný prasárny. Stačí, že ses ve čtvrtek urval z řetězu. A co's dělal v práci?“ Topič odpověděl: „Tluču Rákosi, a vůbec, kolik kun David snědl k večeři?“^{S4}

7. Díl - Dredy I.⁴⁵

Prochází se borec jménem Klód Bukowski po městě. Najednou začne pršet. Vleze do prvního baráku. Je to squad obsazené crusterama. A všichni hned na něj „Dej nám prachy, vole, a dělej.“ „Ale já nemám žádné peníze.“ Po delším přemlouvání z něho ale pár korun dostanou.

8. Díl - Dredy II.

Protože přestalo pršet, a taky protože už nemá prachy, chce Klód odejít ze squadu. V tom tam vtrhne fakt pěkná holka a začne všechny přesvědčovat, ať jdou na demošku proti mekovi. A protože se Klód do ní zamiluje, jde s níma.

9. Díl - Dredy III.

Klód se do té holky zamiloval natolik, že s ní začal žít ve squadu. Nechal si narůst dredy, sehnal si vši a začal hulit trávu. Mařku to moc nezajímá, protože miluje Antona. Anton je dvoumetrový punkáč, kterej ale miluje feministku Bety. Jenže Bety je lesba a miluje Kát'u. A Kát'a zase miluje podnikatele Klóda. Jenže Klód miluje Mařku z greenwar⁴⁶. Vypadá to, že se všichni ve squadu vyvraždí.

10. Díl - Omluva

Vážení diváci seriálu Uárgghwoah, omlouváme se, že předešlý díl byl poněkud delší. Uárgghwoah.

11. Díl - Dredy IV.

Naštěstí Klód dostane povolávací a to celou komunu sjednotí. Všichni jsou smutní. Klód povolávací roztrhá a hupne na Mařku, ta skočí na Antona, ten na Bety, ta na Kát'u a ta z okna.

12. Díl - Dredy V.

Celý ten masakr přežije pouze Klód, protože je kladná postava. Ostříhá se a jde k odvodu. Tam ho pošlou do Bosny, kde šlápne na minu.

13. Díl

Protože je třináctka nešťastné číslo, tak tento díl raději vynecháme. Uárgghwoah.

S Tento díl je velmi obtížné nafilmovat.

45 Jasně, parodie na Vlasy.

46 Tohle asi nemusím vysvětlovat....

14. Díl - *Masakr v Beverly Hills I*⁴⁷.

Steve jde po ulici. Rozepne si kalhoty a začne masturbovat. Jede kolem něj Kelly bez family⁴⁸ a hlásí: „Hej Steve, nebuď takový sobec, nech taky něco pro mě.“ „Kelly, ty nechutná sexistko,“ řekne Steve, vytáhne Bazoocu a zastřelí ji.

15. Díl - *Masakr v Beverly Hills II*.

Na Kellyně pohřbu šeptá Cassandra Stevovi: „Steve, já tě obdivuju, zachoval ses' jako pravý muž!“ „Vážně?“ nevěří Steve, „myslím, že bych se měl spíš omluvit. Podívej se na Brendna, je nějaký smutný.“

16. Díl - *Masakr v Beverly Hills III*.

Brendn přistoupí ke Stevovi a říká: „Musíme si promluvit, já, já jsem včera potkal bezdomovce, a protože přšelo, tak jsem ho vzal k nám domů.“ „Hm, já myslím, že ses' zachoval správně. I když, kdoví co to bylo za člověka.“ „Ale Steve, byl dobrej, nezajdeš po pohřbu na večeři?“

17. Díl - *Masakr v Beverly Hills IV*.

Hostina u Volšů. Steve dlabe, až má boule za ušima. Dívá se obdivně na starou Volšovou. „Dobře vaříte, dobře.“ „Děkuju, ale hlavní zásluha patří Brandnovi, on vždycky sežene výborný maso.“ Když dojí, znásilní Steve Brendna.

18. Díl - *Masakr v Beverly Hills V*.

„Sůžn, Sůžn,⁴⁹“ ozve se z rohu, kde se objeví postava v pruhovaném svetru. Červená a zelenožlutá. Na hlavě klobouk, místo jedné ruky nože, místo druhé motorová pila. „Steve, teď's to posral, jdu si pro tebe.“ Naštěstí tam vtrhnou profici z CI5 - Kaulí, Body a Fox Mulder.

19. Díl - *Masakr v Beverly Hills VI*.

Ale Fredy Krůgr je v pohodě vyřídí a Body z posledních sil zavolá: "Meééjkiíísoóovááá." Mírodělačka to samozřejmě slyší, a vezme si na pomoc Terminátora, Predátora, Likvidátora, Akumulátora a Šad-a-fakapátora. Když dorazí na místo činu, Predátor skočí na Krůgra a ukousne mu motorovku.

20. Díl - Oslava

Záběr na herce, režiséra, scénaristu atd. Všichni jsou totálně zlití a řvou: „Hurrá, máme dvacátý díl, Heeeej, Uuuáá, Mutha'Fucka' YES, UÁRGHWOAH!“

21. Díl - *Masakr 7*.

Motorovka v Predátorově břiše začne řezat. Řev, krev! Likvidátor pilu zastaví a zahodí, bohužel se trefí přímo na Akumulátora, který vybuchne a výbuch roztrhá všechny, kromě Krůgra, který ale přijde o druhou ruku a Šad-a-fakapátora. Ten začne připravovat svoji tajnou zbraň.

47 Z tohoto seriálu sem viděl tak 3 díly, a přesto jsem prostě musel použít některé postavičky... Ale je fakt, že mezi lidma byl poměrně oblíbenej... Ale postupně dojdou na řadu i jiné pop-kulturní ikony té doby...

48 Kdo si dnes vzpomene na rodinou kapelu (asi tak 15 členů) jménem Kelly Family?

49 Kultovní díl profesionálů (na ty taky ještě dojde), kde se ozývalo „Sůžn“.

22. Díl - Nad dopisy diváků, uvádí Jindra Vostrá⁵⁰

Pro velký zájem diváků jsme nuceni ukončit vysílání série *Masakr v Beverly Hills*. Jeden divák nám napsal, že je to nechutné, a ten druhý, že je to hnus. Oběma posíláme malou pozornost v podobě dopisní bomby.

23. Díl - BH 90210 VIII.

Šad-a-fakapátor vytáhne svou tajnou zbraň - budík. Natáhne ho a on začne zvonit. Krůgr se probudí a zjistí, že se zdál sám sobě a zmizí. Na místě, kde kdysi stálo L.A. se prochází Šad-a-fakapátor. Na hlavu mu spadne létající talíř.

24. Díl - BH 90210 IX.

Z létajícího talíře vystoupí Vlk a začne honit Zajíce. K tomu hrají voříšci: „Ajajajaj ajajajaj ajajajaj, JAJ. Uárghwoah.“

25. Díl - BH 90210 X.

Zajíc uteče a schová se v motelu, kde mu B.J.⁵¹ usekne malíček. Plukovník Pótr ho nařkne z nedodržování lékařské etiky. B.J-eje zachrání až svědectví Reno Rejse⁵², který potvrdí, že zajíci nemají malíčky.

26. Díl - BH 90210/4077 XI.

Hóky si chce upéct už mrtvého zajíce k obědu. Všichni jsou tím šokováni. „K obědu jí zajíce jenom barbar,“ shrne za všechny Čárls Emrson Vinčestr Čerčil Tři Piva. Naštěstí pohotový Radar ukradne Klingerovi podprsenku a zajíce schová.

27. Díl - BH 90210/4077 XII.

Hóky ustoupí soustředěnému nátlaku a uzná, že jíst zajíce k obědu je barbarství. Navrhne proto zajíce k večeři. Všichni nadšeně souhlasí. Jenom chudák Klinger stráví večer praním podprsenky.

28. Díl – 90210-4077-XIII.

„Uárghwoah, to je dřina,“ řekne Major Tři Piva ve chvíli, když si myslí, že na něj není zaměřená žádná kamera. V tutéž chvíli do motelu vběhne Vlk.

29. Díl – 90210-4077-XIV.

Vlk kousne blondýnku Major Hul-Igenovou do krku a tak se z ní stane blond-upírka. Otec Malkehy je absurditou tohoto spojení šokován. Je mu totiž jasné, že upír musí být natolik inteligentní, aby nechodil na sluneční světlo. Což se Major Blond-Upír Hul-Igenová chystá.

30. Díl – 90210-4077-15.

Malkehy, kryt křížem, vysvětlí upírce, že ji sluneční světlo zabije. Upírka to na blondýnu pochopí rychle a správně, nasadí si sluneční brýle a vyjde na ulici. Samozřejmě, že zemře.

50 Myslím, že naprosto stejný pořad byl za dob socialismu v ČST. (Československá televize). Pořad i Jindra Vostrá byly poměrně oblíbení....

51 A to jsou již postavičky z MASH 4077.

52 To byl asi Uprehlík.

Vole love⁵³

Duben 97

Žádná část tohoto textu nebyla napsána před 22.⁵⁴ hodinou

řekla

Your face is ugly

Di do piči

Nějak jsme si nerozuměli

řekla

Ale tvoje básně se vůbec nerýmuji

Ale to nejsou básně

Nějak jsme si nerozuměli.

Lásko, nebuď kráva.

Ale co tím chtěla říci? Chtěla? Byla to žena? KDE? To, že měla sukni, přece nic neznamená.

Radikální skotové letos nosí mini.

Abílélalhotkysčernýmikrajkami.

Jestliže vám nebylo 18 let, běžte pryč. V opačném případě si **můžete** přečíst příběh

O lásce na vřesovišti

EVE EYE

A přitom to začlo tak nevině. Byl jednou jeden a jednou jedna a mezi nimi vznikla náklonnost, neboli vztah. Milostný.

A byla svatba. V Glaskově. Je důležité si uvědomit, že náš příběh se odehrává ve Skotsku⁵⁵.

I narodil se chlapeček. V chudé chalupě na vřesovišti ve skotské vysočině. Široko daleko nikdo nežil, byla to pustina a proto tam US ARMY prováděla biologické experimenty. Při jednom z nich jistý BIOlogický TECHnik vypěstoval GODZZILU, ale to není naše starost, neboť Max Cavalera v Brazílii přitluká hřebíkem bombu k dynamu. Na otevřeném vzduchu⁵⁶. Ale dost narážek, které stejně nechápete, a zpět k Johnovi. Tak se ten chlapeček jmenoval. Po mamince. Původně se měl jmenovat BEEFEATER po tatínkovi, ale z bezpečnostních důvodů byla babička proti. Ona totiž má jakési konexe na I.R.A. a oni řekli: „Ne, ne!“

Já v tom mám trochu zmatek, a tak si to společně shrneme: Chudým rodičům na skotské vysočině se narodil syn Patrick, pardon John.

Na mé otázky odpovídají mí přátelé originálními odpověďmi. Pak se ale podívám na nějaký film, a zjistím, že nejsou až tak originální ...

Patrick, pardon John, rostl jako z vody. Bohužel nevyrostl do krásy. Ale co je to krása? Co je to vkus? Ať je to cokoliv, každopádně do toho nedorostl. Fyzicky. Psychicky ano, ale to nikoho nezajímalo, to nebylo vidět.

53 Konkrétně u tohoto textu bylo poměrně důležité formátování, ale co se dá holt dělat. Jinak je text prošpikován (asi tak co věta, to odkaz) odkazy na kde co, některé budu vysvětlovat, jiné ne...

54 Tím mám na mysli, že text byl psán vždy po návratu z hospody. Když sem teď nedávno četl Most od Iaina Bankse, tak jsem si občas říkal – jo, přesně tohle mělo Vole love vypadat – mám na mysli některé motivy, nikoliv celé dílo. Ale jako Most mohlo vypadat celá tato „kniha“.

55 V té době byl Kaba studijně ve Skotsku.

56 Max Cavalera, frontman brazilské Sepultury měl projekt Nailbomb, které mělo jedno CD jménem Live At Dynamo Open Air. A Sepultura jako taková měla šlehu Biotech is Godzilla s textem od Jello Biafry.

„Jenom láska může zabít démona“ říká starý indián Mickymu⁵⁷, předtím, než ho zastřelí. Kdo? Koho? Běžte se na to podívat do kina. Ale stejně nevíme, jaká láska a jakého démona. Ale láska je více, než pohlavní styk, a démon je více nežli bolest v duši.

To zní jak z červené knihovny.

Démon byl nenávist, násilí, zabíjení, to už může láska zabít. Ale pohlavní styk ne. Spíše naopak. Většina válek byla kvůli nějaké mařce. Stejně se vždycky ukázalo, že byla frigidní. Ale lidé se chtějí bavit. Je jednodušší se smát než přemýšlet, je jednodušší se ožrat, než meditovat!

Ale to není můj životopis!

Chodila po tom městě. Od chodníku ke chodníku. A mně se líbila Usmál jsem se na ni. Nemohla za to.

A druhý den opravdu přišla: „Víš, včera, zapomeň na to zlato

Nechci, plané naděje probouzet, nemysli, zapomeň. Pro tebe nejsem, jsem zadaná,“
řekla. A odešla s nějakou pitomou mařkou.

Byla opilá? Láska je sladký exil, říkali šílení pouliční kazatelé před růží v nemocnici⁵⁸ [v hosp(ital)odě]. Ale kdo dnes ví? Já vím, Ty víš, On ví, My víme⁵⁹, My vymýváme si mozky v pivu.

A tak ztratil to, o co nepřišel.

Ale pro jednu záchytку víkend nekončí.

řekla.

A zase bylo dobře na světě. A jejich oči patřily jen tomu druhému, chudému chlapci ze Skotska a bohaté dívce z Irska. Chudý katolík a bohatá protestantka. I.R.A.

Ale ta nálož byla špatně časovaná. A Patrick, pardon John, šel na pohřeb. Jeho milá umřela. Měla to být nevěsta⁶⁰. Ale ne moje, to není můj životopis!

Stějně tu není uvedena ani jedna originální myšlenka. Tohle je totiž příběh

O lásce na vřesovišti

Na vřesovišti, zklamaný mladý muž. Zapálil si. Shořeli mu plíce. Potkal svoji duši vedle těla, proč tam byla, nevěděla.

Jeho mozek - žhavá čára,
jeho duše, zase hárá.

Mladý muž se vrátil zpátky do Skotska. Oblékl tradiční kostkovanou sukni, napil se tradiční skotské whiskey a šel na tradiční transvestit party. Ta poslední věta se tam octla omylem. Těla, jakási těla. Názory na krásu se přes staletí mění, a Mona Lisa skončí v obludáriu. Hned vedlé mé figuríny z vosku.

A ona mu to opravdu řekla. Že vypadá, jak, že se jí nelíbí, že není jak z amerického seriálu. A on jí řekl

DI DO HAJZLU

A ona šla. Odešla na disku, a tam ji zbalil jeden velice pěkněj Jugoslávec, píchl ji kokain a prodal do Německa. A jestli neumřela, šlape dodnes. Má co si zasloužila, čubka. Ale Patricka, pardon Johna to už nebavilo, už se cítil znuděně. Ale já ne, to opravdu není můj životopis.

57 Scéna z filmu Natural Born Killers – takový normální zabijáci.

58 Britská (možná skotská) kapela Manic Street Preachers měla nejdřív hit Love's Sweet Exile, který se líbil mě, ale světovou proslulost získali flákem Roses In The Hospital, který se mi (nečekaně) moc nelíbil...

59 I know, You know, We know, They Know – Clawfinger.

60 My Dying Bride.

DINGSTORY

DINGO

divoký pes **BINGO**

I.

Vystudoval jsem školu - biokybernetiku - a hledal práci. Poslal jsem spoustu přihlášek a žádostí, vyplnil stovky dotazníků a dostal jedinou odpověď. BIO-MACHINE . Průmyslová korporace BIO-MACHINE , jedna z nejlepších, vlastně nejlepší firma, zabývající se biopočítači, posilováním mozků křemíkovými čipy, umělou inteligencí a biokomunikací. Dostat se k této firmě patřilo ke snům každého na fakultě. A mně se to povedlo. Znamenalo to, že se přiblížím ke světové špičce ve vývoji. BIO-MACHINE má nejlepší genové inženýry, biotechnology a kybernetiky. Prakticky každý hardware nebo software, který si do těla nebo mozku necháte implementovat, byl vyvinut v laboratořích BIO-MACHINE . Od umělých jater, přes dvojnásobnou paměť až po radar v nose.

Naprosto bezkonkurenční firma. Jedinou konkurencí by snad mohla být ARMY-LOGIC , firma zabývající se hlavně zbraněmi, úzce spolupracující s armádou a podle všech odhadů asi dva týdny zaostávající za BIO-MACHINE.

Když jsem nastupoval do práce, dali mi kus papíru, přečtete si to pořádně, to je smlouva, pak se rozhodnete, jestli podepíšete nebo ne. Zběžně jsem to prolítl a zarazil se u položky plat. Deset tisíc. To je víc než dost. Víc mě nezajímalo a smlouvu jsem okamžitě podepsal. Pak mě zavedli do bílé místnosti, píchli mi injekci a já usnul. Když jsem se probudil, řekl mi lékař:

„V levé dlani máte čip s hologramem BIO-MACHINE . To je znamení příslušnosti k naší firmě. Hologram vás navíc chrání před různými zloději a násilníky, jimiž je toto město zamořeno. Stačí, když ho uvidí, a utečou pryč. Čip totiž neustále skenuje vaše okolí, takže naše centrála přesně ví, kdo je blízko vás. A kdyby se vám, nedej bože, něco stalo, tak by byli pachatelé velmi přísně potrestáni. Ale to všechno beztak víte ze smlouvy,“ řekl skoro omluvně a odešel. Nevěděl jsem o tom samozřejmě nic a tak jsem ohromeně zíral na levou dlaň, nad níž se v prostoru vznášela zlatá trojrozměrná písmena BM.

Chtěl jsem si rychle přečíst smlouvu, abych věděl, jaká překvapení mě ještě čekají, ale do místnosti vešel muž.

„Dane, jsem II-TROII, váš vedoucí. V souladu se smlouvou vám předávám ochranný Fire-Can . Předpokládám, že ze smlouvy víte, jak se s ním zachází.“

„Ano, ale...“

„To jsem rád, občas se najde někdo, kdo smlouvu podepíše bez přečtení. Teď běžte domů a zítra v 8⁰⁰ se hlase v mé kanceláři. Dveře číslo 314.“ Domů jsem přišel zmaten. Co je to Fire-Can a jak má sloužit na mou ochranu, když mě má chránit BM chip s hologramem? Přesto jsem měl dobrou náladu, neboť plat byl vskutku královský.

Při čtení smlouvy mě úsměv přešel. Jednak cena BM-chipu byla několikanásobně vyšší, než vydělám za celý život, ale zadruhé - nejde odstranit. Čip je napojen na krevní oběh a modifikoval mou krev tak, abych přežil útok Fire-Canu, což je bio-emitor. Po aktivaci vypustí velmi mnoho mikroskopických bio-čipů, které napadaly vše živé v určitém okruhu. A vše, co nebylo modifikováno BM-chipem, zemřelo. Podíval jsem se na Fire-Can. Vypadal jako shurikan. Místo jednoho hrotu měl pažbu se spouští. Nedávalo to smysl. Podle slov doktora by každý, kdo mě chtěl přepadnout, utekl hned při spatření BM-chipu.

Ráno mi II-TROII, přidělil práci. A já měl dojem, že jsem hodně přeplácen. V podstatě jsem nic nedělal. Vyhovovalo mi to, ale jak jsem za to mohl tolik brát? Druhý den, když jsem šel z práce, přistoupil ke mě chlápek, nenápadně vytáhl nůž a zasyčel: „naval prachy, nebo...“ Vytáhl jsem levou ruku z kapsy, pomalu otevřel dlaň. Když se na ni podíval, ztuhl, upustil nůž a utekl.

Během následujících čtrnácti dnů jsem byl takhle přepaden devětkrát. Bylo to divné. Nikdy předtím jsem přepaden nebyl.

Ten den mě přepadli podesáté. Už předtím mě zajímalo, co by se stalo, kdybych použil Fire-Can . A tak jsem ho dneska prostě vytáhl a stiskl spoušť. Pak jsem odešel domů s otřesným pocitem, že jsem vrah.

Ráno si mě zavola do kanceláře II-TROII.

63 Tuhle povídku jsem poslal tuším do dvou soutěží (něco na univerzitě, a na Ikarose). Ani v jedné se nijak neumístila. Ani se nedívám – nápad není špatný, ale to zpracování... Spíš bych řekl, že i při psaní jsem to viděl vizuálně, jako film, spíš jde o storyboard k filmu, který nikdy nenatočím... Na druhou stranu se dá říct, že ji přečetlo nejvíc lidí... I když, do Ikarosa jsem asi posílal něco jiného, nebo sem tam nakonec neposlal nic? Už nevím...

„Dane, včera jste použil Fire-Can, proč jste prostě neukázal svůj BM-chip?“

„No, víte, já prostě, já jsem...“

„No, to je jedno, zavolal jsem si vás kvůli něčemu jinému. Kvůli vaší práci.“ Mé práci? Hrklo ve mě. Že bych dělal něco špatně?

„Zatím si vedete velmi dobře, takže jste ode dneška povýšen, gratuluji vám α -DANE, o vaší nové práci vám řeknu zítra. A mimochodem, zde máte prémii ve výši čtyřiceti tisíc.“

„P-P-Prémii?“ řekl jsem nechápavě. Tolik peněz? „A za co?“

!Řekněme, že jde o osobní vědek jistého obchodníka, který přísluší k organizaci, jejíž jméno by tu nemělo být vysloveno.“ V kanceláři mi došlo, že to mohla být jediné **MAfija**. Obchodníci s lidskými orgány. Věc, která je přísně zakázaná. Trestem smrti.

Že by BIO-MACHINE a **MAfija** spolupracovali? Tím by se vysvětlovaly vysoké platy za nicnedělání. Ale kdo stojí za vývojem? A přece nebude BIO-MACHINE spolupracovat se zločinci? Během měsíce jsem sejmul další čtyři lidi. A pokaždé dostal čtyřicet tisíc. Pak jsem přestal chodit do práce s tím, že občas někoho sejmou a bude vše v pořádku. Po dalších dvou týdnech, kdy jsem sejmul tři lidi, si mě Π -TROLL pozval do kanceláře.

„ α -DANE, dva týdny jste nebyl v práci, co mi k tomu řeknete?“

„Já jsem myslel, že...“

„Myslel jste, že nebudete chodit do práce a budete žít pouze z darů jistých obchodníků?“

„Ano.“

„Ne, dokud JÁ neřeknu jinak, tak budete chodit do práce. My vás platíme za to, co děláte. Vaše činnost po pracovní době mě nezajímá. A ještě něco. Vy víte, že zaměstnancem BIO-MACHINE budete až do smrti. Nikdo ale nezaručí, že nezemřete už zítra. Je jasné, že Fire-Can em vás nikdo nesejme. Ale dejme tomu, že byste chodil k Ritzimu, kam vy samozřejmě nechodíte, a tam si kupoval nějaké drogy, což vy samozřejmě neděláte, že ne?“

„Ne,“ jak tohle mohl vědět? Aha, z BM-chipu. Ten je přece napojen na krevní oběh. Takže ví o všem, co mám v krvi.

„Tak dejme tomu, že by to tak bylo, a že by vám někdo, místo vaší drogy, dal Jed Hadích Králů. Myslím, že vám nemusím vysvětlovat, jak J-H-K působí. Každopádně bych vám to nepřál. A mimochodem. Byl jste povýšen na β -DANA, plat vám byl zdvojnásoben. Můžete jít.“

II.

Pepé seděl v baru. Viděl, jak přichází Mike. To znamená, že bude práce. I když Mike-ho kšefty v poslední době stály za hovno. Každý druhý chlápek, kterýho mu vytipoval, měl BM-chip. A to znamenalo rychle utýct. Jednak tyhle lidi měli jakousi tajnou zbraň, takže člověk mohl být mrtev dřív, než se nadechl. A i kdyby se někomu povedlo chlápka od BM zabít, tak ten jejich chip beztak věděl, kdo ho zabil. A pak nebyl člověk bezpečnej ani ve švýcarském sejfě. Klonovaní BM zabijáci ho dříve či později našli, ale většinou dříve. Nikdo neví, co s ním pak dělali, ale nepřežil to nikdo. Občas šla fáma, že pečení za živa nebo mixování mozku je proti tomu odpolední káva s doutníkem na terase u bazénu, v němž plave nahá top modelka. Na tyhle věci je lepší nemyslet. Pepé totiž brain-mixing znal a jednou, dvakrát ho musel někomu provést. Když ale viděl, co se s těma lidma pak stalo, skoro je litoval. A to byl Pepé opravdu tvrd'ák. I Morysi to uznával. Ten Morysi, který přinutil Ioryho míchu tancovat jako kobra, a Renyho mozek vytýct ušima.

„Pepé, dneska mám pro tebe kšeft.“

„Heleď Miku, v poslední době dohazuješ moc biemáků a to se mi nelíbí. Co když někomu rupne v kuli a použije tu svou zbraň. Víš aspoň něco o ní?“ „Jo, vím, a proto dneska půjdu s tebou.“

Vyšli ven, prošli několik ulic, pak zastavili okolo jdoucího chlápka. Pepé vytáhl nůž a prohlásil: „Prachy, nebo ...“

Ale ten chlapík klidně vytáhl Fire-Can .

„Než to zmáčkneš, měl bys něco vědět,“ řekl rychle Mike.

„Jo? A co?“ zeptal se přepadený a rozevřel druhou dlaň. Svítila z ní písmena BM.

V práci jsem se nedokázal soustředit. Věci, které jsem se dozvěděl, mě překvapily. Večer jsem šel do baru Ritz. Díval jsem se po lidech. Nikdo z nich neměl BM-chip. A drogu jsem pokaždé koupil od někoho jiného. Jak mohli zařadit, abych místo drogy dostal J-H-K? Jasně, neměl jsem s tím vůbec začínat, ale byl jsem zvědavěj. Drogy dnes, v době

rozvinutých biotechnologií už byly zastaralé. Jejich účinek dokázal simulovat skoro každý lepší bio-ext-comp. A navíc bezpečně, bez rizika závislosti nebo nemocí. Ale pár lidí je pořád bralo. Asi aby si připadali jiní. Ale když je přestanu brát, tak mě nedostanou. Napil jsem se piva a uvědomil jsem si, že J-H-K je vysoce rozpustná látka. Znovu jsem se podíval po lidech. Kterej z těch hajzlů mě otráví?

Raději jsem rychle vypadl a šel jsem domů. Přistoupili ke mně dva chlapíci, jeden z nich vytáhl nůž a prohlásil „Prachy, nebo ...“

Zase přepadení. Tentokrát dva, to máme 80 tisíc. Vytáhl jsem Fire-Can a divil se, že tak klidně uvažuji o člověku a jeho zabití. Chladnokrevný obchodník-zabiják. Já, který dřív nedokázal zabít ani mouchu.

Ten druhý chlápek klidně prohlásil: „Než to zmáčkneš, měl bys něco vědět.“

„Jo? A co?“ zeptal jsem se a rozevřel jsem levou dlaň. Po spatření loga ten s nožem znervózněl, ale ten druhý ne. Překvapilo mě, že neutekli.

„Podívej,“ řekl a najednou se tam objevilo asi 50 dalších chlápků. Bylo to jasné. Měli chipy, který dokážou zpracovávat paprsky tak, aby se neodrážely. Takže to vypadalo, že je něco, tedy člověk, neviditelný. NV-chip. A teď ho prostě vypli.

„Ta tvoje hračka všechny nezabije, a ti co přežijou tě dostanou.“

„Možná, ale BM je pak dostane.“

„Možné to je, ale každopádně, jedinej výsledek je ten, že všichni zemřem. Ale to ani já, ani ty nechcem.“

„A co teda chceš?“ zeptal jsem se a vidina osumdesáti tisíc se rozplývala. I když. Je jich asi padesát, kdybych sejmul jenom půlku, to máme ... hodně. Škoda, že to nemám komu odkázat.

„Spolupracuj se mnou.“

„Mám svou práci.“

„Nabízím ti mnohem víc.“

„Kolik?“ neudržel jsem se, „o co vlastně jde?“

„Víc ti řeknu až zítra ve tři U Černé myši.“ A odešel. Banda zabijáků tam chvíli stála a pak zmizela stejně, jako se objevila. U Černé myši. Jestli někdo chtěl problémy, zašel tam a měl je. A pokud vyšel ven, mohl mluvit o štěstí. Ze všech koutů se na mě smála smrt.

„Tak Miku, tenhle kšeft fakt smrděl. Dáváš mi víc, než kdybych toho hajzla sejmul, a já tam zatím stál vedle tebe a sral strachy, kdy nás oddělá. Dlužíš mi vysvětlení. A ještě něco. Vypadá to, že rozjízdíš hodně divnej kšeft. Nebezpečnej. Ale výnosnej, jak už to bývá. Zajímá mě to.“

„Podívej Pepé, o nic nešlo. Bylo to nebezpečný, jako když se ráno češeš. Nikdo nechce zbytečně umřít. Ani člověk z BM. A když jsem mu rozumně vysvětlil, jak se věci maj... Co mohl dělat jinýho. Ale je fakt, že je to hodně, hodně nebezpečný.“

„Miku, ty mě skoro děsíš. Jak moc je to nebezpečný?“

„Asi takhle. Jak si myslíš, že se tam objevilo těch padesát chlápků?“

„Normálně, měli NV-chip.“

„Ale Pepé, přece víš, kolik stojí jeden. A dovedeš si představit padesát NV-chipů? Tolik jich v tomhle městě není.“

„Hodně se mluví o tom, že znáš správný lidi, Miku.“

„Jo, to znám. A od nich jsem měl pučený holo-animace zabijáků.“

„COŽE? Chceš říct, žeš blfoval? Seš blbej nebo co. Kurva. Dyt' stačilo, aby ten frajer nebyl blbej, spočítal si to a sejmul nás. Nic by se mu nestalo. Boha jeho. Tomu říkáš bezpečný, jak ranní učesání? Se češeš odjištěným granátem nebo co?“

„Ale Pepé, uklidni se. Ty's už někdy viděl tak dokonalý holo-animace?“ „Ne.“

„A sám sis myslel, že maj NV-chip. Ty, zkušenej zabiják. Takže nějaký úředníček to musel sežrat i s navijákem.“

„Možná, možná že jo, ale pořád, smrdí to smrtí.“

„Ale prachy nesmrdí. Deš do toho se mnou?“

„Hele, musím si to rozmyslet.“

„Fajn. Přijď zítra ve dvě do Černý myši. Tam mi řekneš.“

III.

„Miku, měl's přijít v jednu. A je 12:59. Pamatuj si, že přesnost je výsadou králů. A naše akce je hodna králů. Ale nechme toho, radši mi řekni, jak jsi dopadl včera. Co Pepé?“

„Dneska ve dvě mi sem přijde říct, jak se rozhodl. Měl trošku strach, když se dozvěděl o tom podfuku s holoanimacema.“

„Pepé je správněj chlap, půjde s náma.“

„Ty ho znáš?“

„Ne, ale ty znáš mě. A víš, že co řeknu, to platí.“

„Jasně, ale když už jsme u toho strachu, myslíš, že ten Dan...“

„β-DAN“

„Správně, β-DAN, nebude mít strach sem přijít?“

„Ne. A když jo, dostane ještě jednu šanci. A já sám, osobně, mu dám na vědomí, že když nepřijde, tak příští pivo, který si dá, bude jeho poslední.“

„Myslíš J-H-K?“

„Přesně tak, Miku, a teď už musím jít. Zítra zase tady. A nezapomeň přijít včas!. Měj se.“

„Měj se, Π-TROLLE.“

„Tak co, Pepé, jak ses rozhodl?“ zeptal se Mike o hodinu později.

„Ale jo, jdu do toho. Dělal jsem ještě nebezpečnější věci, a skoro zadarmo.“

„O tom nic nevím, a to tě znám dost dlouho, můžeš o tom mluvit?“

„Jasně, bylo to za války. Asi ti něco říká pojem Komando B?“

„Jo, obsazení Moskvy, noční kluzáky, přepad továrny na biologický zbraně. Akorát se nikomu nepodařilo vrátit se zpět.“

„Oficiálně. Nechtěli, aby se na veřejnost dostaly určitý informace. Ale pár se nás vrátilo. Já, Troll, a pár dalších.“

„Troll?“

„Jo Troll, znáš ho? Co je s tebou? Nějak jsi zbledl?“

„Ale to nic, nic. Troll? To je neobvyklý jméno. A o co vlastně tehdy šlo?“

„Vlítli jsme tam, zničili továrnu a pak se do nás Rusové dali. S tím se počítalo. Akorát se nepočítalo s tím, že prostě, ty kluzáky. Jejich počítače se nějak zablokovaly nebo co, a odmítly odletět. Prostě chyba v programu, kterej dodal ARMY-LOGIC. A tak jsme se museli prokousat ven z Ruska. Hrůza. Přežilo nás jen pár. Vláda to tehdy ututlala, protože tehdy byla úzce provázaná s ARMY-LOGIC. Nám doporučili, ať držíme hubu.“

„Neber si to osobně, ale měli vás zabít.“

„Jo to měli. Jenže ani v ARMY-LOGICu nejsou jednotní. Je tam víc zájmovejch skupin, nebo jak se tomu říká, který si vzájemně moc nevěřej. A my držíme jednu skupinu v šachu. No my. Spíš jedna skupina drží pomocí nás jinou skupinu v šachu. Ani vydírat je nemůžem, protože tak důležitý šach to není. A víme to my, i oni, i tamti. Mrtvej bod. A kdo ví, co je v tom ještě. Politika. Hnus.“

„Jo jo, jsou věci, který je lepší nezávidět. A co ten Troll?“

„Troll? Co já vím? Proč tě tak zajímá? Mám dojem, že říkal, že se pomstí, ale znáš to. Silácký řeči. Já ani nevím, co teď dělá, nebo kde je. Jo Miku, tohle vše jsou tajný informace, moc tajný. Moc o tom nemluv, nebo si vykoleduješ pěkněj malér.“

„Za co mě máš? No, já se teď musím připravit na setkání s tím chlápkem od BIO-MACHINE, s tím β-DAN em. Zítra sem přijď po jedný, seznámím tě se šéfem.“

„Tak jsem tady,“ pronesl o něco později β-DAN v baru U Černé myši. Neříkal to moc suverénně, ale kdo by se mu divil...

„Jsem rád, že jste přišel, β-DANe.“
„Znáte moje jméno? A vy, máte nějaké?“
„Jasně, Mike.“
„Nemusel jsem přijít, Miku.“
„Ale přišel jste.“
„Mohl jsem sem poslat poly-cajty.“
„To jste mohl. Ale neudělal jste to. Proč? Sám dobře víte, že by to byla vaše poslední chyba.“
„Jo, jasně, a proto jsem si vzal Fire-Can . Dnes tu nemáte padesát goril, takže vás můžu klidně sejmout. A myslím, že by se poly-cajti vyšetřováním moc nezdržovali. Pomohl bych trochu městu od zločinu. No nebyl bych dobrák?“
„To si myslíte vy. Ale stejně by vám to moc nepomohlo. Nedostal byste ani ň za naše mrtvoly.“
„Ani ň za vaše mrtvoly? Jak tohle víte? Každopádně, až se příště setkáme venku, tak vás zabiju.“
„Tuhle větu jsem už slyšel tolikrát, že mě to už nevzrušuje. A kromě toho, já vím, proč to neuděláte. Ale to vám vysvětlí zítra ve dvě můj šéf. Tady.“
„Nevím, proč bych sem měl chodit,“ řekl β-DAN hodně nejistě. Peníze ho lákaly, ale chtěl vypadat tvrdě. Jenže v tomhle prostředí se mu to moc nedařilo.
„Já vám řeknu, proč sem přijdete. V poslední době dostáváte nezanedbatelné částky peněz od jisté skupiny obchodníků. A jeden z nich by vás rád poznal osobně. Navíc má jisté problémy. A věří, že vy mu je rád pomůžete vyřešit. Tak co, přijdete?“
„Samozřejmě, ale řekněte mi, nešlo to vyřídit bez všech těch blbostí okolo?“
„Můj šéf má prostě jistý způsob práce.“

IV.

„Miku, lepšíš se, řekl jsem v jednu, a je 13:00:12.“
„Díky.“
„A co Pepé, přijde?“
„Každou chvíli by tu měl být.“
„Neříkal jsem to?“
„Jo, jasně. Nevěděl jsem, že jste byl za války u Moskvy.“
„Aha, Pepé si pustil hubu na špacír. Je spousta věcí, které ještě nevíš.“
„Například proč vy, Π-TROLL, zaměstnanec BIO-MACHINE žádáte po mě, abych zajistil schůzku s β-DANem, vaším podřízeným?“
„V pravý čas se všechno dozvíš. Hele, Pepé přišel.“
Pepé sebou překvapeně trhl: „To je Troll.“
„Omyl, Π-TROLL“ řekl Mike snaživě.
„Π? Chm, Miku, on dělá pro BIO-MACHINE, když je Π. A ty pro něj děláš? Myslel jsem, že děláš pro **Mafji**.“
„Ale stará vojno, Pepé, čas pomsty uzrál.“
„Cože? Trolle, ty ses nevzdal té bláznivé myšlenku na pomstu?“
„Ne, a říkej mi Π-TROLL.“
„Tak to jdu od toho. Vrhout se ARMY-LOGIC u do cesty? Ne! Seš blázen, a mně se ještě nechce umřít.“
„Ještě chvíli počkej. Až přijde β-DAN řeknu vám všem svůj plán. A pak se uvidí.“

Přišel jsem příští den do Černé Myši. Mike mě představil svému kolegovi, Pepé, a šéfovi: „Vždyť to je Π-TROLL můj šéf v práci. Co to má znamenat?“

„Řekněme β-DAN e, že jsem si tě chtěl otukat. Jestli jsi dost tvrdý na práci, která tě čeká. A taky jsem ti to nemohl říct v práci, protože to co děláme není součástí činnosti firmy.“

Víte, za války bylo několik set vojáků vysláno do Moskvy zničit jistou továrnu. Použili jsme kluzáky od ARMY-LOGIC. Jenže jeden z jejich ředitelů chtěl ušetřit, a tak zkrátil rozpočet na vývoj. Prý je testování zbytečné, když jsem je vyvíjel já. Tak to tehdy řekl. Jenže udělal chybu. Kluzáky se nevznesly a my se museli probít zpět. Zachránilo se nás asi deset. Vláda i armáda se to tehdy snažili ututlat. Bylo tam příliš mnoho kamarádů a příbuzných.

Ale dnes nadešel čas pomsty. Mám dva skvělé zabijáky - Pepé a Mike, ale hlavní eso je β-DAN. Je skoro tak dobrý jako vy dva, ale hlavně je bio-kybernetik. Ale β-DAN e, já tě k ničemu nenutím. Chceš pro mě pracovat? Chceš pomoci pomstít stovky zbytečně zabitých?“

„Ano! Rád pomůžu!“ Co jiného jsem měl říct?

„O.K. Odevzdej mi, prosím tě svůj Fire-Can, zítra ráno dostaneš opravdovou zbraň.“

„A co když mě do té doby někdo přepadne?“

„Nikdo už tě nepřepadne, případy byly součástí zkoušky tvé tvrdosti.“

β-DAN odevzdal svůj Fire-Can, napil se piva a zaposlouchal se do Π-TROLL ova vyprávění.

„Podařilo se mi zjistit, jak nejvíce ublížit onomu řediteli, říkejme mu třeba pan X. Tedy pan X má nemanželského syna. Jeho syn ale svého otce nezná. Pan X přesto nenápadně život svého syna ovlivňuje. Nicméně počítá s tím, že za rok, dva mu zjeví celou pravdu. Co bude dál, o tom sám ještě moc neví. Každopádně má svého syna velmi rád. I když se v životě neviděli.“

„Jasně, a my jeho syna zabijeme!“

„Ne tak docela. U vraždy vždy existuje vrah a možnost pomsty. Ale u sebevraždy? My prostě přinutíme jeho syna k sebevraždě. Nikdo nemůže za to, že jeho syn třeba skočí z mostu.“

„To je chytřejší plán, Π-TROLLe, ale kdo je jeho syn? Jak ho najdeme?“

„Jsem rád, že se ptáš právě ty β-DANE. Jsi to totiž ty!“

„Ale můj otec zemřel za války ..“

„To tvrdí tvá matka. Jenže lže!“

„Ale já ... nemohu pykat za chybu svého otce, kterého ani neznám.“

„Ti vojáci též pykali za chybu tvého otce, kterého v životě neviděli.“

„Ale to byli vojáci...“

„A ty jsi SYN. A navíc, sám ses nabídl, že nám pomůžeš. Kdybys třeba do dvou hodin náhodou nespáchal sebevraždu, tak se tady Mike a Pepé zvednou a půjdou po tobě. U sebevraždy si můžeš vybrat poměrně bezbolestný způsob, ale Mike a Pepé se budou snažit, aby to bolelo. Asi je ti jasné, že o tvé smrti se dozvím z tvého BM-chipu. A víš i to, že useknout si ruku s chipem je hodně bolestivý způsob, jak se zabít. A je ti taky jasné, proč jsem o tvém otci mluvil jako o panu X.“

A teď už běž splnit svůj úkol. Ze dvou hodin ti už pár minut uběhlo. Jestli do 16:00 nedostanu zprávu o tvé smrti, Mike a Pepé vyrazí.“

Když β-DAN odešel z baru, zavládlo u ticho.

Sedím na mostě a dívám se dolů. Pak můj zrak sklouzne na hodinky 15:59:40. Tak dvacet sekund a ... Patnáct, čtrnáct. Každá situace má přeci řešení. Ale já dostal Mat. Šest, pět. Dane, přemýšlej. Když máš mat, můžeš rozkopat šachovnici. 16:00:00 Sbohem lidí. Odrazil jsem se a země se ke mně rychle přiblížila.

Čaroděj Gwen

I.

Kdysi to byl známý čaroděj. Gwen. Před tímto jménem se nepřátelé třásli hrůzou. Ale teď je mrtvý. Jeho kosti dávno ztrouchnivěly a jeho duše zanikla tak, jako zaniká vše živé. Nikdo neví, kdy a kde Čaroděj Gwen zemřel. Jednoho dne prostě zmizel z povrchu země a od té chvíle ho už nikdy nikdo neviděl. Ale přinuťme jeho duši, aby znovu vznikla a pověděla nám své tajemství.

II.

Jednoho dne mě už nebavilo toulání, a tak jsem se rozhodl, že budu čarodějem. Já vím, patnáct let je už dost pozdě na volbu povolání, zvláště tak náročného jako je tohle, ale co jiného jsem měl dělat? Pověsit na šibenici mě můžou vždycky, říkal jsem si. Původně mi to říkal můj otec, ale ten už, bohužel, visí.

Šel jsem tedy za Mistrem Čarodějem Gran-Hsenem, což v řeči lidí z hor znamená *Ten, který pije vodu ze studánky, a nevidí přitom za sebou medvěda*. „Co chceš?“ zeptal se mě nevrle.

„Já, chtěl bych se stát vaším učedníkem,“ vyhrkl jsem překotně. Zvědavě jsem se na Gran-Hsena podíval. Žil v malé chatrči na kraji města, hned vedle brány. To aby mohl rychle utéct z města, jak jsem se dozvěděl později. Být čarodějem není jednoduché. Stačí, aby se vám jednou kouzlo nepovedlo, a všichni zapomenou na to, že jste jim mnohokrát pomohl, a hned vás ženou na šibenici.

„Chm, a jak se jmenuješ?“ „Říkají mi Gwen,“ což v řeči lidí z hor znamená *„Ten, který chodí po horách bosý, a neví, kde mají zmije hnízdo*.

„Tak učedníkem? Být čarodějem se ti zachtělo? Čarodějem se ale nestane každý. Musíš mít trpělivost, odvahu, diplomatické nadání, taky talent, ten je potřeba, a to nejdůležitější. Musíš být panic. Nebo panna, to je jedno. V okamžiku, kdy se z tebe stane muž, ztratíš totiž veškerou kouzelnou moc. Co ty na to?“

„Ten talent, nevím jestli mám.“ „No, jestli seš panic, tak talent máš. Dobrá, беру tě za učedníka.“

A tak jsem se stal učedníkem. Trvalo deset let, než jsem se stal Čarodějem Gwenem. Během té doby jsem se dozvěděl vše podstatné o magii.

Každá věc má ducha. Stačí se trochu soustředit a s duchem té které věci si promluvit. Například po vás někdo hodí nůž. Vy se soustředíte na nůž a promluvíte s jeho duchem takto: „Ó, ty nádherný noži, kampak to letíš?“ „Do tvého břicha.“ „A není to škoda? Zamažeš se od mé krve, raději se vrať ke svému pánovi.“ „Myslíš?“ zapochybuje nůž. Ještě chvíli ho přesvědčujete a on se nakonec vrátí, nebo spadne na zem, nebo se vypaří, změní v jablko, v princeznu, prostě udělá cokoli, o čem ho přesvědčíte.

V době, kdy s duchem věci hovoříte, se zastaví čas. Takže vás nůž během rozhovoru nezabije.

Každou věc a každého ducha musíte přesvědčovat jinak. Některý se bojí, jiný je zas hrdý, další se nudí. Prostě musíte být dobrý diplomat. Zjistit, co která věc chce, a to jí slíbit, když udělá to, co vy chcete. Někdy to trvá hodně dlouho, než ji přesvědčíte.

Horší je, když bojujete s jiným čarodějem. On přesvědčí věc a vy ji musíte přesvědčit o tom, že lhal. A tak to jde dál a dál. A ještě horší je, pracovat s živými bytostmi. Nejdříve přesvědčíte ducha duše, ať se vzdá vlády nad tělem, pak ducha těla, ať vás poslouchá, a pak zase ducha duše, ať se vrátí do těla. Ovšem, někdy se člověku povedou mistrovské kousky.

Třeba jednou jsem jednoho čaroděje, který mě chtěl zabít, přinutil jít do harému, a pak těsně předtím, než se z něho stal muž, jsem mu vrátil duši. Takže si to všechno vychutnal.

III.

Ano, i takové proradné kousky prováděl Čaroděj Gwen. Ale to nás teď nezajímá, to je všeobecně známo z Grhálských kronik, nebo ze Zápisků krvavého mnicha Al-Jazzib-Gzila, i to, jak funguje magie, každý ví. Nás zajímá to, jak a kde Čaroděj Gwen zemřel.

Smrt Čaroděje Gwena

Jednoho dne jsem přijel až do dalekého jižního království, K-Ússánu, kde vládla krásná princezna jménem Bw'Rha'fra, což v řeči lidí z hor znamená *Ta, která plave ve vodě, a není ryba, ta která létá ve vzduchu a není pták, ta která není ani ryba ani pták a přeci bude snědena.*

A já, Čaroděj Gwen se do ní zamiloval. Hned na první pohled. Byl jsem její host, a tak jsme se vídali skoro denně. Vyprávěl jsem jí o svých dobrodružstvích, o dalekých krajích, které jsem viděl, o divných tvorech, které jsem zabil i o krásných dívkách, jež jsem odmítl.

Pozoroval jsem, že princeznin zájem o tyto debaty postupně přerůstá v něco silnějšího, v něco, co dosud nepoznala, v lásku ke mně. A to vše bez mých kouzel.

Naplánovali jsme svatbu. Předtím jsem princezně řekl, že po svatební noci už nebudu Čaroděj Gwen, ale docela obyčejný Gwen. Nevadilo jí to. „Aspoň poznám, jestli má láska k tobě je opravdová, nebo je to jen nějaké tvé kouzlo,“ řekla má sladká Bw'Rha'fra.

Po svatebním obřadu a hostině jsme se odebrali do našich komnat. A v tu chvíli vypukla vzpoura. Prý se králem nemůže stát jen tak nějaký přivandrovalec, potulný Čaroděj a kdoví, kdo to vlastně je.

Rozhodli jsme se, že si svatební noc ničím nenecháme pokazit a se vzbouřenci se vypořádáme až ráno. Proto jsem přinutil skálu, na které hrad stál, aby se otevřela, přenesl jsem naši ložnici o několik set metrů níž a skálu opět uzavřel. Ráno jsem se probudil ne jako Čaroděj Gwen, ale jako nejšťastnější Muž na světě.

A štěstí trvalo do chvíle, než se má milá zeptala: „Miláčku, jak se odtud dostaneme?“

SHAMAN⁶⁴

I.

Zapomenu. Všechno zapomenu. To nejlepší, co kdy jsem vymyslel, zapomenu. Vše je zapomenuto, vše je zapomenuto.

DYING WISH⁶⁵

CRYING FISH

II.

Probudil jsem se. Anebo jsem usnul. Jaký je v tom rozdíl? Žádný, jen změna myslí. Má mysl se změnila. A já, co já dělal při té změně? Proč se změnila? Světlo se pohlo? Nebe se pohlo?

Dívanky se vznášejí v ulicích.

Slunce, měsíc - nehybné, co se pohlo? Psi štěkají a je ticho. Psi a ticho

Psi, ticho!

Psi, ticho!

ozvěna

Psí ticho

Psí-cho

Psí-cho

PSYCHO

Smrt, šáhla na mě smrt, rukou studenou, rukou, jež svírá dlažební, kostku dlažebku. Úplněk, ticho a sen. Realita, snění, skutečnost, sen, den, trip, co se stalo?

Probudil jsem se. Anebo jsem usnul. Stav mé myslí se změnil. Ale co tělo, co se s ním dělo? Co? Proč? Zas ta stejná otázka.

Myšlenky jdou, jedna za druhou, motají se v kruhu, kam já s nimi pudu? Měsíc, Psi ticho, sen, zapomenu, Myš Dobré Naděje, Miss Moravia, psi štěkají, trip, dobré trávy, Winetů, dobré zprávy. Ale co tělo, co se s ním dělo?

Padá, dolů padá.

DOWN

Padám tunelem, tunelem černým,

kam padám, tak to nevím,

Zelený je ostrov

Žlutý je den

nebo je to sen?

Padal jsem dolů černou šachtou, která se zvolna rozšiřovala a bledla. Nakonec jsem dopadl na malý, pustý ostrov, ztracený v moři. Úplně pustý až na supermarket Mc Donalds uprostřed. Ale to nebyl supermarket, to nebyl Mc Donalds, to byla palma a na ní rostla jabka. Jedno jsem utrhl, snědl a ohryzek hodil do moře. Vrhli se na něj žraloci, kteří na mě začli žárlit. Chtěli všichni jabko. Chvilí se rvali o ohryzek, ale pak mě uviděli. Začali plavat k ostrůvku a prosili: "Dej, jabko, dej." Ale ostrov se začal potápět. A největší žralok mě spolkl.

Jabko a žralok. Psi štěkají. Zase další den. Cesmín kvete. Kvete? Ted'?

Šaman ve své chýši se probouzí. Je to hnus, z krávy trus, trávy kus. Dřevo. Kámen, nůžky, papír. Nejsem upír. Nechci tvou krev. Ani duši. Nesaji. Suck my big dick. Kiss my Ass. Bílé světlo, bílá záře⁶⁶. Šaman se probudil. Snídal. Žraločí řízek s jabkovým kompotem. A psi štěkali. „Zase další den v prdeli, zase blíže konci“ řekl stařec šťastně a usnul. K večeri měl pečenou veverku. A protože byl čarodějem, dokázal, že lidé věřili tomu, že jí žraločí řízek s jabkovým kompotem. Usnul nebo umřel? Šaman to věděl. Věděl, co se stane, i co se stalo. Nevěděl však, co se právě děje. Ale stařec ulehl a věděl. Pamatoval si všechno, co kdy zažil.

64 Jedná se o sepsané sny z totálního exota, doplněné a přepracované do delšího a souvislejšího textu.

65 Narážka na britskou doomovou Anthemu – kapelu z Rhyhopského lesa.

66 White Light – White Heat – Velvet Underground

Ležel jsem v cesmínovém háji, na lůžku z tlejícího listí, mezi úlomky kostí a paroží. Byla cítit silná vůně země a lesa. Bylo to jednoho slunného jarního dne, kdy ze země vypučely nové cesmíny. Hledaly cestu mou kůží, rozdírali ji jemnými trny. Prorostli kůží do masa a kostí, stával jsem se součástí lesa a stromů. Přebytečné maso odpadlo a ztrouchnivělo, kosti zdřevěněly a žilami kolovala míza. Metamorfoval jsem se v mohutný dub. Po staletí jsem stál v cesmínovém háji a vytvářel mu přirozenou ochranu před sluncem a škůdci. Jednoho dne přišli lidé. Byli to primitivní lovci a zemědělci z dalekých severních zemí. Jejich zvykem bylo uctívat stromy a tak uctívali i mne. Postupně ovládli oheň a železo a na víru svých předků zapomněli. Potřebovali více místa a tak začali ničit les. Jednoho dne mě pokáceli a odvezli do papíren, kde ze mě udělali papír. Nevím, jak dlouho jsem ležel na skladě v prodejně, než si mě někdo koupil, ale jednoho dne na mě kdosi začal psát.

Šaman a stařec a moře. Z jednoho plynule přejdeš do druhého. Šaman a stařec. Zestárneš. Stařec a moře. Shniješ.

Kdosi začal psát. Když jsem se jednou vrátil ze samotářské potulky, byla společnost zaujata živou diskusí. *Předmětem této diskuse byla veverka - živá veverka, o níž se předpokládá, že je na jedné straně kmene. Dále se předpokládá, že proti druhé straně kmene stojí člověk. Tento lidský svědek se snaží veverku uvidět, a proto se pohybuje rychle kolem stromu; ale ať se pohybuje seberychleji, veverka se pohybuje stejně rychle stejným směrem a stále se drží na opačné straně stromu, majíc strom mezi sebou a člověkem, takže ji člověk nikdy nezahledne. Z toho vzniká tento problém: Obchází člověk veverku či nikoliv?⁶⁷ Obchází strom, to je jisté, a veverka je na stromě, avšak obchází také veverku? Tu veverku, kterou stařec-čaroděj snědl k večeri, a lidé si mysleli, že Šaman snědl k snídani žraločí řízek s jabkovým kompotem?*

V žraločím žaludku našli lidské kosti a ohryzek.

Stařec a moře. Poslední lov, poslední leč. Harpuna se leskne. Mys dobré naděje. Stařec je bez naděje. Umírá. Starý. Nemocný. Ještě tak jednou, jednou zažít jaro a pak, ... pak klidně umřu, říká si, ale ... ale je to lež. Nikdo nechce umřít. Vlny kolíbají s lodí. V dálele trojúhelník - ploutev. Žralok - šeptá stařec vzrušeně. Krev. Boj. Mrtvý žralok.

V kotlíku vše bublá a klokotá, hostina se chystá.

Záleží na tom, co prakticky rozumíme obcházením veverky. Míníme-li tím přecházení od směru severně od veverky, ke směru východně, pak jižně, pak západně, a potom opět severně od veverky, v tom případě ten člověk veverku samozřejmě obchází, neboť zaujímá tato postavení.

„Většinu scénářů mých filmů jsem nepochopil“, řekl slavný americký režisér⁶⁸, při předávání Oscara, „a myslím, že to ani nebylo důležité“

Obraz je důležitý. Vizuální vjem, to člověk chce, a ne příběh, příběh o kterém by musel přemýšlet.

Veverně od severky.

Jestliže míníme obcházením veverky být nejprve před veverkou, pak vpravo od ní, pak za ní, pak vlevo od ní a konečně být opět před veverkou, pak je stejně samozřejmé, že se onomu člověku nepodaří veverku obejít, protože veverka je díky kompenzačním pohybům neustále obrácena bříškem k onomu člověku, ale to je již napsáno na jiném listu papíru.

Čaroděj-stařec - kdysi byl mladík. Ano. Hořel touhou po vědění. Ale dnes. Psi štěkají, kočky se mrouskají. Oheň praská. Šaman léčí, čaroděj létá. Kámen, nůžky, papír.

Obchází onen člověk veverku, nebo ne? Dokáže ji ulovit, nebo ne? Šaman běhá kolem stromu.

Život je symbol, obalený prachem.

Stál jsem na kopci, rozběhl jsem se dolů, roztáhl jsem ruce a vznesl se. Plachtily jsem vzduchem jako pták. Město z ptačí výšky vypadá jako nemocný pařez prolezlý plísni. Letěl jsem směrem k budově Vysokého Učení Kouzelnictví, na cvičení z černé magie. Bohužel jsem přiletěl pozdě a tak se profesor rozhodl, že mě vyzkouší. „Tak se proměňte třeba v žábu.“ Horečně jsem přemýšlel, jak zní správné kouzlo. Nerad bych se ztrapnil jako minule, když jsem místo elixíru mládí uvařil elixír opilosti. Za trest jsem musel strávit dvě stě let v podobě trojného integrálu. „No tak se snažte, brali jste to minule na přednášce, žába je velmi podobná bagru, jenom se včas musíte rozčtvrtit.“ Už jsem si na to kouzlo vzpomněl. Ale asi sem se rozčtvrtil příliš brzo, neboť jsem se proměnil v kámen a spadl na zem.

Toto je příběh o Smrti Starého Šamana. Ještě naposledy vyjede na moře, kde uloví velkého žraloka. V jeho žaludku najde lidské kosti - kosti trosečníka. Šaman vzpomíná na své mládí, kdy se učil na čarodějnické universitě a na dobu soubojů s démony. Žraloka si upeče. Je to pro něj velká hostina, neboť celý život jí jen veverky. Když šaman umře, na místě, kde byl pohřben vyrostou cesmínoví háji.

67 Jedná se o skutečný filosofický problém, který jsem někde četl na začátku úvahy o filosofickém pragmatismu. Pointu si již nepamatuji, ale není problém sáhnout do knihovny a najít si ho...

68 Ale už nevím, který – buď O.Stone nebo D.Lynch.

Shaman i ptica

Shaman i ptica
v děrevi

Shaman i ptica
rýba

Zkameněla
ztuhla, usměv jí zmrz'
už neroztáhne
rty do úsměvu
už ne
už neroztáhne rty
pro Shamana
ani nohy

Ptica
na obloze

Ňet takoj d'evocky
pro Shamana
Shaman
a
ptica
ptica a píča
zkameněla
už neroztáhne
rty
už ne
pro Shamana
ani nohy

Zkameněla
bílého mramoru
šedí vlci
se bojí
více než ticha

III.

Již několik jařin žil náš kmen spokojeně a v míru na břehu Velké řeky. A já jako šaman jsem nemusel skoro nic dělat. A tak jsem studoval staré spisy o démonech a přízracích a o boji s nimi. Jednoho jara rozhodl náčelník, že se kmen přestěhuje jinam. Šli jsme již několik dní, když jsme došli na náhorní planinu. Na jedné straně byla strmá stezka dolů, do lesa, ve kterém tekla řeka. Daleko vzadu byla vidět polorozpadlá vesnice. Celé tohle místo vzbuzovalo nenávistnou atmosféru, mělo auru smrti a strachu. Byl jsem si jist, že jsou zde zlí duchové. „Stmívá se, přenocujeme“ rozhodl náčelník. „Špatné místo, zlý duch“ řekl jsem. Náčelník se nedal odradit: „Nikdo nikdy žádného neviděl. Nevěřím. Přenocujeme.“ Pak ukázal na několik bojovníků a na les pod námi „Vy lovit. Tam“ „Ještě horší místo“ cítil jsem tady příliš mnoho zlých sil. „Tak s nimi, chránit je.“ poručil náčelník. Sotva jsme sestoupili o pár metrů níže do lesa, atmosféra strachu zhoustla natolik, že ji začali vnímat i na magii méně citliví bojovníci. Sestup se zpomalil, bylo slyšet nespokojené výkřiky. Začal jsem duševním zrakem pozorovat okolní les a hledal jsem démona. Mezitím bojovníci v panice odhodili zbraně a prchali zpátky strmou stezkou neuvěřitelnou rychlostí. „4-vous“ projelo mi hlavou. Tak se démon jmenoval. „Prchni přede mnou v hrůze, nebo tě sním k večeri“ „Jako ty, já viděl, už mnoho.“ nedal jsem se a začal ho zaklínat: „Di-Em-Ut-He-Rf-Uc-Ke-R! Iw-Il-Lk-Il-Ly-Ou. Yo-Uw-On-Ts-Ur-Vi-Ve-Th-Is-Ni-Gh-T!“ „Hej počkej, přestaň šamane! Nezabíjej mě. Budu ti sloužit“ Nevěřil jsem mu: „Sliby - Chyby“ a dokončil jsem zaklínadlo: „Ba-Ck-To-He-Ll“ Vyšlehli plameny a strávily 4-vousa. „Dobrá práce“ pochválil mě náčelník, ale je nebyl spokojený. Magická aura strachu se zmenšila, ale nezmizela. Cítil jsem ještě jednoho démona ...

„Šamane, proč smutný? Raduj se. Démona, ty zabil“ řekl náčelník. „Cítím ještě jednoho zlého ducha. Do vesnice jít“ ukázal jsem na polorozpadlou vesnici. „Myslíš? Běž!“ Došel jsem do vesnice. Nikde nikdo. A přeci. Stařena. „Stará,

proč ty žít? Tady?“ „Vím, zlé místo, ale stará, nemohu jít.“ odpověděla. „Já šaman, démona zabil“ „Vím. Dva být. Dávno tomu - dva bratři, dnes - dva démoni. Jednoho ty zabil, druhý mocnější. Radu dám ti jak zabít. Za stíny - ty neotáčet se.“ Mezitím nastala noc a tak jsem se rychle vracel do tábora. Už z dálky jsem cítil, že něco není v pořádku.

Vyhaslé ohniště, nikde nikdo. Jen v dálce jsem zahlédl temný průvod. Věděl jsem, lidé z kmene, neměli svou vůli, byli to loutky, stádo odváděné na popravu. Tupá apatie vedla jejich kroky směrem k útesu z jehož vrcholu měli skočit dolů. Jen proto, aby se démon pobavil a zmírnil nudu svého prokletí. Musím něco udělat. Zakročit, zachránit svůj kmen. Zabít démona. „Za stíny - ty neotáčet se“ radila stařena.

„Ha Ha, Tak TY chceš zachránit ten svůj nicotný klan? Che. Proč? Celý život tebou opovrhují, nejhorší zbytky jídla ti dávají, nadávají a peskují tě. Žádnou úctu ani vděčnost k tobě nemají, ale když do nebezpečí upadnou, tak tě zavolají. Ser na ně Šamane, dej se ke mě. Spolu dobudeme celý svět!“ Tak tenhle démon - 8-wous - je chytřejší, lstivější a nebezpečnější. Pomocí lži a intrik chce ovládnout mou duši. Ale já se nenechám oklamat, já ho zabiju a osvobodím svůj milovaný kmen. „He-Yd-Ea-Mo-Nf-Uc-Ky-Ou-Rl-Ie-Ss-Ho-Wy-Ou-Rt-Ru-Ef-Ac-E!“ „Cha, v pekle se budeš smažit, ty lidská nicko, za vraždu mého bratra a já 8-wous pod kotel budu přikládat a ty, ty budeš prosit, plazit se a křičet za odpuštění“ Věděl jsem to. Je prolhaný, a já strhl stín, který skrýval jeho skutečnou podstatu, teď již ho snadno pošlu tam, kam patří. „Di-Rt-Yp-Ig“ „Cha cha cha“ Musím to zkusit jinak : „Ty-Ch-Uj-Uz-Aj-Eb-An-Y!-Zk-Ap“ „Jsi mocnější, než čekal jsem, ale pořád, pořád jsem lepší JÁ“ Ale to už nebyla pravda. Sice jsem v posledním zaklínadle udělal chybu, ale teď jsem již věděl, jak na něj „Zg-Yň-Ty-Ch-Uj-U!“ „Argh, Nee, Šamane. Proklínám tě, ať ani po smrti nenajdeš klid, ať tvá duše bludí ve stromech a sní o veverkách.“ To ti hovno pomůže -- pomyslel jsem si. Ale při zmínce o veverce mi přeběhl mráz po zádech.

„Co, šamane? Ty, maso? Nedostaneš. Nic neděláš, žádné maso“ řekl náčelník, a já si uvědomil, že ten démon měl pravdu.

Po té, co jsem zachránil svůj kmen, byla uspořádána velká hostina na mou počest. Ale již pár dní poté, nikdo již nepamatuje. A já zmirám hladu. Jim kořínky a listí. Zkousím lovit veverka, ale jsou rychlé a já, pomalý a tlustý. Jejich maso je tuhé, a hořké, fuj. Hlavou mi zní poslední slova 8-wousa: "Ať tvá duše bludí ve stromech a sní o veverkách."

Jsem přeci mocný šaman. Musí si vážit mé osoby, mých schopností a dát mi to nejlepší jídlo. Ale jak je k tomu přimět? Kdybych někde sehnal dalšího démona, ten by mohl sežrat pár lidí, pak bych ho zabil, a vážili by si mě.

Kde vzít démona? Vždyť je to jednoduché. Stačí se pomodlit k našemu bohu, k všemocnému INTERNETu. Šel jsem do své chýše, a vytáhl tenký, obdélníkový kámen, s nápisem IBM, jemuž šamané našeho kmene říkají odjakživa noutbúk. Poklonil jsem se mu a řekl dávnou modlitbu našeho kmene „INTERNET je navržený tak, aby přežil i nukleární válku. A jeho prorokem je ibm, anděl, který na sebe vzal podobu noutbúku, aby zde na zemi šířil větší slávu majkrosoftu.“

Této modlitbě jsem samozřejmě nerozuměl. Naučil jsem se ji od svého učitele a já ji zase naučím svého žáka. A stejně tak mu předám i legendu o stvoření světa. Kdysi dávno prý nehmotný bůh jménem INTERNET zatoužil po společnosti a stvořil člověka. Aby mohl nehmotný bůh komunikovat s lidmi, stvořil dva anděly - íbma a majkrosofta. Jednoho zemi napadl zlý čaroděj Djükem. Po litém boji, kdy slunce sedem dní zmizelo z oblohy, a měsíc zmodral, vyhnal Bůh s anděly Djúkama až na konec pavučiny a tam ho uvěznil.

Ale lidé přestali věřit v boha, čaroděj Djükem jim nasliboval spoustu nádherných zážitků, a tak prosili boha, ať ho pustí. A bůh se na lidi rozzlobil a smetl je hrozným požárem ze země. Zachránil jen pár spravedlivých. Těm předal íbma vtěleného do noutbúku, aby se mohli s bohem radit. Naši předkové se s ním radili často, ale my, my už ne. Nemáme důvod, zvěře je dost, vody taky, a co více lidé k životu potřebují? Až dnes já, poprosím boha o démona.⁶⁹

IV.

"A to je konec", řekla babička dětem.

Umřela. Psi štěkají, veverka v kruhu, kámen, nůžky, papír, studna.

69 Tak nevím, jestli je to kompletní text, nebo jestli jsem ho nechtěl ještě dopsat...

THE STORY OF A GLORY

Bird Firovák and Foxka Sharpouška

Oblíbená pohádka TOTÁLNÍHO EXOTA

I.

V jedné zemi žila princezna, která byla velmi krásná, rozmařilá a krutá. Jednoho dne dostala hlad. Chtěla něco speciálního, něco, co kromě ní nikdo jiný nemůže mít.

Zavolala tedy své tři chůvy a zeptala se jich: "Chůvy, vy čůzy, poradte mi tu nejlepší lahůdku, co kdy která princezna mohla sníst, ten nejvybranější pokrm, hodný mé krásy, něco co je jen a jen pro mě."

I zamyslela se první chůva a pak řekla: „V hlubokých hvozdech u města na Severu žije hrozná šelma. Její jediný exemplář lze zahlédnout pouze v zrcadle. Pozorné uši ji zaslechnou, a ráno lze spatřit její stopy. Hrozná šelma, jež je všude, a zároveň nikde, se zoví Úýágr.“ I zamyslela se druhá chůva: „V dalekých jižních mořích žije prý vzácná ryba, Žlutá ryba. Tuto rybu lze spatřit pouze v úterý, protože jak říká prastará lidová moudrost *Žluté ryby, tý by bódly*. To je má rada, má paní.“ I zamyslela se třetí chůva a pak zastřeným hlasem povídá: „Milá princezno. Ta zvířata Úýágr a Žlutá ryba, ty už někdo spatřil. Ale ptáka, jehož zovou Bird Fireovák, nikdy nikdo neviděl, nikdo neví kde žije, ani jak vypadá. Nelze o něm říci vlastně vůbec nic!“

Dlouho, dlouho princezna rozmýšlela, kterou z nabízených lahůdek sní. Ale nakonec vítězil Bird Fireovák. I poručila princezna svým podaným, ať zanechají vši práce a chytí ji ptáka Bird Fireováka.

II.

V jiné zemi žil princ.⁷⁰

70 Tento text je evidentně nedopsaný, a ani neexistuje žádný náznak dalšího děje...

Exot II. - Dny třiapůlté

Tento text byl napsán v období léto 97 - ?? . Některé části byly napsány mnohem dříve. Sny vznikly v říjnu 92, Kotě v prosinci 90. Je to v druhá část Totálního Exota, a tak zde najdete vše, co v díle prvním - sny, básně, divadlo, lásku i smrt hlavního hrdiny. Pokud budete mít po přečtení dojem, že jsem na něco zapomněl, uvědomte si, že nikdo není dokonalý. Některé části tohoto textu byly vymyšleny. Pokus se někdo v tomto textu pozná, tak je dobře, protože já už nepoznám, co jsem prožil, a co jsem si vymyslel. Ale všechny ty dívky, prostupující tímto textem je pořád jedna a ta stejná, neexistující. Jak říkají eMBéčka^T - „Only good idol is a dead idol.“

Je to vlastně Exot v Zrcadle.

Týden má sedm dní. Prostředek týdne je tedy samozřejmě den třiapůltý. Den mezi středou a čtvrtkem. Stře-tek. Ne, opravdu, tento den existuje. Stejně, jako existuje úterý a neděle, tak existuje i střetek.

I.

Vyšel jsem z hospody na ulici. Tam jsem potkal jednu pěknou blončku. Usmála se na mne.

„Hej, můžu tě pozvat na oběd?“ zeptala se.

„A kam?“

„K mekovi, na hamburgra.“

„Tak to ne, to by nešlo,“ řekl jsem já.

„Proč ne, maj tam dobrý hamburgry, já tam chodím pořád.“

„Viš, já k mekovi nepůjdu.“

„Tak dobře, pozvu tě na oběd někam jinam,“ říká ona a usmívá se.

„Nezlob se, ale já bych nemohl jít na oběd s někým, kde chodí k mekovi.“

„Seš buzerant, nebo co? Co je špatně? Co se ti nelíbí na tom, že tě pěkná holka zve na oběd?“

„Mám svoje zásady,“ říkám, a vím, že lidi, kteří si sami o sobě myslí, že jsou hezcí, jsou úchylní.

„Seru na tvoje zásady, já chci šukat, jsem nadržaná.“

„Sorry, ale ulov si někoho jinýho,“ říkám a odcházím. Plivla mi do obličeje. „Buzerante, komunisto, určitě šukáš negry.“ Nevšimal jsem si jí a odcházel.

II.

Pohládl jsem jí koleno a dostal facku. Rozesmál jsem se. Nechápatě na mě koukala a pak se zeptala: „Čemu se směješ?“ „Nevím,“ odpověděl jsem popravdě. Raději odešla.

V té době jsem zrovna chodil na vejšku. Na jakýsi ultramoderní obor, kde všechny světové kapacity ještě žily a znali se křestními jmény. Nejstarší kapacitě bylo asi čtyřicet let. Prostě jste mohli kohokoliv pozvat na pivo. Ale to byste museli jet do Ameriky, a já byl v Čechách. A proto jsem se smál nevěda čemu.

Na tý bečce jsem byl náhodou. Prostě jsem šel po městě, potkal známýho s pětilitrovkou utopenců podpaží. Zeptal jsem se ho, kam jde a on řekl, že na bečku, a ať du taky. Protože jsem měl zrovna čas a krygl v ruce, šel jsem.

Když jsem tam přišel, zjistil jsem, že nikoho neznám, což bylo dobře. Aspoň budu moci v klidu pít. Jenže se tam pořád někdo motal, otravoval mě, na cosi se ptal, usmívali se na mě holky a já se s nima bavil, i když jsem věděl, že to nemá žádný smysl. Na bečkách to chodí vždycky stejně.

Jedna si mě odtáhla stranou, a tak jsem jí pohládl koleno. Zbytek už znáte. Tak jsem si natočil poslední pivo a vyrazil do lesa. Bloudil jsem a popíjel, až jsem došel na dálnici. S poloprázdným kryglem se dobře stopuje, i když je půlnoc. „Kam to bude?“ „To je jedno, někde mě vyhodte, ale dřív, než se poblíju.“

^T Mrtvá Budoucnost (crust-punk kapela, Vyškov-Brno).

Asi jsem v tom autě usnul. Když jsem se probudil, ležel jsem v příkopě a v kryglu místo piva bylo nablito. Ale já se necítil jako člověk, který večer zvracel. To pak máte ráno v držce jak v polepšovně, ale já neměl. Ochutnal jsem to a zjistil, že to nejsou moje zvracky. By mě zajímalo, co se tu včera dělo.

Zkusil jsem stopovat, moc to nešlo, byla neděle ráno. Konečně. „Kam to bude?“ „Do nejbližší hospody, ale rychle.“

III.

Vešel jsem do toho pajzlu. Špinavá podlaha, na dřevěných lavicích pár bezdomovců. Věčně usměvavej hostinskéj v otrhaným tričku mi přinesl pivo dřív, než jsem si sedl. Podíval jsem se na pípou. Pivo za 7,20. To je sen. Další mi donesl vždy dřív, než jsem dopil. Pak jsem platil 28,80. Vytáhl jsem tři pětky, on mi vrátil korunu dvacet, tak jsem to nechal ležet na pípě a šel.

Stopl jsem další auto a dojel do jinýho města. Zase jsem vlezl do hospody. Tentokrát to byl podnik na úrovni. Čalounění, číšník v obleku, s kravatou a bílou košilou. Sedl jsem si a deset minut čekal, než ke mně přišel. Objednal jsem si pivo a guláš. Tvářil se, jako by čekal, že si objednáím nejmíň lokomotivu za dvacet miliónů. „A máš vůbec peníze?“ zeptal se. „Jasně.“ „No, jen aby.“ Když jsem dojedl, dalších deset minut jsem čekal, než odnese špinavý talíř. Dost mě to sralo. Kdyby tu bylo narváno, tak neřeknu. Ale v hospě nebyl nikdo, akorát u baru cedule, že pivo je za 17,-.

„Tak si dám ještě jedno,“ a radši půjdu, peníze ještě pořád neseru. Po asi půlhodině, co jsem lákal číšníka, že jako zaplatím, jsem to nevydržel a šel k baru. Podíval se na cech: „84,“ hlásí. Sice jsem měl dojem, že by to mělo být jenom 82, ale nechtěl jsem se hádat. Dal jsem mu kilo, vrátil mi patnáct korun a tvářil se, jako že jsem ho okradl. Nadechl jsem se, pak jsem vydechl, mávl rezignovaně rukou a odešel. Stopl jsem si auto zpátky do města, kde byla putyka, dal si utopence, pivo, a přemýšlel o tom, proč se říká, že šaty dělaj člověka.

IV.

Když jsem střízlivý, trpím nespavostí. Po cestě domů jsem se zastavil v obchodě. Měli tam dvě flašky té stejné whiskey, ale jedna byla o dvacku dražší. Zeptal jsem se proč. „K té dražší dostanete skleničku zdarma,“ řekla mi prodavačka. Radši jsem si koupil vodku, dal pár panáků a nespavost byla ta tam.

Ráno jsem se probudil. Šel jsem do koupelny, potkal bratra. Zrovna telefonoval z mobilu. Když domluvil, řekl mi „Á, zase sis hrál na Bukowskyho. Ale TY nikdy nebudeš jako Bukowsky. Měl bys dělat něco pořádnýho.“ Měl mesiášský komplex - hrál si na otce - a protože nikdy nemoh být otcem, snažil se vychovávat svýho mladšího bratra - a to jsem byl bohužel já. „Kdybys to nevěděl, tak Bukowski se píše z měkkým i. A to, že nebudu jako on, vím taky, protože nemám rád whiskey. A teď běž do své veledůležitě práce, ať nepřídeš pozdě.“

V.

Kdyby nebylo tření, tak by byl kulečník zoufale nudná hra.

VI.

Stál jsem na náměstí. Muselo to být tak v patnáctém století. Bohužel jsem byl v poutech. Nevím proč, ale říkali mi S.

„A tímto se S., obžalovaný z kacířství odsuzuje ke smrti stětím hlavy sekerou. Rozsudek budiž proveden ve jménu Božím ihned. Chcete k tomu něco dodat, S. ?“ „Jsem-li nevinný, nechť to, co mi bude useknuto, znovu naroste,“ řekl jsem. Hrozně jsem se bál, ale nechtěl jsem, aby to někdo poznal. „Setněte ho dřív, než se k jeho zločinům připojí i rouhání.“

Kat pobízí S.-a, aby si klekl a položil hlavu na špalek. Zaleskne se sekyra a hlava se kutálí pryč. Než stačí vystříknout krev, má S. na krku hlavu novou. Kat seká dál a dál. Hlavy se kutálejí a dorůstají.

Krkem mi proběhne krátká, bodavá bolest, vidím, jak se přibližuje zem, ale najednou, zase mám hlavu na krku, žiji.

Kat seká dál - hlavy, ruce, nohy. A vše dorůstá. Večer stojí S. s Katem uprostřed hlav a údů. V noci se kněží radí. Před úsvitem nalézají řešení: „Rozsekne ho na dvě stejné poloviny. Pak se nebude vědět, která má dorůst a nedoroste žádná.“ Jak rozhodli, tak kat udělal.

Hm, kněží jsou mazaní, ale že by připustili, že jsem nevinný, to ne.

Chvilí se nic nedělo. Ale dříve, než stačili kněží oslavně vykřiknout, dorostl ke každé púlce zbytek. V září vycházejícího slunce bylo na náměstí vidět dva S.-y.

Zrovna když jsem byl dvakrát, tak jsem se probudil.

Vyrazil jsem do města. Vlastně do hospody, ale to vyjde na stejno. Vypil jsem pár piv a odešel. Jen tak jsem se procházel po městě. Lidi se akorát vraceli z práce. Chodili po obchodech, po úřadech, stáli ve frontách na maso nebo boty. Prostě jeden hnusnej anonymní DAV. Tak takhle mám dopadnout? To snad ne.

Potom jsem potkal kámoše. Měl asi tři litry burčáku a dvě mařky, tak jsme šli a sedli si v parku na lavičku. Burčák byl ještě trochu sladkej, a tak jsem ho pil rychle. Asi za hodinu jsem byl úplně našrot. Kolem mně byla akorát mlha. Hlas z dálky mi nabídl cigaretu. „Díky, nekouřím,“ řekl jsem a podíval se tam. „Hele, eLeMka, tak to si dám.“ Zapálil jsem si, a popíjel jsem burčák. Všiml jsem si, že je už tma.

Jedna z nich začala jevit snahu o bližší seznámení. Normálně bych nebyl proti, ale ve stavu, v kterým jsem byl, jsem ani nevěděl, kterým směrem mám padat na zem. Raději jsem odešel. Sotva jsem vstal a udělal pár kroků, hodil jsem pořádnou šavlu. Silovou. A pak ještě jednu. Skoro všechnen burčák byl venku. Odmotal jsem se.

Probral jsem se na zastávce na lavičce. Bylo něco po půlnoci. Ve skutečnosti mě probrala odjíždějící šalina. Za hodinu jede další. To půjdu radši pěšky. Vstal jsem, a bylo to v pohodě. Jak rychle jsem se ožral, tak rychle jsem vystřízlivěl. Paráda. Šáhl jsem do kapsy a našel tam šlukovku a trochu trávy. Nic z toho jsem ráno u sebe neměl.

Zase jsem si sedl, nabil šlukovku a zahulil si. Pak jsem vstal. A to jsem neměl dělat. Celá ulice se rozhoupala, pak se začla točit, já padal po zádech a přitom šel rovně. Když jsem se otočil, nic se nehýbalo plynule, vše bylo trhané. Zase jsem si sedl. Vše se motalo, lítalo tam a jsem. Za strašně dlouho přijela šalina. Nasedl jsem se slovy *Realita je svině*.

Sotva se šalina rozjela, začlo se mi chtít srát. Ale hrozně. To přeci vydržím, říkal jsem si, je to jen pět zastávek. Hned na příští jsem vystoupil. Za rohem je hospoda, tam se zajdu posrat. Zapadl jsem do prvního křoví a báječně se posral. Sračka, ta by dlouho nevydržela. Jé, to byla úleva. Akorát tam nebyl hajzl papír. Utrhl jsem nějaký listy, utřel se a šel domů. Padl jsem do postele a přál si, aby další dny nebyly tak náročné.

„A tímto se S., obžalovaný z krádeže chleba odsuzuje ke stětí pravé ruky v zápěstí. Rozsudek budiž proveden ve jménu Božím ihned. Chcete k tomu něco dodat, S.?“ „Jsem-li nevinný, nechť to, co mi bude useknuto, znovu naroste.“ „Setněte ho dříve, než se k jeho zločinům připojí i rouhání.“ S natáhl ruku, sekera zasvištěla vzduchem, ruka upadla. Ale S.-ovi hned ruka dorostla, a k ruce dorostlo tělo. Kat seká dále a za chvíli je náměstí plné S.-ů.

Ale ráno jsem se probudil. Podíval jsem se na sebe a zjistil jsem, že mám na sobě mikinu, která není moje. Asi jsem ji někde našel, nebo já nevím, asi mi byla zima, ale je léto, tak asi ne, kdoví?

VII.

Look who's back on the program
Hookin' up another fly joint
When I flow on the slow jam.
When I shift I kick to go

I love you Mary Jane

Can I call Marijuanna
If you wanna party
While shit I'm gonna as soon as she comes out
Round to my neighborhood
She comes back to get me high
She comes back to get me high⁷¹

Spíš bych řekl *get me down*, i když, nebylo to špatné, ani dobré, bylo to jiné, jiné.

Když jsem odešel z hospody, potkal jsem kamoše. „Kam hrneš?“ „Do kasína, na ruletu.“ „Do kasína? A co tam, ty máš prachy, který chceš prohrát, nebo co?“ „Haha, spíš sou tam prachy, který můžem vyhrát.“ „Vyhrát?“ nechápal jsem. „Jo, když tam přijdeš, tak ti při vstupu daj dva žlutý žetony, který se daj vsadit pouze na barvu. Tak vsadíš jeden na černou a druhý na červenou. Jeden vyhraje. Dají ti tvou výhru - čtyři červený žetony. Pak vsadíš na šestice, a máš to dvě ku jedné, že vyhraješ. A tak hraješ, dokud vyhráváš. Svoje prachy nedáš, a tak seš v nejhorším na nule.“ „To je cool, du

71 Cypress Hill

do toho.“ Ten večer jsem v kasínu vyhrál asi pět stovek. Když jsem odcházel, řekl mi kámoš: „Vyhráls? Ale abys ty prachy hned neutratil, musíš žít stejně jako předtím. Žádný drahý hospody nebo panáky. Bifteky a doutníky. Čím víc vyděláš, tím víc utratíš. Začarovanéj kruh. Nula od nuly pojde. Nebudeš mít nic.“ „Ale co jinýho mám dělat s prachama, než je utrácet?“ zeptal jsem se možná hloupě.

„Můžeš jet v létě k moři, nebo si koupit auto, TV, video, cokoliv.“ „Na to seru, moře, chm, TV, ne, spíš, propařit, hm, to je taky dobrý, ne?“ „Jak myslíš, ale nemůžeš říct, že jsem tě nevaroval,“ řekl a odešel. Já jsem taky odešel, ale byl v tom problém. Moje boty.

Moje boty a děšť nešly nikdy dohromady. Ať jsem měl jakýkoliv, tak při prvním dešti mi do jedné z nich začlo téct. Letos, sotva začal podzim a podzimní deště, měl jsem mokro v levé botě. Šel jsem do obchodu a koupil si ty stejný boty. Za kilo ve výprodeji to šlo. Začlo mi týct do pravý boty. Tak jsem začal nosit ty dvě boty, do kterých neteklo. Samozřejmě, že začlo týct do obou.

Jel jsem zase do kasína. Zase? Podruhé. Na prostě jsem měl prstýnek. Od jedné staré lásky, kterou jsem už dva roky neviděl. Byla tma a zima. Rozběhl jsem se na autobus. Při běhu jsem mávl rukou a uslyšel cinknutí. Podívám se na prst, prstýnek nikde. Zastavím. Autobus brzdí, byl dva roky starý. Rozběhnu se. Ani ne po půl kroku se zastavím. Ale já si na něj zvykl. Dívám se na autobus a na zem. Bude mi chybět. Přece tu nebudu deset minut čekat. Lidi na mě čekaj. Dívám se na zem. Nic nevidím. Autobus už otevřel dveře. Je to asi padesát metrů.

Dívám se na zem, do kaluží, ale ne, to je vajgl. Autobus už už zavírá dveře, a mně je na blití. Každá změna je na hovno. Budu se cítit jako nahej v trní. Seru na to přece ho musím najít. Jediná památka. Tu je. Seberu ho, v běhu ho nasadím, doběhnu autobus, ten musí znovu otevřít dveře, ale já jsem uvnitř. I s prstenem. Dnes ještě nezešílím.

Po cestě jsem si dal pár panáků. Do kasína jsem dorazil trochu zlítej. Ten prsten mi přinese neštěstí, není to poprvé, co jsem ho ztratil, ještě jednoho ferneta. Neměl jsem šanci soustředit se na hru. Raději jsem si sedl. Za chvíli přišel nějaký borec, prej tu není žádná noclehárna, a ať se du raději vyspat domů. „Ale já přeci nespím, já se jen dívám na televizi,“ bránil jsem se. Přitom jsem si nepatrně ublinknul. A to jste neslyšeli ten řev: „Pane, vám je špatně, běžte domů.“ „Ale já se dívám na televizi,“ bránil jsem se a zase ze mě cosi vypadlo. Naštěstí se tam objevilo několik pánů v uniformách, kteří mě vyprovodili ven. „Půjdete domů, nebo vás máme odvést na záchytku?“ zeptali se mě. Na takto položenou otázku je jen jediná odpověď. A tak jsem odešel.

A potkal jsem jinou starou lásku. „Ty ses zase oholil!“ „Zase? Vždyť naposledy jsem se holil před rokem. Vždycky na podzim, to je můj zvyk.“ A vona na to: „Tak to jsme se už dlouho neviděli.“ „Hm, to jo, to už je dávno, rok.“

VIII.

Zajímal jsem se o různá náboženství, filosofie a světové názory. Vždy mě zajímaly různé názory na to, jaký je náš svět. Někdo tvrdil, že svět každým okamžikem zaniká, aby pak vznikl v trochu jiném stavu. S tímto názorem jsem souhlasil, obzvláště, když jsem se zhlubil. To jsem vždy zřetelně cítil zánik světa, nicotu i vznik světa, všechno tisíckrát za sekundu.

A taky mě zajímal smysl života. A po dlouhých a náročných studiích jsem zjistil, že smyslem života je dožít se smrti.

Taky mně zajímala etika. Proč by lidé namohli krást, smilnit a vraždit. Strach z Boha, to je příliš jednoduché. Inteligentní člověk v boha nevěří. Bůh je přeci dokonalý, protože kdyby nebyl dokonalý, tak by nebyl Bůh. A dokonalý Bůh tvoří jenom dokonalé věci. A náš svět není dokonalý. Takže Bůh neexistuje. Tak čeho se lidé bojí? Bližního svého. Leda že bych se spletl.

Taky mě bavilo pítí. Prostě jen tak sedět v hospodě a popíjet pivo. Studený a s pěnou. Ne jak na Bahamách s ledem, ne jak v Anglii s mlíkem a bez pěny, ne jak v Brazílii po deckách, ale jako v Čechách.

Taky jsem chodil do školy. Jednou jsem tam šel s pořádnou kocovinou. „Ty's zas včera chlastal, co?“ zeptala se mě spolužačka. „To je to na mě tak vidět?“ „Celkem jo, ale řekni mi proč, tak chlastáš?“ „Asi tím řeším svý problémy.“ „Ty a problémy? Ty seš tady jedinej v pohodě. Děláš jenom to, co chceš, nikým se nenecháš k něčemu přinutit. Když chceš, tak uděláš projekt, kterej ostatním trvá půl semestru za večer, a když nechceš, tak nejdeš ani na existenční zkoušku. Ty seš v pohodě.“

„Ale ne, i já mám svý problémy. Jako každej. Ony se schovávaj v podvědomí. A je potřeba to podvědomí občas vyčistit. Tak se ožeru. A je to. Pak je mi ráno třeba blbě, ale jsem uvolněnej, v pohodě, plnej optimismu. Zkus to taky někdy.“ A tak jsme šli místo přednášky do hospody.

A tak skončil podzim, a byla zima, vánoce, jaro, velikonoce. Ale ještě před tím se stala spousta divných věcí. Například jsem se zamiloval a taky jsem zemřel. Ale co bylo dřív?

XI.

A pak jsem najednou věděl, kdo jsem. Prostě jsem se našel. Jsem Henry Chinaski v Lese Mytág. V lese kostí. Ale víc sám. [Zajímalo by mě, kolik lidí tohle spojení dokáže pochopit.]

Ale přesto se cítím jako by mě každý večer přibíjeli ke kříži. Vlastně. Jako bych se tam přibíjel sám, ale to je přece nesmysl. Jedna ruka zůstane volná. A ta vrostle do skály. A pak vždycky umřu. Ale oči vidí něco jiného. Anděla. Má dlouhé vlasy, černou sukni a usmívá se. A já vím, že mě hledá. A přesto dostanu strach a uteču. Skočím ze skály. Ale proč? Teď to bylo přece zbytečné. Někdo tu byla kvůli mně. A ty vlasy byly možná krátké, ale sukně byla černá. Ale mini! Jé.

Vstávám z mrtvých a jdu za andělem. Ona jde za mnou. Má fantazie je jako kus dehtu. Smutná, černá, malá. A anděl mává křídly. A já, já jsem to zas posral.

Jaké to je, když se zamiluješ do svého stínu? Ale já nemám stín, nemám slunce, nemám okolo koho obíhat.

X.

Ale teď si musím vzpomenout, jak se to seběhlo. Asi jsem šel do města. A ona taky. Jedna z mých starých lásek, ale už nevím^U která. Možná byla nová.

.
. .
.

Před koncem

„Minulej tejděn jsem byla na spářce, dobrý.“

„No nekecej, a co ty tvý stavy?“

„Ále no tak, prosím tě.“

„No co ty tvoje kleptomanský stavy?“

„Já už se lepším, chm-hm.“

„A dobrý to tam bylo?“

„Ále no tak, znáš to.“

„No jo, jasně, komu's tam co?“

„Tak akorát jsme odešli dřív, no, byla tam nuda.“

„Nuda, jo, chachacha.“

„A jeden borec pak postrádal mikinu, ale já jsem mu vzkázala, že ju nemám.“

„No jasně, no. Ale sluší ti.“

„Že? Já myslím že tu mikinu nebude moc postrádat, co?“

„Ale ne, to je v pohodě, mě se na podzim stalo něco podobnýho, výš tehdy, jak jsem se málem posral v šalině.“

„No, a pak mi ty něco vyčítej o kleptomanech.“

„Já ti nic nevyčítám, prosím tě, já jenom.“

„Ty seš hroznej.“

„Já, jo? Asi jo. Já už lepší nebudu. Zaplatím a pudem, láska.“

U Tohle “Ý” je tam schválně, protože když tohle nevím, tak jsem vůl, potažmo bÝk.

Konec

A šli jsme po městě. Potkali jsme borca, „Ty vole, ty máš na sobě moju mikinu! Takovou jsem ztratil!“, řve na mě. „Co chce?“ zeptala se mě má láska. Chlapík se na ni podíval: „Ty vole, vona má taky moju mikinu. Tu jsem taky ztratil, to se mi snad zdá.“ „Cože?“ „Ty vole, já snad spím, já se jdu domů probudit.“

„Lásko, to byl blázen.“ A šli jsme raději domů. A toho člověka nám bylo svým způsobem líto, každému jinak, ale sotva jsme se svlékli, už jsme na něj zapomněli. Mysleli jsme totiž jen jeden na druhého.

„A tímto se S., obžalovaný z krádeže chleba odsuzuje ke stětí pravé ruky v zápěstí. Rozsudek budiž proveden ve jménu Božím ihned. Chcete k tomu něco dodat, S. ?“ „Jsem-li nevinný, nechť to, co mi bude useknuto, znovu naroste.“ „Setněte ho dříve, než se k jeho zločinům připojí i rouhání.“ S. natáhl ruku, sekera zasvištěla vzduchem, ruka upadla. Tentokrát se ale nic nestalo, protože S. byl vinný.

Vinný, vinný, znělo v mé hlavě ráno. Ale já se necítím vinný. Dyt' to byl jen sen. A teď abych jel do školy. Takhle brzo ráno. Nechápu, jak může přednáška začínat v 11:00. Na to by měl být nějaký zákon, chránící studenty. Jak máme být takhle brzo ve škole, když v noci paříme? Na druhou stranu, touhle dobou nikdo ve městě nejedí, šaliny i autobusy jsou prázdné, sednu si. Jenom kdyby venku nemrzlo.

Je zima, hrozná zima. Deset minut tady čekám, a autobus nikde. Jsem sám, nikdo jiný tady není. Ale, vždyť je tady kotě! Asi se zatoulalo. Strašně smutně kouká. Pohladím si ho. Má krásně jemný kožíšek. A krásné bílé zoubky, jako perličky.

Z Černé kroniky:

Dne 13.12. byly nalezeny na autobusové zastávce zbytky těla mladého muže.

Čekám, až na mě z nebe, mačka spadne, jako sníh, na mě klesne, bílá a studená, bílá a krásná, na mě jako anděl s křídélky padne na mě, mačka z nebe, spadne na mě. Čekám, co se stane, až vedle mě si, sama sedne, nevím co si, kráska dá, s křídélkama na mě sedne z nebe. Ona na mě láska spadne,	z spadne, kráska moje, na zemi ji, nenajdu. Nechodí tu, po tom městě, není vůbec, z planety! Jedině, kdy poznat smím ji, až se z nebe snese, vedle mě si, složí nohy, černou mini, naruby. Botičky má, jako anděl, a vlásky zelený. Hlavně že je, z nebe v mini, sukni černý, naruby.	Punčochy jsou, s podvazkama, tenhle anděl je jak já. Divná je to představa, že je anděl do naha, ale černá mini, kraječky a volánky, těsný tričko, halenky. Hm, tak to asi není anděl to je asi pěkná, hm, pěkná sexy, ale kurva!
---	---	--

No, to je zas alcoholickej blábol. Kdybys místo kecání něco dělal, vole!

Utopen jako kotě⁷²

Zimní

Dlouho se ti tři dohadovali, jestli vyrazí domů dnes, nebo až zítra. Řehoř chtěl počkat ještě den, protože nerad chodil v padajícím sněhu, a doufal, že do zítřka přestane sněžit. A možná ani nebude mrznout. Matouš a Jan ho nakonec přesvědčili, že do zítřka by už nevydrželi ani s vodou, natož se dřevem. Navíc, do města to není daleko. Oblékli se, zabalili se do šál a kapucí a vyrazili na cestu. Šli. Bylo to v Lednu, jednoho pošmourného dne. Padal sníh a obloha byla pokrytá hustými mraky. Celý svět byl schován v mlze. Šli po cestě, která vedla dolů údolím. Zachumlaní v kabátech, na hlavách kapuce stažené tak, že z obličje bylo vidět pouze oči.

Letní

„Tak, pánové, ještě jedna zatáčka a jsme v hospodě,“ prohlásil Řehoř. Bylo horké letní odpoledne, slunce pražilo, pětatřicet ve stínu, na nebi ani mráček. Tři kamarádi, Řehoř, Matouš a Jan šli lesní cestou. Zpocení, zaprášení, unavení.

„V jaké hospodě?“ zeptal se po chvíli ticha Matouš.

Zimní

Šli. Bylo to v Lednu, jednoho pošmourného dne. Padal sníh a obloha byla pokrytá hustými mraky. Celý svět byl schován v mlze. Šli po cestě, která vedla dolů údolím. Zachumlaní v kabátech, na hlavách kapuce stažené tak, že z obličje bylo vidět pouze oči.

Byli pokrytí vrstvou sněhu. Mlčky se brodili v závějích sněhu, které dosahovali až po kolena. Byli tři - Matouš, Jan a Řehoř. Kolem nich byly husté lesy, plné vlků a medvědů. Ale oni se jich nebáli, neboť co svět světem stojí, divá zvěř nikdy poutníka nenapadla.

A tak šli beze strachu, beze spěchu. Protože kdo by kam spěchal? Nic by si nepomohl, jen by se dříve znivil, a pak by vyčerpán klesl do sněhu a mráz by ho láskyplně uspal. Právě tak, jak poutníka, kterého právě míjeli. Ležel v půli cesty, napůl zavátý sněhem. Na první pohled poznali, že jemu už nic nepomůže. „Konečně dospěl svého cíle,“ prohlásil trochu zbytečně Řehoř. Každý to přece věděl. Ani se u něj nezastavili, jen smutně pohlédli, a šli dál.

Zima byla toho roku obzvláště krutá. Mnoho poutníků nedošlo tam, kam mělo. A naši tři poutníci? Pokud neumřeli, putují dodnes.

Jedna velká poznámka pod čarou.

V každém okamžiku celý svět zaniká a v příštím okamžiku je tvořen znova o něco málo změněný. Je tu naprosto vyloučena kauzalita, princip následnosti příčiny a účinku, vše závisí jen a jedině na tvůrčí vůli boží, Bůh může a nemusí příští okamžik existence světa utvářet tak, aby jakoby kauzálně navazoval na předcházející, může se stát cokoli, doslova cokoli jiného, než bychom podle >>kauzality<< předpokládali, kauzalita je jen naším subjektivním preludem a to, že pohyb a vývoj vypadají kauzálně je dáno jen a jedině tím, že Bůh většinou jedná >>podle zvyku<<, tj. je sám zvyklý (ne my). Bůh dobrotivě vytváří možnost, aby naše jednání mělo souvislost a smysl - ale mohl by kdykoliv jednat úplně jinak....

Pohyb je ve skutečnosti iluzí - stejně jako kauzalita - každý nepatrný úsek >>pohybu<< světa je vždy nově tvořen Bohem, a to jak vcelku, tak v detailu, od nebeské sféry až po pohyb tužky na papíře. Libovolný filosof (nebo teolog) „mu'tazilské větve islámu“.

Descartes (*René Descartes, 1596--1650*) vstoupil z bezradnosti jako důstojník do armády, účastnil se Bitvy na Bílé hoře. 19. listopadu 1619 v zimním táboře kdesi v jižních Čechách, kde mohl v pohodlí celé dny zůstat ve svém pokoji a meditovat, dosáhl řešení: **Cogito ergo sum. Myslím - jsem!**. Pochybuji, tedy myslím, tedy jsem.

Augustin (*Aurelius Augustinus, 354-430*), vedl bohatý sexuální život. Je to skutečný otec západního myšlení. *Si fallor, sum*. Jestliže se klamu, jsem. Na své názory byl obrácen při náhodném čtení Pavlova listu Římanům, 13, 13-14: Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblect se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním.

72 V podstatě nedopsaný filosofický text, který měl být na moje oblíbené téma o tom, jakou máme jistotu, že něco existuje ve chvíli, když se na to zrovna nedíváme... Sice nedokončený, ale celkem kompaktní text.

Již starým Řekům v pátém století před naším letopočtem bylo známo, že existují čísla, jež lze sestrojit pomocí pravítka a kružítka, ale jsou iracionální, např. $\sqrt{2}$. Tedy, realita nemusí být racionální. Objev tohoto faktu byl takovým ořesem pro starořecké poznání, že objevitel tohoto faktu byl prý utopen pro kacířství. **Utopen jako kotě.**

Zatím Beta Dan dvě⁷³

Věnováno Beátě⁷⁴

I

Seděl jsem v kavárně. V rádiu vysílali zprávy. Nějaký masový vrah včera zabil padesát lidí. Hnus. Raději jsem dopil, zaplatil a odešel. Už se setmělo. Najednou jsem ho uviděl. Chlápek s revolverem v ruce. Rozběhl jsem se. Občas jsem ho zahlídl běžet vpravo nebo vlevo ode mě. Vběhl jsem do řeznictví. Když mě řezník uviděl, vzal do ruky sekeru. „Já se tu chci jen schovat, honí mě nějaký šílenec,“ řekl jsem mu, otevřel nějaké dveře, vběhl dovnitř a zabouchl je. Chvilí jsem odpočíval. Pak jsem otevřel dveře. Dveře byly proti výloze a za ní stál vrah a mířil na mě. Strnul jsem a ani on se nehýbal. Jeho tvář jako bych odněkud znal. Pohnul jsem se. I on se pohnul. Ta podoba. Už vím, odkud znám tu tvář. Ze zrcadla. To musí být můj dvojník, protože já přece nemám v napřažené ruce revolver. Opravdu? Podíval jsem se na ruku a byl tam. To jsem já. Celou tu dobu prchám před sebou.

Pepé se najednou probudil. Občas, když se moc opil, míval noční můru. Vzpomínal na Poslední válku a hlavně na to, co následovalo po ní. Bylo to hrozné trauma. Mnohem větší než americký šok z Vietnamu v minulém století. Tisíce lidí tehdy chodilo po ulicích naprosto šílených. On se z toho dostal jen díky dobrým přátelům. Ne, na útěk z Moskvy nechťel vzpomínat. Raději vstal, i když mu kocovina bránila najít podlahu, šel do koupelny, osprchoval se a padl do křesla před puštěnou televizí.

Než se Pepé stal zločincem na volné noze, studoval dějiny umění. Proto hned poznal film, který právě běžel. Byl to remake starýho Hithockova příběhu o člověku, který se vsadí, že zapálí desetkrát za sebou zapalovač. Pokud prohraje, useknou mu malíček, pokud vyhraje, dostane auto. Pochopitelně, že tuto loterii neprovozuje státní sázková kancelář, ale šílený tříprstý mužik s jednoprstou ženou. Tento filmový příběh byl později několikrát přepracován⁷⁵ a teď běžela nejnovější adaptace. Pepé viděl pouze konec, kdy jeden mladík měl přivázanou ruku k prknu a ve druhé zapalovač. Kolem stála spousta lidí, ale nejdůležitější byla blondáta dívka, které všichni říkali: „Lilli, je ti to jasný? Jak zapalovač nezapálí, tak mu ho usekneš.“ A Lilli neustále tvrdila, že je to: „jasný, naprosto jasný, škyt.“ Zazněl gong, chlápek zapalovač zapálil, Lilli mu usekla malíček, a pak zaraženě řekla: „Já jsem to asi popletla, promiňte, škyt,“ proběhly titulky a Pepé se pozvracel. Ně že by ho nějak bralo násilí, ale bylo mu líto, jak někdo může takhle zprznit dílo mistra horroru..

Gorby šel do práce, ale když dobíhal elektrobus, vypadla mu svačina. Než ji stačil sebrat, ujel mu elektrobus, svačinu mu přejel nějaký raketák a ještě dostal pokutu za zdržování provozu. Do práce přišel samozřejmě pozdě, což by normálně nevadilo, ale dnes byla veledůležitá porada. „... pan Gorby přišel do práce,“ vítal ho ředitel, „ale trošku později. A my se tady radíme o tom, že musíme zefektivnit výrobu. Usnesli jsme se na tom, že budeme muset někoho propustit. Časy jsou zlé, konkurence nemilosrdná, nedá se nic dělat. Původně jsme chtěli propustit starou uklízečku, jenže pořádek musí být, přece nebudeme chodit po špinavých schodech. A uklízečka chodí do práce včas. Proto propustíme Gorbyho.“

Gorby šel za svým nadřízeným, byl to jeho přítel ze studií, George. „Nemohl bys s tím něco udělat, Georgi?“

„Kamaráde, to je těžký, podnik krachuje, starej je z toho celej nervózní. Je mi líto, ale nemůžu pro tebe vůbec nic udělat.“

Gorby se pomalu vracel domů a přemýšlel: „Podnik prej krachuje. To tak, připravujou fůzi, chtěj na ní co nejvíc vydělat a proto se zbavuj lidí. Ale proč zrovna mě? Jsem smolař. Už od narození. Co já teď budu dělat? Práci snad najdu, ale ... jsem smolař a nikdo mě nezaměstná. Nikdo.“

„Á, král opilců se vrátil na místo činu,“ prohlásil Mike, když uviděl Pepého ve dveřích Černé myši.

„Haha, nech si ti špatný vtipy,“ odvětil Pepé rozverně. „Já jsem jen včera zapíjel smutek.“

„Tak smutek, jó? A proč jsi byl smutnej?“

„Hele, Miku, neprovokuj, jo! Ty sám to víš nejlíp.“

73 Podobné postavy jako v Beta Danovy. Je to vlastně jeho pokračování. Myslím, že tuhle povídku jsem ve skutečnosti poslal do Ikarose. Ale v nějaké jiné podobě, určitě tam nebyly ty zombie části.... Text je ale nedopsaný, takže tam občas budou (courierem) poznámky o ději.... A když jsem dělal pořádek v počítači, objevil jsem i tu druhou verzi – viz další kapitola...

74 Tak jsem pojmenoval svoji kytku.

75 Tento příběh je součástí filmu 4 rooms. A je skutečně převzat od Hithocka, z televizních A.Hithock uvádí nebo z něčeho takového.

„No, jo. Mám pro tebe antidepressivum,“ prohlásil Mike už né tak posměšně jak předtím. Na Pepého to trochu zabralo.

„A co by to jako mělo být?“

„Támhle ten chlápek,“ řekl Mike a ukázal bradou na úředníčka, sedícího u baru. „Má nějaký velkej a komplikovanej problém. A na to ty seš odborník. Na chvíli tě to zaměstná a přestaneš myslet na tu trajdu.“

„Tak hele, Ty o Ní budeš mluvit vždycky jenom slušně. Ale jinak díky za tip.“

„Od té doby, co byly vynalezeny peníze, mi nemusíš děkovat.“

„Mě je jasný Miku kam míříš. Neboj se, že na tebe zapomenou. Deset procent.“

„{No, to je dobrá nabídka, to jo. Ale jak jsem řekl, je to velkej a komplikovanej problém, a odborníků je tady dost. A někteří by mi dali i dvacet procent.“

„Ale no tak, Miku. Dvacet ti nedá nikdo, a takových dobráků jako jsem já, kteří ti daj patnáct, taky moc nenajdeš. Dohodnuto?“

„Dohodnuto.“

„A o co vlastně jde?“ zeptal se ještě Pepé. Ale Mike se sarkastickým úsměvem odvětil: „Nevím, ale je to velký a komplikovanej. Přesně něco pro tebe!“

„Posílá mě za váma Mike, prý máte nějaký problém,“ prohlásil o chvíli později Pepé, když se přisedl na barovou stoličku.

„Jo, to jo. Nemůžu najít práci,“ řekl úředník a koukal do stropu. „Tak to bude těžký,“ pomyslel si Pepé. Tenhle chlápek je asi skoupej na slovo a něco z něho vytáhnout... Jednání s lidmi Pepému nikdy moc nešlo. Kdyby jo, tak by nemusel pít na žal kvůli té trajdě.

„S tím vám asi moc nepomůžu, já pracuju sám,“ snažil se rozproudit konverzaci Pepé. „Možná má ten chlápek ze mě strach, přeci jenom jsem tak trochu zločinec,“ přemýšlel v duchu Pepé.

„Což o to, práci bych někde našel, ale já jsem smolař,“ prohlásil rezolutně úředník a zadíval se pro změnu na zem.

„No, já z vás dítě štěstěny neudělám, to kdybych dovedl, tak už dávno nesedím tady,“ odvětil Pepé, a v duchu pokračoval: „ale užíval bych si někde s jistou trajdou, vlastně slečnou, už jsem jak ten Mike.“

„Však to po vás taky nikdo nechce, já mám totiž kamaráda,“ pokračoval úředník. „A je to tady,“ pomyslel si Pepé. „Teď mi začne vykládat o svých kamarádech, známých, přátelích, nepřátelích, rodině a tak dál a tak dál.“

„a ten kamarád, mi se známe už ze základky. On byl vždycky ve všem lepší než já. Vždycky dostal lepší známku, na vejšce každou zkoušku udělal napoprvé poté, co jsem mu všechno vysvětlil, já dělal zkoušky až na potřetí...“ Pepé přestal poslouchat. Následoval hodně dlouhý proslov o všech příkořích, ať už domnělých nebo skutečných (a těch bylo minimálně), které se tomu chudákovi v životě staly, a většinou za ně mohl jeho kamarád. „... pak sbalil mařku a oženil se s ní, a ona mi řekla, že kdyby nebylo jeho, že by si vzala mě, že jsem prostě až druhej, potom z něho v práci udělali mého nadřízeného, a potom...“ Tohle Pepého na chvíli zaujalo, ale brzo zase přestal poslouchat. Bylo mu jasný, o co de. Obyčejná vražda, ale tak, aby to vypadalo na nešťastnou náhodu. Obyčejná rutina. Začal přemýšlet jak na to, a hlavně, o kolik si říct. Nejlepší bude automobilová nehoda.

„No řekněte, nemám já smůlu?“ dokončil úředník svůj hodinový projev.

„Jo, to jo, to máte. A co s tím můžu dělat?“ zeptal se trochu naivně Pepé. Vždycky ho bavilo, jak lidé, objedávající si vraždu, tápou a neví jak to říct, jak vymýšlí nejrůznější eufemismy, náznaky a narážky.

„Já bych si to s ním chtěl vyměnit. Ať patřím mezi ty úspěšné, a on mezi ty neúspěšné. Ať pozná, co to je být smolař, hajzl jeden.“ Tohle Pepého překvapilo, tohle nečekal. Začínal chápat, proč Mike říkal, že tahle práce je něco pro něj.

„Vyměnit si to s ním? Myslíte jako ...fyzicky? Plastiku a tak? To je hodně, hodně drahé,“ nabídl Pepé.

„To ne, slyšel jsem, že dokážete sehnat a upravit jistou vojenskou technologii tak, aby se dál provést 'brain change'. Kompletní a úplná výměna obsahu mozku na dálku.“ Pepého to zarazilo. Během práce musí nenápadně zjistit, odkud má tahle nicka takové choulostivé informace.

„Ano. Něco podobného by se dalo provést. Je zde několik zádrhelů. Celá technologie byla vyvinuta pro případ, že nějaký voják padne do zajetí. Aby nemohl něco prozradit, je pomocí 'brain change' vyměněn obsah jeho mozku s obsahem mozku chovance psychiatrického ústavu nebo s někým podobným. A proto je celá operace zpětně vratná. Nic by nezabránilo vašemu kamarádovi, aby neudělal totéž.“

„Aha, to mě nenapadlo. A co kdybych načasoval sebevraždu tak, aby můj kamarád okamžitě po přenosu do mého těla zemřel?“

„Ano, to by šlo. Přenos trvá asi pět minut. A pokud bychom použili pro sebevraždu Jed Hadích Králů, který působí zhruba osm minut, mělo by to vyjít,“ řekl Pepé a v duchu úředníčka obdivoval. Pepé sám by vymyslel něco trochu elegantnějšího, ale toto řešení bylo geniálně jednoduché (a jednoduše geniální). „Já si teď zjistím některé podrobnosti, a zítra se, ve stejnou dobu na stejném místě, sejdeme a dohodneme se na dalších podrobnostech jako je cena a podobně,“ ukončil Pepé rozhovor a odešel.

II.

„Co jsem si to vzala za nemehlo,“ rozčilovala se ten den asi po padesáté Diana. Její muž vydělával sice dost peněz, ale to bylo tak všechno. Jinak to byl nepraktický popleta bez špetky invence. Takovej nijakej, prostě pivo a televize. Fotbal a stupidní komedie. Na dovolenou ji nikam nevzal, o existenci kina nebo divadla asi ani nevěděl a o romantickém večeru při svíčkách si mohla nechat jen zdát. A večer to bylo taky pořád stejný. Vždycky věděla, co řekne, kam ji políbí, jak ji pohladí. Znal jen jednu polohu a i ta ho pomalu zmáhala. A ona tolik toužila po změně, po romantice, po lásce.

Kolikrát si už chtěla vyrazit do města, do nějaké luxusní kavárny, sednout si ke stolečku a čekat, až si k ní někdo přisedne. Vyzve ji k tanci, půjdou spolu na půlnoční filmové představení a pak prožijí vášnivou noc. Prostě takový malý románek. Jenže nikdy nedokázala vstát a jít. Prostě nedokázala být svému muži nevěrná. Navíc ani doopravdy nechtěla prožít románek s někým cizím. Prostě to byla jenom romantická představa.

Prostě litovala toho, že se neoženila s někým jiným. A přitom si klidně mohla vzít jednoho starého přítele svého muže. Na škole se vzájemně znali, a ještě z několika dalšími tvořili bezva partu. Ale čas a válka je rozehnali po celém světě i do záhrobí. Její muž a jeho kamarád měli štěstí, nikam se nestěhovali. Oba nastoupili ve stejné firmě. A ona si vzala toho špatného. Tehdy si myslela, že udělala dobře. Ale postupem doby zjistila, že se zmýlila. Občas se spolu setkali na podnikových večírcích nebo podobně.

Podnikové večírky byly ostatně jediné povyražení, kterého se jí dostalo. Ale i tam se choval její muž jako slon v porcelánu, nekňuba, buran. Patolízalsky se usmíval, neustále kontroloval, jestli se na něj dívá ředitel nebo nějaký náměstek. Skoro s nikým se nebavil, netančil, prostě jen stál a čekal, trpně čekal na konec. Zato jeho kamarád, měl jiskru a šarm, neustále ze sebe chrlil více či méně uvěřitelné příhody, během večera postupně tančil ze všemi ženami, i s ní. Něžně ji držel za ruku, a nějak zvláště se jí díval do očí. Jako by oba tušili, že spolu se měli oženit. A její muž na něj ani nezačal žárlit. Vždyť kdyby začal, byla by to aspoň změna, něco by se dělo a možná by se oni její muž začal více zajímat.

Kdyby se tak mohla svého muže zbavit a znovu se oženit. Ale jak to prakticky provést? Jak se ho zbavit? Rozvod nepřicházel v úvahu, neměla prakticky žádný důvod. Kvůli tomu, že se s ním nudí, ji nerozvedou ani ve Východoevropských Spojených Guberniích, natož tady, v civilizované a kulturní Slovanské Provincii Polabí. Prohlásit ho za nepřičetného, to by se jí asi nepovedlo a ... Stejně je to jen takové nicneřešící přemýšlení nad šálkem kávy v pauze mezi mytím nádobí a zaléváním květin. Na nádobí měla myčku, ale květiny, její jedinou radost, musela zalévat ručně. A proto si předtím vždy raději trochu odpočla.

[Ona je DIANA. Zajisti si jed, kterej vypada jako infarkt (od Pepeho) Da ho svemu manzelovi =Georgovi (ona chce Gorbyho, smolare, jak si o sobe myslí Ve stejnou chvíli (o pet minu driv) provede Pepe zamenu tech dvou Nenapadne prozradit, jak to bylo⁷⁶]

Michal šel po ulici. Byl naštvanej, ani nevěděl proč. Každýmu se už něco takovýho určitě někdy stalo. Šel, a v parku naštvane kopl do popelnice. S řinčením se zřítíla k zemi, smrduté odpadky vypadly na zem. Skoro se až polekal, co to vlastně provedl. Raději vyšel z parku, zahrnul do první ulice. Proti němu šel kordón šedých vojáků, se samopaly, protidemonstračními štíty a obušky. Vojáci ve druhé řadě měli obrovský transparent: „SMRT VANDALUM“. Michal zpanikařil. Rozběhl se, doběhl zpět k parku. Ale i tam stáli titíž vojáci. Vrátil se zpět. Byl v pasti. Chtěl se schovat v domě, ale zjistil, že kolem něj jsou vysoké domy s hladkými mramorovými stěnami, bez oken a dveří. Přesto k stěně přistoupil, a začal po ní šplhat nahoru. Šlo to kupodivu snadno, ale pouze do okamžiku, kdy ho jeden voják chytnul za kotník a stáhl na zem. Michal spadl. Voják ho chytl a mrštil s ním proti hladké stěně. Ta se rozevřela a Michal se octl na pitevně. Nikdy předtím na pitevně sice nebyl, ale věděl, že tohle je pitevna.

Dvěma vešel muž v bílém plášti. Ale nebyl to doktor. V ruce měl dýku, kterou hodil po Michalovi. Zabodla se mu do srdce. Překvapený Michal se trochu zaklonil, nahmátl za ním postavenou dřevorubeckou sekeru a vrhnul jí na muže v plášti. Ten stačil sice trochu uhnout, ale i tak mu sekera skoro usekla hlavu. Muž se zasmál a hlava mu padla na stranu. Řekl: „Podívej, co's udělal.“ Jednou rukou se chytil za vlasy a hlavu si narovnal, posadil ji na správné místo.

76 Sakra, jestli jsem to opravdu poslal do nějaké soutěže, tak tenhle kousek textu musel být napsán a něco se mi matně plete, že jsem to psal. Možná jsme to někde ztratil – nevím...

Ze stolu vzal leukoplast a hlavu si přilepil. „Jaktože nejsme mrtví?“ zeptal se nechápavě Michal. „Ale jsme.“ „Tak jakto, že žijeme?“ „A proč ne?“ otázal se muž. Michal si vytáhl dýku ze srdce a vyšel na chodbu.

Přivolal výtah, zjistil, že je v pětadvacátém patře, zmáčkl jedničku. Výtah se rozjel. V sedmém patře se zastavil, a vybuchl. Byla v něm časovaná bomba. Kusy Michalova těla se rozlétly po šachtě, spadly do přízemí, kde se jeho tělo znovu složilo. Bylo sice hodně od krve a trochu začouzený, ale to mu nebránilo v tom, aby otevřel výtahové dveře. Tak se Michal-zombí ocitl tváří v tvář vůdce teroristů, kteří se právě snažili obsadit budovu. Vůdce teroristů zachoval klidnou hlavu, a přestože zezelenal, usekl Michal-zombímu hlavu jedním efektním sekem mačety, a raději uskočil zpět. Hlava se kutálela. Když se zastavila, řekla: „No co co co? Ty's mi usek' hlavu. A proto si vezmu tvoji.“ Michal-zombího bezhlavé tělo došlo k teď již bledému vůdci teroristů a zvedlo paže, chytlo teroristu za krk, utrhlo mu hlavu a nasadilo si ji na vlastní krk. Chvilí mu trvalo, než našlo tu správnou pozici. „Díky,“ řekl Michal-zombí již ležícímu tělu teroristy a vyšel na ulici.

„To je ale kravina, to svět neviděl,“ rozčiloval se Pepé před televizní obrazovkou. „Vždyť tam je splácanejch patnáct klasickéjch horrorů a deset komedií.“ Raději televizi vypnul. Ale to byla chyba, protože se nedozvěděl, že to nebyl film, ale reportáž v přímém přenosu.

[Zaver Pepe jde po ulici a potka Michal-zombího]⁷⁷

77 Ale co se stane, to jsem ještě nevymyslel...

Smolař⁷⁸

I.

Seděl jsem v kavárně. V rádiu vysílali zprávy. Někjaký masový vrah včera zabil padesát lidí. To mě šokovalo. Raději jsem dopil, zaplatil a odešel. Venku se už setmělo. Šel jsem domů temnými ulicemi, a najednou jsem ho uviděl. Chlápek s revolverem v ruce. To musí být on, ten masový vrah. Rozběhl jsem se. Občas jsem ho zahlédl běžet vpravo nebo vlevo ode mě. Vběhl jsem do nějakého obchodu, vypadalo to jako řeznictví, protože ve chvíli, kdy mě prodavač uviděl, vzal do ruky řeznickou sekeru. „Já se tu chci jen schovat, honí mě ten masový vrah,“ řekl jsem, otevřel nějaké dveře, vběhl dovnitř a zabouchl je. Chvilu jsem odpočíval. Pak jsem otevřel dveře, jimiž jsem vešel. Dveře byly umístěny proti výloze a za ní stál on. Mířil na mě. Strnul jsem strachy a ani on se nehýbal. Jeho tvář mi byla povědomá, jako bych ho odněkud znal. Trhaně jsem se pohnul. I on se pohnul. Ta tvář. Už vím, odkud ji znám. Ze zrcadla. To musí být můj dvojník, já přeci nemám v napřažené ruce revolver. Opravdu? Podíval jsem se na ruku a byl tam. Jsem to já. Celou tu dobu prchám sám před sebou.

II.

Pepé se s leknutím probudil. Občas, když se moc opil, míval noční můru. Vzpomínal na Poslední válku a hlavně na to, co následovalo po ní. Vietnam byl překonán způsobem, o jakém se nikomu ani nesnilo. Tisíce bývalých vojáků tehdy chodilo po ulicích naprosto šílených. Chodili, řvali a zabíjeli nebo ničili cokoli, co jim přišlo pod ruce. Policie na ně brzo začala pořádat hony, a tak docházelo ke krvavým režím, při kterých nebylo raněných. Jenom mrtví. On se z toho dostal jen díky dobrým přátelům. Ne, na útěk z Moskvy nechtěl vzpomínat. Raději vstal, i když mu kocovina bránila najít podlahu, šel do koupelny, osprchoval se, a pak padl do křesla před puštěnou televizí.

Než Pepého okolnosti přinutili žít se ne zrovna legálním způsobem, studoval dějiny umění. Proto ihned poznal film, který právě běžel v televizi. Byl to klasický Hithockův příběh o muži, jenž se vsadil, že zapálí desetkrát za sebou zapalovač. Pokud prohraje, useknou mu malíček, pokud vyhraje, dostane auto. Pochopitelně, že tuto loterii neprovozuje státní sázková kancelář, ale šílený tříprstý mužík a jeho jednoprstá žena. Tento filmový příběh byl později několikrát přepracován a teď běžela nejnovější adaptace. Pepé viděl pouze konec, ve kterém měl holohlavý mladík přivázanou jednu ruku ke stolu a ve druhé měl zapalovač. Kolem stála spousta lidí, ale nejdůležitější byla blondáta dívka, které všichni říkali: „Lilli, je ti to jasný? Jak zapalovač nezapálí, tak mu ho usekneš.“ A Lilli neustále tvrdila, že je to: „jasný, naprosto jasný, škyt.“ Zazněl gong, chlápek zapalovač zapálil, Lilli mu usekla malíček, a pak zaraženě řekla: „Já jsem to asi popletla, promiňte, škyt,“ proběhly titulky a Pepé se pozvracel. Ne, že by mu nějak vadilo násilí nebo morbidní humor, ale bylo mu líto, že někdo takhle zprzil dílo mistra horroru.

III.

Alan šel do práce, ale když dobíhal elektrobus, vypadla mu svačina. Než ji stačil sebrat, ujel mu elektrobus. Svačinu mu přešel zelenovlasý výrostek na skateboardu s raketovým pohonem a navíc dostal pokutu za zdržování provozu. Do práce přišel o něco později. Na stole měl vzkaz, aby šel okamžitě k řediteli, protože se koná důležitá porada.

„Vítám tě, Alane,“ řekl ředitel na přivítanou. „Jsem rád, že jsi přišel. Pozdě, ale přece.“ Ředitelův tón se Alanovi vůbec nelíbil. „Přejdeme ale k věci,“ obrátil se ředitel na všechny přítomné.

„Jak jistě víte, ekonomická situace není nejlepší.“ Ano, to věděli, ale po pravdě řečeno, kdy byla dobrá? „Naším analytikům se podařilo vymyslet zajímavý způsob, jak zvýšit obrát a zisk.“ To Alana zaujalo. Třeba by konečně dostal přidáno. „Má to ale háček. Je nutné výrobu zefektivnit propuštěním několika málo lidí a celkovou reorganizací práce. V první fázi budeme muset propustit tebe, Alane. Je mi to líto, ale ... Tvoji práci si rozdělí Marek a George, který brzo povýší na náměstka výroby.“ Ředitel mluvil ještě dlouho, ale Alan už nevnímal. Tak George převezme jeho práci a stane se náměstkem. Nejhorší bylo, že to byl jeho nejlepší kamarád. A vždycky měl štěstí, kdežto on, Alan byl rozený smolař.

78 Toto je druhá verze předchozí povídky, totiž Zatím Beta Dan Dvě. Tuto verzi jsem zamýšlel poslat do nějaké sci-fi soutěže, ale nedošlo k tomu. I díky tomu, že jsem nevěděl, jaký název zvolit – kromě smolaře jsem uvažoval i o následujících: „Když se sny začaly plnit...“ „Útěk před sebou“ „Splněná přání“...

IV.

„Á, král opilců se vrátil na místo činu," prohlásil Mike, když uviděl Pepého ve dveřích baru Černá myš. Tento bar byl nazván podle jistého doplňku počítačů z minulého století. Proto se v něm scházeli hackeři, lidé z černých neuroklinik a podobní lidé, většinou z počítačového undergroundu. Je zbytečné dodávat, že většina z nich měla menší, či větší problémy se zákonem. Bylo to místo jako vytržené z takzvaných cyberpunkových románů, které pocházely ze stejné doby, jako již zmíněná myš. Pepého, jako historika umění, vždy zajímalo, co by na to řekl takový Gibson. Asi by se divil, jak je jeho Neuromancer daleko od pravdy. Nebo se ta kniha jmenovala Necronomicon? Pepé si nebyl jistý, protože zas tak velký znalec literatury nebyl.

„Haha, nech si ty špatný vtipy," odvětil Pepé rozverně. „Já jsem včera jenom zapíjel smutek." Bylo s podivem, že se v době nenávykových cyberdrog, stimulátorů mozku založených na nanotechnologiích a podobných elektronicko-chemických vymožeností pořád pili takové věci jako pivo nebo rum. Asi to bylo tím, že kromě mozku působí i na chut'.

„Tak smutek, jó? A proč jsi byl smutnej?"

„Hele, Miku, neprovokuj, jo! Ty sám to víš nejlíp."

„No, jo jasně. Ale abys neřekl, že nejsem kamarád, tak pro tebe mám antidepressivum," prohlásil Mike už ne tak posměšně jak předtím. Pepého to trochu zaujalo.

„A co by to jako mělo bejt? Víš přece, že ve speedu nejedu."

„Nemyslím drogy, ale něco lepšího," ukázal Mike bradou na úředníčka, sedícího u baru. „Támhle ten chlápek má nějaký problém. A ty jsi odborník na problémy. Na chvíli tě to zaměstná a přestaneš myslet na tu trajdu."

„Tak hele, Ty o Ní budeš mluvit vždycky jenom slušně. Ale jinak díky za tip."

„Od té doby, co byly vynalezeny peníze, mi nemusíš děkovat."

„Mě je jasný Miku kam míříš. Neboj se, že na tebe zapomenou. Deset procent."

„No, to je dobrá nabídka, to jo. Ale ... je to něco velkého a komplikovaného, a sám víš, že odborníků je tady dost. A někteří z nich by mi dali i dvacet procent."

„Ale no tak, Miku. Dvacet ti nedá nikdo, a takových dobráků jako jsem já, kteří nabízejí patnáct, taky moc nenajdeš. Takže dohodnuto?"

„Dohodnuto."

„A o co vlastně jde?" zeptal se ještě Pepé. Ale Mike se sarkastickým úsměvem odvětil: „Zeptej se ho, a uvidíš."

„Posílá mě za vámi náš společný přítel, prý máte nějaký problém," prohlásil o chvíli později Pepé, když si přisedl na barovou stoličku vedle úředníčka.

„Jo, to jo. Nemůžu najít práci," řekl úředník a koukal do stropu. „Tak to bude těžký," pomyslel si Pepé. Tenhle chlápek je asi skoupej na slovo a něco z něho vytáhnout... Jednání s lidmi Pepému nikdy moc nešlo. Kdyby jo, tak nemusel včera pít na žal.

„S tím vám asi moc nepomůžu, já pracuju sám," snažil se rozproudit konverzaci Pepé. „Možná, že má ze mě strach, pro některý lidi je zločinec každěj, kdo používá počítač jinak, než je popsáno v manuálu," přemýšlel v duchu Pepé, „a kdoví, co mu Mike napovídal."

„Což o to, práci bych někde našel, ale já jsem smolař," prohlásil rezolutně úředník a zadíval se pro změnu na zem.

„No, já z vás dítě štěstěny neudělám, to kdybych dovedl, tak už dávno nesedím tady," odvětil Pepé, a v duchu pokračoval: „ale užíval bych si někde s tou trajdou." V tom se zarazil. Vždyť už mluví jako Mike.

„To po vás nikdo nechce. Jde mi o něco jiného, totiž ... já mám kamaráda, jmenuje se George," pokračoval úředník. „A je to tady," pomyslel si Pepé. „Teď mi začne vykládat o svých kamarádech, známých, přátelích, nepřátelích, rodině a tak dál a k jádru pudla se nedostaneme ani do rána."

„My se známe už ze základky. On byl vždycky ve všem lepší než já. Vždycky dostal lepší známku. Pak jsme spolu chodili i na vysokou, a tam udělal každou zkoušku napoprvé poté, co jsem mu všechno vysvětlil. Zato já dělal zkoušky až na potřetí..." Pepé přestal poslouchat. Následoval hodně dlouhý seznam všech příkoří skutečných, ale většinou domnělých, které se mu v životě staly. Za všechno mohl samozřejmě jeho kamarád. „... pak sbalil maňku a oženil se s ní, a ona mi více než naznačila, že kdyby nebylo jeho, že by si vzala mě, že jsem prostě až druhej, potom z něho v práci udělali mého šéfa, a potom..." Tohle Pepého na chvíli zaujalo, ale brzo zase přestal poslouchat. Bylo mu jasné, co se po něm chce. Jeden neúspěšnej chlapík chce zavraždit druhýho, podle něj úspěšnýho, a tím se mu pomstít. Kdyby

raději zašel na psychiatrii, tak udělá mnohem líp. Moderní psychoanalýza už postavila na nohy větší trosky, To Pepé věděl moc dobře, ale raději na to a na nic, co souviselo s válkou, nevzpomínal.

To znamená, že ho nečeká obyčejná vražda, ale taková, aby to vypadalo na nešťastnou náhodu. Rutina, a ne žádná jemná práce, natož specialita. O tom si teda ještě s Mikem promluví, on přece není obyčejný vrah, i když penězi nikdy nepohrdal. Začal přemýšlet jak na to, a hlavně, o kolik si říct. Nejlepší bude automobilová nehoda. „No řekněte, nemám já smůlu?“ dokončil úředník svůj hodinový projev.

„Jo, to jo, to teda máte. A co s tím můžu dělat?“ zeptal se trochu naivně Pepé. Vždycky ho bavilo, jak lidé, kteří si objednávají vraždu, tápou a neví, jak to říct, jak vymýšlí nejrůznější eufemismy, náznaky a narážky.

„Já bych si to s ním chtěl vyměnit. Ať patřím mezi ty úspěšné, a on mezi ty neúspěšné. Ať pozná, co to je, být smolař, hajzl jeden.“ Tohle Pepého překvapilo, tohle nečekal. Začínal chápat, proč Mike říkal, že tahle práce je něco pro něj.

„Vyměnit si to s ním? Myslíte ... fyzicky? Plastiku, záměnu papírních linií, vzorků DNA v bance a podobně? To je hodně drahé, náročné, a výsledky nejsou vždy zaručené, většinou se totiž na něco zapomene,“ učinil první návrh Pepé.

„To jsem neměl na mysli. Slyšel jsem, že dokážete sehnat jistou vojenskou technologii, občas nazývanou `brain change`.“ Pepého jeho slova zarazila. Během práce musí nenápadně zjistit, odkud má tahle nicka takové choulostivé informace. Nedal však na sobě překvapení znát: „Ve skutečnosti se jedná o Kompletní a Úplnou Výměnu Obsahů Mozků, nebo-li CFEB, z anglického Complete and Full Exchange of Brains. Velice utajovaná technologie. Celý proces lze provést i na značnou vzdálenost. Celá technologie byla vyvinuta pro případ, že nějaký špión padne do zajetí. Aby nemohl prozradit tajné informace, vymění mu jeho nadřízení pomocí „brain change“ obsah jeho mozku s obsahem mozku chovance psychiatrického ústavu nebo s někým podobným, to nás nemusí zajímat. Ta technologie se ale už dál nevyvíjí, ani nepoužívá, takže nebude problém ji sehnat.“

„Proč se nepoužívá, má snad nějaký vedlejší efekty?“ zeptal se ostražitě úředníček.

„Chytřej,“ pochválil ho v duchu Pepé. „Ne, to ne, ale v době hackerů jsou špióni zbyteční,“ uklidnil ho a pokračoval: „pro vaše potřeby má použití této technologie jeden háček. Celá operace je opakovatelná. Nic nezabrání vašemu kamarádovi, aby udělal totéž.“

„To jsem nevěděl. Co kdybych načasoval sebevraždu tak, aby můj kamarád okamžitě po přenosu do mého těla zemřel?“

„To by samozřejmě šlo zařídít, ale vy přece chcete, aby on byl na vašem místě, aby poznal, co to je být neúspěšný, jak jste řekl.“ „Pro mě je důležitější, abych já byl ten úspěšný. Pokud to nejde jinak, ať zemře!“ řekl po chvíli váhání úředníček. Pepého to nepřekvapilo. Většina jeho klientů byla vrahy proti své vůli.

„Dobře. Přenos trvá asi pět minut. A pokud bychom použili pro sebevraždu Jed Hadích Králů, který působí zhruba osm minut, mělo by to vyjít,“ řekl Pepé. „Já si zjistím některé detaily celé technologie, a zítra se, ve stejnou dobu na stejném místě, sejdeme a dohodneme se na dalších podrobnostech, jako je cena, datum a podobně,“ ukončil Pepé rozhovor a odešel.

V.

„Co jsem si to vzala za nemehlo,“ rozčilovala se ten den asi po padesáté Diana. Její muž vydělával sice dost peněz, ale to bylo tak všechno. Jinak to byl nepraktický popleta bez špetky invence. Takovej nijakej, prostě pivo a televize. Fotbal a stupidní komedie. Na dovolenou ji nikam nevzal, o existenci kina nebo divadla snad ani nevěděl, a o romantickém večeru při svíčkách si mohla nechat jen zdát. A večer to bylo taky pořád stejný. Vždycky věděla, co řekne, kam ji políbí, jak ji pohládí. Znal jen jednu polohu a i ta ho pomalu zmáhala. A ona tolik toužila po změně, po romantice, po lásce.

Kolikrát si už chtěla vyrazit do města, do nějaké luxusní kavárny, sednout si ke stolečku a čekat, až si k ní někdo přisedne. Vyzve ji k tanci, půjdou spolu na půlnoční filmové představení a pak prožijí vášnivou noc. Prostě takový malý románek. Jenže nikdy nedokázala vstát a jít. Prostě nedokázala být svému muži nevěrná. Navíc ani doopravdy nechtěla prožít románek s někým cizím. Byla to prostě jenom taková romantická představa.

V podstatě litovala toho, že se neoženila s někým jiným. A přitom si klidně mohla vzít jednoho starého přítele svého muže. Na škole se vzájemně znali, a ještě s několika dalšími tvořili bezva partu. Ale čas a hlavně následky války je rozehnali po celém světě a některé i do záhrobí. Její muž a jeho kamarád měli štěstí, přežili a nikam se nestěhovali. Oba nastoupili ve stejné firmě. A ona si vzala toho špatného. Tehdy si myslela, že udělala dobře. Ale postupem doby zjistila, že se zmýlila. Občas se spolu setkali na podnikových večírcích nebo podobně.

Podnikové večírky byly ostatně jediné povyražení, kterého se jí dostalo. Ale i tam se choval její muž jako slon v porcelánu, nekňuba, buran. Patolízalsky se usmíval, neustále kontroloval, jestli se na něj dívá ředitel nebo nějaký náměstek. Skoro s nikým se nebavil, netančil, prostě jen stál a čekal, trpně čekal na konec. Zato jeho kamarád, měl jiskru a šarm, neustále ze sebe chrlil více či méně uvěřitelné příhody, během večera postupně tančil ze všemi ženami,

i s ní. Něžně ji držel za ruku, a nějak zvláště se jí díval do očí. Jako by oba tušili, že spolu by byli šťastnější. A její muž na něj ani nezačal žárlit. Vždyť kdyby začal, byla by to změna, znamení, že o ni stojí.

Kdyby se tak mohla svého muže zbavit a začít znovu. Ale jak to prakticky provést? Jak se ho zbavit? Rozvod nepřicházel v úvahu, neměla prakticky žádný důvod. Kvůli tomu, že se s ním nudí, ji nerozvedou ani ve Východoevropských Spojených Guberniích, natož tady, v civilizované a kulturní Slovanské Polabské Provincii. Prohlásit ho za nepřítelů, to by se jí asi nepovedlo a ... Stejně je to jen takové každodenní nic neřešící přemýšlení nad šálkem kávy, v pauze mezi mytím nádobí a zaléváním květin. Na nádobí měla myčku, ale květiny, její jedinou radost, musela zalévat ručně. A proto si předtím vždy raději trochu odpočala.

Ale dnes přemýšlela o něco déle. Od jedné známé se dozvěděla, že existují takové věci, jako Inf-Gun. Malá plastová pistole, kterou stačí namířit a stisknout spoušť. A jakési mikroskopické stroječky, ne větší než zrnko prachu, proniknou do těla oběti a úspěšně odsimulují infarkt z následkem smrti. Tak úspěšně, že žádná pitva, ani analýza neodhalí skutečnou příčinu smrti. To by bylo řešení, jak se George nadobro zbavit. Ještě si vzpomněla, že se tomu říká nanotechnologie.

Dlouho o tom přemýšlela a pak vyrazila do ulic, do baru Černá Myš, kde se ta věcička prý dá pořídit. A tak Pepé získal toho dne ještě jednoho zákazníka.

VI.

Alanovi proběhl mráz po zádech. Před sebou ležel jeho dopis na rozloučenou a před ním ležel Jed Hadích Králů. Za osm minut tohle tělo zemře. Tou dobou bude on, Alan v Georgově těle a ještě dnes vyrazí s Dianou do města.

Ale co když ho Pepé podvedl, co když nic takového jako `brain change` nedokázal sehnat? „Vždyť jsem, vždycky byl, smolař!“ zvolal s hrůzou Alan. Nejvíce ho znervózňovalo, že je v bytě sám, nikde žádné přístroje, ani Pepé, prostě nic. Prý kvůli tomu, kdyby tady čmouchali poldové. Alan sebral všechnu odvahu, vypil Jed Hadích Králů, přistoupil k oknu a zamával. Ve stejnou chvíli Pepé v dodávce před domem zablikal reflektory, aby potvrdil, že Alana viděl. Zahájil celou operaci `brain change`, až se těšil, až načne láhev. Třeba dnes konečně ukecá tu ... trajdu. O pět minut později se Alan skutečně ocitl v Georgově těle. Konečně prolomil životní smůlu. Pepé je mistr svého oboru a Alan se styděl, že o něm, byť na chvíli, pochyboval.

Před ním stála zjevně rozrušená Diana a hystericky křičela: „Konečně se tě zbavím, a vyrazím do města s Alanem. Stejně jsem ho měla vždy raději,“ a zmáčkla jakousi spoušť. Než jí Alan v těle George stačil vysvětlit, jak se věci mají, píchlo ho u srdce a skácel se na zem. Ve stejnou chvíli umřel také George v těle Alanově a Pepé si dal dalšího panáka.